C:\Users\Plazma\Desktop\detektvky a valečné\Andersen_Poul-Boure_noci_svatojanske.PDB

PDB Name: Boure_noci_svatojanske
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2003
Modification Date: 16.9.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

POUL ANDERSON
Bouře noci svatojánské

I

BLESKY A HROMOBITÍ,
HOLÁ PLÁŇ JAKO BY MĚLA KAŽDOU CHVÍLI VYBUCHNOUT

Toho zasmušilého dne si jen kanóny občas prohodily pár slov mezi znesvářenými stranami. Jinak válka jako by nebyla. Ruprecht nejdřív čekal na Yorkshirské a potom na svítání a byl si dobře vědom toho, že jeho nepřátelé, sžíráni hladem a památkou na porážky, které jim uštědřil, budou ve střehu.

Jak se však blížil večer, na obloze se začala shlukovat modročerná mračna. Za nimi burácel mrazivý vítr a skučel ve skaliskách. Temnou oblohu s rachotem křižovaly záblesky. Teď Bůh vysílá svou artilerii, běželo Ruprechtovi hlavou. Její řev proťal hluboký ostrý zvuk. A Ostříhanců palba je mu ozvěnou. Snad bouři slyší jako signál „pal“.

Pobídl koně ostruhami a klusem míjel řady své kavalerie a mušketýrů, až dorazil k muži, kterého hledal. „Vzduch voní bojem. Hej, kaplane,“ zvolal. Vítr mu bral slova od úst. „Začni s modlitbami.“ Cestou zpět utrousil jízlivě: „Udělali jsme, co jsme mohli.“

Když znovu zaujal pozici, u nohou mu čenichal jeho pes a sklesle vrtěl ocasem. Sklonil se, aby podrbal velkou bílou hlavu. „No, Boye,“ broukl, „tak, tak, hodný, kamaráde. Tři roky už to táhnem a stále stojíme pevně na nohou.“ Náhle jako by jej uvnitř cosi bodlo. Ale u Aylesbury jsem do útočit nešel, na ústupu jsem ztratil čtyři sta mužů, zůstali v závějích a v záplavách — to bídné počasí, tenkrát bylo stejné jako dnes.

Začala mše. Helmu si opřel o rozsochu sedla. Bílý chochol, jeho znak, se mihotal v přítmí a zaleskl se, když udeřil blesk. Téměř nevnímal slova krátkého kázání. „…Silný Bůh Hospodin, silný Bůh Hospodin, onť ví, ano sám Izrael pozná, zeť jsme ne ze vzpoury a všetečnosti proti Hospodinu to učinili, jinač nezachovávejž nás ani dne tohoto,“ — slova z knihy válečníka Jozue. V mysli však bloudil příštím bitevním polem.

Osobně řídil královskou jízdu nastoupenou vzadu vlevo, své křídlo, které teď mělo dočasné útočiště mezi kravinami a v příkopech. Po jeho pravici stáli nastoupení Goringovi jezdci. Na prsou se jim leskly krunýře brnění, koně pohazovali hlavami a hřívy jim vlály, kopí a muškety se odhodlaně tyčily k nebi. Za nimi se jako číhající šelmy krčila děla, doutnáky připravené u pochodní dělostřelců. Bílé úbory Yorkshirských za jejich píkami vypadaly jako bělavá mlha. A potom Byronovo jezdectvo, irské jezdectvo a beztvará masa rezervistů vzadu.

Ruprecht zabloudil pohledem k nepřátelům. Byli rozloženi na malém pahorku osetém žitem. Už pomalu dozrávalo na srp, když je přišli pošlapat Angličané válčící proti Angličanům. A k rebelům se přidali Skotové vázaní presbyteriánskou úmluvou. Sám Ruprecht stál tváří v tvář presbyteriánské kavalerii. Vlevo se rozmístila Fairfaxova pěchota a ještě dál jezdectvo Nezávislých. Zvědově hlásili, že se puritánská linie opírá o jednotku, kterou vede jistý Oliver Cromwell… V šeru bylo špatně vidět. Rebelové neměli tolik zbraní jako royalisté a o to bylo obtížnější je spočítat. Proti posledním paprskům zapadajícího slunce bylo na obzoru vidět spíše marstonské střechy než vojsko.

Zachvěl se. „To čekání nahrává kulatým hlavám,“ broukl bezmyšlenkovitě, „chlad pro chladnou krev a ledovou duši.“

„Šak vy je zahřejete,“ ozval se unylý hlas s jižanským přízvukem.

Ruprecht se otočil a na hubeném omšelém kom poznal postavu, která připomínala strašáka na zahradu. „Kuš, Wille, poslouchej mši,“ řekl. Náhle se vzpamatoval. „Ne, už skončila.“

Dragoun se rozesmál. „Tak to můžete žhavit kule, jak se vám zlíbí, pane — jako teda jejich, ty jejich kulatý lebky, poněvadž ty vzplanou pod vaším dechem, Ohnivý Ruprechte, Dračí Princi - jejich pisálci vás tak přeci nazvali v tom svým odpornym hanopise.“

Z obou stran duněla a blýskala děla, rachotily a jiskřily muškety. V mrazivém vzduchu Ruprecht tu a tam zachytil obláčky nahořklého kouře, výkřiky velitelů, klení vojáků nebo jekot raněného zvířete. „Mnoho mluvíš,“ řekl. „Nevím, proč tě vůbec vedle sebe trpím, když odhlédnu od toho, jak se staráš o má zvířata.“

Dragoun pokrčil rameny. „Ty flinty mluví víc a hlasitějc, pane. To je hatmatilka, jak se překřikujou v ty svý dyšputaci, a to jsou krutý argumenty. Mně by se teda víc líbilo, kdyby se místo toho hašteření namlouvaly — ale to ne, to by se nakonec stejně obrátilo proti lidem, jako je starej dobrej Will, a mně se zdá, že už jsme toho i tak dostali dost.“ Sundal z

koženého pásku láhev a podal mu ji. „Jestli vám je zima, Vaše Výsosti, tu-máte, posilněte se, to je z rekvizice z jedny puritánský domácnosti. No, nežinýrujte se, je to ďábelský nápoj, ale bezpečný. To jsme měli před sebou dlouhou cestu, velkou žízeň a tenký zásoby.“

„Ne,“ řekl Ruprecht. „Na místo, šašku.“

Dragoun se ještě chvíli nakláněl ke svému veliteli, jako by si chtěl zapamatovat jeho rysy, než bude pozdě.

Ačkoli nebyl nijak malý, musel zvedat oči nahoru, protože Ruprechtova atletická postava byla vysoká sto devadesát centimetrů. Černé kadeře princi splývaly podél větrem ošlehané tváře až na ramena. Nepodřídil se royalistické módě knírků, nosil hladce oholenou tvář. Tím ovšem vypadal starší, než ve skutečnosti byl. Vypadal přísně. Měl výrazné hnědé oči s vyrovnaným obočím, rovný vysoký nos, plné rty a důlek na bradě. Mluvil s náznakem holandského akcentu.

Netrpělivě si zvedl helmu i čapku a posunul je dozadu. Vojáci zmizeli ve tmě. Ruprecht sklouzl pohledem dolů na svého psa. „Postarej se dobře o Boye,“ křikl.

Nebesa zahájila kanonádu. Několik minut se z oblohy valil nepřetržitý vodopád, kroupy rachotily o železo a sypaly se po zemi, blesky zahalovaly vojsko barvou roztaveného kovu a hrom burácel své kletby na utopená děla.

Bouře ustala. Mraky se začaly trhat. Na obzoru se objevil slabý zelenavý pruh světla. Muži se dali do pohybu.

Ruprechtova šavle jako by sama vylétla nahoru. Pozvedl hlas k bojovému pokřiku, který sám zvolil: „Za Hospodina a za krále!“ a slyšel jeho tisícinásobnou ozvěnu. Za dusotu koní vojsko halasně vyrazilo vpřed.

Žitem, které se vlnilo jako řeka — nahoru na kopec — proti promočenému jezdectvu, které stálo před nimi. Stejný spěch viděl na protější straně, nepřátelské vojsko se hřmotným klusem vydalo proti jeho mužům. Náhle ho pojala hrůza: Byron, ten blázen, opustil naši nejsilnější pozici a vyjel proti lačnému nepříteli. Udeřil proti Skotům.

Vyštěkly pistole. Nevěnoval tomu pozornost, nevěnovali ji ani ti, co jeli za ním. Meče jiskřily proti brnění, krájely lidská těla, trhaly látku. Všude kolem něho se tlačil dav. Popohnal ostruhami koně a vyrazil dopředu. Ocel rachotila, lidé křičeli, koně supěli a rzali, tu a tam se ozval zvuk trumpety. A nad tím vším se třepotaly zakrvácené prapory na znamení věrnosti králi a parlamentu.

Tady už Ruprecht nemohl předvídat, co bude dál. Přesto si však mezi helmami a pološílenými tvářemi všiml náznaků, v nichž už uměl číst. Vpravo vyrazili Goringovi muži stejně jako mí. V takovýchto chvílích se tenhle vychloubačný mizera dokáže zhostit svého úkolu tak, že bych ho v tom okamžiku miloval jako vlastního bratra… Maurici, jsi tu dnes se mnou?

Skotové royalisty postupně zaháněli. Když se střetli s rezervisty vzadu, na chvíli ustali.

Okolo Ruprechtovy levé nohy s jekotem přeběhlo něco bílého. „Boye!“ vykřikl. „Ty jsi utekl podkoním? Boye, Boye, pojď sem!“ Z nemilosrdného davu proti nim vyšlehlo několik plamenných jazyků. Pes jednou poskočil, potom se stočil, upadl do podupaného bláta a zůstal ležet. Útočníci si nevšímali jeho těla a pokračovali dál.

Ruprechtovi stékaly po tvářích kapky potu a mísily se se slzami. Jeho meč volal po odplatě. Skotský šik se prolomil. Královská garda je hnala z kopce dolů. Stovka jich zůstala ležet mrtvých vedle Boye.

Ruprecht se zastavil na hřebenu kopce, aby se podíval, jak pokračuje bitva na druhé straně.

Viděl jen trosky.

Tu vlnu zkázy, v níž se ocel leskla jako mořský příboj, kvílející a vřeštící. Děla rachotila, muškety pálily, puritánské bubny hřměly o překot a jejich rachotem pronikal bojový pokřik. Kůň se pod ním zachvěl, docházel mu dech. Ruprecht se díval do sirného pološera a snažil se pochopit, co se vlastně děje.

Kulaté hlavy po levé straně zničily pravici royalistů, pomyslel si nakonec, když znovu pevně uchopil své roztěkané myšlenky, spojili se s našimi střelci a udělali z nich Jidáše, kteří se vkradou do našich řad, v nichž teď krvácejí obětní beránci na oltáři loajality — „Cekají nás ještě zatraceně kruté chvíle.“ V hrubém hlase bylo slyšet vyčerpání.

Ruprecht se otočil v sedle. „Buď zticha,“ vyhrkl. „Když neumíš ani ohlídat psa!“ Téměř vzlykal.

Will postrčil koně, ale ne daleko. „Už držím jazyk za zuby, Výsosti, radši zmizím.“

Ruprecht na něho zapomněl v chaosu kolem přeskupení vojska. Šlo to špatně a pomalu. Mnoho mužů se poztrácelo na míle daleko při pronásledování Skotů. Ti, které našel, byli otřeseni vším, co za svitu měsíce viděli.

Byli to staří spolubojovníci a viděli už mnoho vojáků umírat, i z vlastních řad. Nový a hrozný však pro ně byl rychlý postup jezdectva Nezávislých. Jejich velitel je učil neztrácet čas ani na to, aby se zastavili a vystřelili z pistole. Jejich úkolem bylo zamířit rovnou do středu nepřítele a on stál vždycky v jejich čele.

Začátek dnes patřil jemu. Vyrazil nadšeně a prudce, ne tryskem, ale semknutým vytrvalým klusem, ne s povykem, ale se zarytým mlčením, ne jako bratrstvo od džbánu, ale jako soustrojí, které vytvořil Cromwell.

„Za Hospodina a za krále!“ vykřikl Ruprecht. Uprostřed kanonády tato slova zněla osamoceně. Odpovědělo pár Ruprechtových následovníků. Několik se jich shromáždilo kolem něho.

Nezávislí jeho linie prorazili a pod jejich meči i sekerami řady royalistů řídly. Ruprecht se ocitl v obklíčení a začal si probíjet cestu. Přes pláň viděl v mrazivém šeru porážku své jednotky. Krunýře vojáků se leskly jako kapky rtuti. Začali ho dohánět nepřátelé. Utekl, aby rychle postavil nové mužstvo, povzbudil je a vedl znovu do boje.

Znovu. A znovu. Naposled.

Nad rozbrázděným bahnem, rozbitými dělovými lafetami, trčícími mrtvými těly a sténajícími raněnými se vznášela děkovná píseň puritánů. Royalisté byli poraženi a sever byl nyní jejich.

Po šedomodré obloze plul roztrhanými hřebeny mraků měsíc. Zahalil celý svět do stínu. Ruprecht s Willem seděli mezi oběťmi své poslední bitvy. O pár kilometrů dál k nim přes rozdupanou zemi, donedávna ještě úrodnou, směřovala jednotka nepřátelských jezdců.

„Já bych řek, že by bylo rozumný vzít nohy na ramena,“ supěl dragoun, „můžou tu pořád eště někde slídit.“

„A já mohu stále ještě doufat, že dám dohromady šik, který odčiní tu porážku… moji porážku,“ řekl Ruprecht.

Nedaleko stál vysoký dřevěný plot. Mezi tyčkami bylo vidět pole s fazolemi. Za ním se černalo cosi, co z dálky připomínalo prchající royalisty, a na pozadí labyrint živých plotů a cestiček, kde by se mohli zastavit a setřást své pronásledovatele palbou zblízka - ovšem pokud se před ně dostane vůdce. Povzbudil koně a popohnal ho ostruhami. „Tak ještě jednou, můj chrabrý němý příteli! Kéž bys měl křídla!“

Vyčerpané zvíře se pohnulo kupředu. Trysku, kterého nakonec dosáhlo, však chyběl elán i pružnost. Předními se tyčil plot. Ruprecht zabodl ostruhy koni do slabin. Kůň vyletěl nahoru.

Narazil do plotu a upadl.

Ještě v letu se Ruprecht vymanil z třmenů. Dopadl na zem a koulel se mezi vysokými výhony fazolí. Náraz zachytily spíše svaly než brnění. Vyskočil na nohy a viděl koně, jak leží na zemi a sténá. Jednu nohu měl ošklivě zkřivenou, byla zlomená.

Kůň jeho společníka před plotem couvl. V tu chvíli se k nim přihnali puritáni. Poznali bílý chochol? Zem duněla pod jejich kopyty jako zemětřesení. Kov se leskl chladně jako ledovec.

Will seskočil z koně. Měsíc na chvilku zakryl mrak a všechno zahalila tma. Na tuto vzdálenost si nemohli všimnout, že si utrhl z oblečení královské znaky a odkradl se do temného ústraní.

„Zapomněl jsi meč zabodnutý v mých zádech!“ křičel za ním Ruprecht. „Myslel jsem si vždycky, že jsi dobrý aspoň jako pes, i když ne tak bystrý jako Boye, kterého jsi nechal umřít! Sbohem, Wille — Will Fairweather není ani trochu fair —“

Sklonil se, vytáhl dýku a udělil svému válečnému koni poslední milost. Potom vytasil meč.

Kulaté hlavy přeskočily plot a obklíčily ho. Přehlížel jejich šavle a pistole, jednu po druhé. Muž drsného výrazu, patrně jejich velitel, si ho prohlížel s přimhouřenýma očima. „To je ale přece Ruprecht, princ rýnský,“ vyhrkl.

Napřímil se a zasalutoval na pozdrav, až ocel zařinčela. „Vaše Výsosti, vy si mě asi nebudete pamatovat,“ řekl. „Byl jsem obyčejný rytíř, kterého jste potkal u dvora, tenkrát, když jste jako mladík přijel z Holandska na návštěvu za Jeho Veličenstvem vaším strýcem — který je stále naším králem a my jeho věrnými poddanými — bojujeme jen proti jeho zlovolným rádcům —“

„Jste schopný, že jste mě dopadl,“ odpověděl Ruprecht.

„Žádám vás, Vaše Výsosti, abyste se vzdal. Dostane se vám veškeré úcty, která vám náleží.“

Ruprecht se kousal do rtu. „Jinak skončím jako mrtvola nebo jako omráčené a spoutané zvíře?“ Tváře proti němu se snažily skrýt v helmicích svou škodolibou radost. Ruprechtův meč poklesl a princ jej podal jílcem kapitánovi. „Dobrá,“ tohle si ode mě vezměte, pane — jaké je vaše ctěné jméno — do úschovy.“ Zvedl hlavu. „Nakonec není takovou hanbou podlehnout takovému nepříteli, jako je Cromwell. Vaši muži jsou jako z ocele.“

II

PANSTVÍ ASI TRI MILE PO PROUDU ŘEKY AIRE
ZA LEEDSEM

Přestože to byl dům nedávno postavený z moderních cihel a dlaždic, vypadal, jako by patřil do historie. Jeho protáhlou siluetu s děly a padacím mostem přes příkop zdůrazňovaly dvě věžičky na cimbuří. Majitel při návratu do Anglie zjevně čekal potíže. Poblíž po pravé straně stálo zachovalé, ale opuštěné kirkstallské opatství, další památka poznamenaná časem a porostlá břečťanem, mírumilovnější a smutnější. Obě se tyčily a čněly nad upraveným okolím. Kolem domu se rozprostíraly trávníky s altánky a záhony podél potoka, v němž se zrcadlily tisy a vrby. Za domem stála řada přístřešků, stáje, domy upravené ze stájí a chatky, které komusi patřily. Půda v okolí byla většinou obdělaná. Na několika polích v dálce bylo vidět venkovany v pracovních halenách, jejich ženy, děti a zvířata. Opuštěná usedlost zatím nebyla zbořena, protože tu ještě nedávno bydlel poslední zkrachovalý zeman, poslední obyvatel, z něhož se stal obyčejný námezdní dělník. Dál na sever, kde se vršky tyčily až k obloze, zahalovala modravá mlha pozůstatky divokého hvozdu.

Toto místo poznamenala budoucnost ještě víc než minulost. Z největšího z přístřešků vedla železniční trať přímo ke kamennému mostu přes řeku a ztrácela se kamsi na jih. Podél trati stály jako stráže vysoké hubené semafory, umístěné na dohled od sebe. Vlevo se krčil shluk kostelních věží, zdí a střech —město Leeds. Vypadalo jako v mlze, spíše než vzdáleností to však bylo kouřem z tuctu vysokých továrních komínů, který vše halil do šedavé clony. Kolem starého města se začínala roztahovat šeď továren a činžovních domů. Ve vzduchu bylo cítit pohybující se železný kolos, dýmající a supící. Na obzoru na západní straně bylo podle kouře a sazí poznat, kde leží Bradford.

Tady však byl svěží červenec. Paprsky ranního slunce probleskovaly malými toulavými mráčky a vytvářely tisíce odstínů zeleněna trávě a listoví a zlaté na polích s obilím. Vzduch voněl květy, půdou a růstem. Z větví stromů se ozýval zpěv ptáků.

Když se otevřela vstupní brána usedlosti, dali se do zuřivého štěkotu dva mastifové přivázaní poblíž děl. Ztichli, když k nim přistoupil sir Malachi Shelgrave, ale ještě cenili zuby a vrčeli na Ruprechta, cizince po jeho boku. Zezadu vyšli čtyři halapartníci v helmách a krunýřích, přes záda měli zavěšené obouruční meče a za opasky pistole. Padací most duněl pod jejich těžkým krokem.

Zajatec neměl zbraně ani výzbroj. Oblečení, které měl na sobě pod brněním - hrubou lněnou košili, kožený přiléhavý kabátec, hrubé kalhoty ke kolenům a modré teplé vysoké a nahoře rozšířené boty - prošlo spěšnou očistou, po níž -na něm zbyly nepatrné skvrny od trávy, hlíny, potu a krve. Byl učesaný a oholený, ale prostovlasý.

Jeho společník byl středně vysoké postavy, takže musel zaklánět hlavu, když chtěl Ruprechtovi pohlédnout do očí. Krátce se pousmál a řekl pedantsky: „Lituji, že Vaše Výsost musí jít takto oblečená jako prostý venkovan. Jste neočekávaným hostem a v tomto domě není nic, co by vám mohlo padnout.“

„To nevadí," odpověděl Ruprecht lhostejně.
„Ne-li vám, vadí to mně. Siru Malachimu Shelgraveovi velí čest, aby byl hostitelem, jak se patří" - nadechl se - „Ruprechtovi, princi a synovci krále, hraběti rýnského kurfiřtství, vévodovi bavorskému a cumberlandskému, hraběti holdernesskému a rytíři podvazkového řádu, ovšem přede všemi tituly z přízně krále Karla jeho vrchnímu veliteli."
Ruprecht na okamžik přestal ovládat svůj strojený klid. Za- stavil se a pozvedl pěst. Rty poodhalil bílé zuby a zachmuřil obočí. Stráže sáhly po zbraních.
Shelgrave trval na svém, doširoka rozevřel dlaně a vykřikl: „Odpusťte, jestli jsem vzbudil dojem, že žertuji! Chtěl jsem pouze ukázat, s jakou péčí jsem studoval vaši osobu, můj slavný soupeři."
Ruprecht uvolnil sevření pěsti. Na jeho tváři opět nebylo nic znát. Kulaté hlavy si zjevně oddechly.
„Dnes přijede z Leedsu mistr krejčí," pokračoval Shelgrave spěšně. „Vezme si na vás míru, nechá vší ostatní práce a oka nezamhouří, dokud nebudete oděn, jak se sluší na prince — do sametu, hedvábí a karmínu."
„Není třeba," odpověděl Ruprecht. „Jsem vojáka žádný fintil."
Zkoumavě si prohlížel svého oponenta. Shelgrave se očima setkal s jeho pohledem a chvíli tak stáli proti sobě.
Padesátiletý pán této usedlosti byl stále upravený a stál zpříma. Vlasy z jeho vysokého čela ustoupily, krom krátce zastřižené kštice nad ušima. Stále mrkal šedýma očima. Pod tváří s jasnými rysy měl volný lalok kůže pod bradou. To však byly jediné známky, které mu dosud uštědřil postupující čas. Na sobě měl puritánsky prostý oděv strohého střihu i zabarvení, i když jeho lesk prozrazoval drahý materiál. U pasu mu visel rapír a velké pouzdro.
„Vaše Výsost potřebuje oděv na převlečení, lépe tři," řekl. „Myslím, že tento dům poctíte delší návštěvou — možná tak měsíc."
Ruprechtovi se nepodařilo skrýt překvapení. „Tak dlouho?"
„Prosím, uvažte, pane." Shelgrave se opět začal procházet. Ruprecht s ním srovnal krok, jak mu to jeho dlouhé nohy umožnily. Shelgrave se na něho podíval a potom pokračoval. „Říkají o vás, že jste velmi přímý člověk. Mohu tedy mluvit upřímně?"

„Mluvte, prosím. Jsem syt dvojsmyslné dvornosti —" přerušil ho Ruprecht.
Shelgrave znalecky přikývl. „Nuže, tedy," spustil, „Vaše Výsost — a Maurice, váš bratr, především ale vy poslední tři roky stojíte v čele našich nepřátel. Vaše jméno v Londýně nahání stejnou hrůzu jako Luciferovo. A bez tohoto živoucího hromu, jímž je vaše osoba, by armády bezpráví — odpusťte — byly na dlouho izolovány od krále jako bouřkové mraky před očistným větrem."
„Z tohoto pohledu," obořil se na něho Ruprecht, „jste vy krutá a mrazivá vánice."
„To se mýlíte."
„Pokračujte, co jste chtěl říci."
„Mohu ukojit svou zvědavost?" (Ruprecht stroze přikývl.) „Ačkoli jsem se nenarodil vojákem jako vy, prošel jsem za mladých let službou pod Buckmghamem a stal jsem se tedy rytířem. Jako student umění válečného jsem mezi jiným přečetl nejen Caesara a další starodávné učence, ale i kroniky pozdějších strategií, např. neporazitelného Gustava. Nabyl jsem tedy znalostí, abych po zásluze ocenil vaše umění. Říkají o vás, že jste ukvapený — ale téměř vždycky jste, pane, zvítězil. A tak mladý —čtyřiadvacet let!" Shelgrave mrkl na zajatce, ten se však nechoval jako člověk, kterému právě někdo lichotí. „Proto mi bitva na Marstonské pláni připadá tak podivná. Když jste se dal na sever, abyste osvobodil obléhaný York, zjistil jste, že nepřítel je špatně zásobován, demoralizován, znesvářen uvnitř a rozdělen na frakce a v nemilosti u většiny obyvatel severu. Mohl jste je uštvat jako vlci dobytče, dokud by nepodlehli. Toho jsem se také bál, to jsem čekal, že uděláte. Namísto toho jste ale vyrazil do bitvy na bojišti, které vás zjevně stavělo do nevýhodné pozice. Zajímalo by mě, proč."
„Měl jsem rozkazy," odpověděl Ruprecht podrážděně. „Víc vám neřeknu."
„To je od Vaší Výsosti čestné — i když zbytečné, protože zajisté není žádným tajemstvím, jaká závist a intriky kroužily kolem mladého cizince, který hledal krále, když vypukla válka. Který z nepřátel za těmito rozkazy stojí, princi? Žádný puritán by nikdy nepodkopal —"
„Dost!" Ruprecht opět zaujal jakoby bojovou pozici.
Shelgrave se před ním poklonil. „Jistě. Mně jde jen o to ujasnit si, jak jsem přišel k tomu potěšení z vaší společnosti. Víte, vy jste nesmírně cenný pro naše nepřátele, a tudíž pro nás. Vaše zajetí, to pro nás byl dar z nebes, díky němuž už je snad v dohledu konec této války. Přesto ale royalisté ještě nějakou sílu mají. Z jejich centra v Oxfordu to není tak daleko do Londýna, a rozhodující úder vedený, řekněme, Mauricem by vás stále ještě mohl vynést zpět do vůdčí pozice, což si váš úhlavní nepřítel ani v nejmenším nepřeje. To se nesmí stát. Tak to vidí i Fairfax. Proto vás nechal v největší tajnosti odvézt sem na dobu, dokud nebude celý východ naprosto čistý. Až nebude existovat hrozba žádných vašich případných osvoboditelů, můžete být převezen do Londýna."
„Za jakým účelem?"
„To záleží na parlamentu."
Ruprecht sevřel rty, až se mu kolem nich vytvořily vrásky. „To jsem si myslel."
Shelgrave mu dvorně nabídl rámě a vedl ho po cestě. Po obou jejích stranách rostly vysoké keře růží a pod nimi se skromně krčily macešky. Vzduch byl prostoupen jejich vůní. Mezi stromy pronikaly šikmo na zem sluneční paprsky a vytvářely na trávníku nepravidelné skvrny. Pod nohama jim vrzal štěrk.
„Zapuďte chmury, Vaše Výsosti," naléhal Shelgrave. „Tady naleznete kratochvíli a odpočinete si od boje. Služebnictvo a lidé, které tu potkáte, je vázáno přísahou nepromluvit s vámi ani slovo a je známo svou oddaností a spolehlivostí. Za dne se můžete — byť pod ostrahou — volně pohybovat po celém pozemku." Omluvně si povzdechl. „Nemohu vám povolit jízdu na koni.

Kéž bych mohl - jsem vášnivý lovec, jistě se vám budou líbit mí koně a mí psi.“
Ruprecht na okamžik zaťal pěsti.
„Ale můžete lovit ryby, hrát s míčem, jak vám bude libo,“ sliboval Shelgrave. „Jak jsem se doslechl, máte rád filozofii. Já také. Vyberte si z mých knih. Hrajete šachy? Já nejsem špatný šachista. Přes noc ale bohužel budete muset být zamčen ve svém apartmá, nahoře tam v té věži. Bude ovšem zařízeno uměleckými předměty — říkají, že jste náruživý kreslíř a rytec - a budete mít otevřeno na střechu. Já tam často trávím bezesné noci, sleduji na obloze měsíc a hvězdy. Přijďte. Ukáži vám tajemství noční oblohy,“ — hlas se mu zachvěl a v očích mu zableskla vášnivost - „možná vás obrátí k pravdě.“
Ruprecht divoce zakroutil hlavou. „Ta ve vaší špatné svatouškovské víře netkví.“
Shelgrave zrudl, ale nechal ho domluvit. „Nedostalo se vám snad kalvinistického vychování, můj pane?“
„Já chci vždy správným protestantem být, však nic ze starých časů nezmařit.
Chci slýchat službu boží a ne žvást; chci římské přáteli a ne klatými zvát; já neznám práva říkat , zlý je Žid' a ženu jako čarodějku štít.“
A trpce dodal: „Ten den, kdy jsme dobyli Lichfield, 'jsem s potěšením nechal všechny jeho neochvějné ochránce se ctí odejít. Potom jsme však přišli blíž ke katedrále a viděli, jak toto krásné starobylé místo znesvětili —“ Ruprecht jako by roztínal vzduch hranou dlaně. „Dost.“
„Už nový den se vzbouzí zvolna dnes,“ řekl Shelgrave, „a hvězdy jasné nelze více zřít, však prokletí ty dojdeš, hvězdo, věz, že tyranu tvůj patřil jasný svit!
Je chybou zlou noc hájit minulou.“
„Ručím za to, že Jakub nebyl nejlepší z králů —“
„Byl nejhorší… sláva ho omámila. Kruté daně k udržení marnotratného dvora, útisk pozvedajících se obchodníků, v němž tkví šéme slávy Anglie, venkov v rukou zpátečnických zemanů - to bylo dědictví, jehož se Karel nezřekl. A ještě hůř - sama královna je katolička; papeženci jsou shovívavě snášeni a církev anglikánská zůstala neočištěna. Potom není divu, že svobodomyslní lidé žádají prostřednictvím parlamentu tak dávno potřebnou reformu.“
„Toho já nejsem soudce,“ odpověděl Ruprecht, „já jsem jen loajální. Ale přece - vy lidé tolik tlačháte o svobodě -“ Mávl rukou směrem k nádeníkům na polích. „Jak se cítí tihle? O ty se žádný pán nestará. To vy máte svobodu poslat je na žebrotu do té zbrázděné začouzené krajiny, kterou byste tu udělali.“
Oba muži šli dál chvíli mlčky a postupně se uklidňovali. Potom Shelgrave řekl opět mírným hlasem:
„Domníval jsem se, že Vaše Výsost je filozof, který se zabývá uměním mechaniky.“
„Ano, to jsem,“ připustil Ruprecht. „Mám zálibu v dobrých strojích.“
„A jak se díváte na nedávno sestrojené vozy, které jsou poháněny parou a táhnou za sebou vlak?“
„Viděl jsem je bohužel jen velmi letmo a stavitelé železnic jsou snad všichni puritáni. Zmocnili jsme se jedné takové… lokomotiva se nazývá, že… u Shrewsbury, tam na té jednokolejné trati, co vede na západ. Obdivoval jsem ji, ale válka mi nedala čas skutečně si ji prohlédnout.“ Ruprechtův pohled, jako by čímsi veden, sklouzl po kolejích k velkému přístřešku. Z komína na jeho střeše vycházel kouř.
„Miluji je stejně jako své dostihové koně,“ řekl Shelgrave tiše, „kdo zná však zítřek, jenž v nich ukryt jest? Dnes malé, nemnohé a slouží všem, však mocné dravé šelmy našich cest.
Většinou tahají vagóny uhlí, které pohání hladové motory v mlýnech a textilních manufakturách, a materiál, z něhož lidé jako já stále více stavějí —“ A vzrušeněji pokračoval: „Možná úplně nechápete, co děláme, ale vy - ale dnešní lidé se jednou dožijí toho, že bude celá tato země protkaná železnicí s lokomotivami, které utáhnou každý náklad a ještě cestující a za války vojsko i zbraně, že se dožijí dne, kdy moc a síla nebude pramenit z urozenosti či meče, ale z továren a pecí.“
„Snad.“ I když Ruprecht odpověděl úsečně, stále ulpíval pohledem na přístřešku.
Jeho společník to zpozoroval, pousmál se, znovu princi nabídl rámě a řekl: „To je moje vlastní kolej, nechal jsem si ji tu položit, jak jste si jistě všiml. Myslel jsem, že se Vaší Výsosti bude líbit pohled na vlak v pohybu, že ho snad bude chtít zkusit řídit.“
„Jste velmi laskav, sire Malachi.“ Ruprechtovi se nepodařilo zcela skrýt své nadšení.
„Tedy pojďte,“ pobídl ho Shelgrave.
Jeden z dělníků uvedl oba muže i stráž do tmavého přístřešku.
Za chvilku se u příjezdové cesty, která zahýbala směrem k bradfordské silnici, s rachotem objevila lokomotiva a čtyři vozy. Zastavila a vzadu vystoupil služebník, otevřel dveře a podával ruku cestujícím. Jennifer Alayneová si jí však nevšimla. Vyskočila z vozu, rozhlédla se a radostně vykřikla: „Ach, zase doma!“
Služebník se uklonil. Usmál se a s ním i strojvůdce. „Buďte vítána, slečno Jennifer,“ řekl.
„Děkuji.“ Stiskla mu rameno — nečekal to a byl příjemně překvapen — a běžela přes štěrk na trávník. Míjela šeříkový keř vysoký asi jako dospělý člověk, ještě mokrý od rosy, která přišla po deštivém počasí posledních dnů. Přitáhla k sobě jeho květy a zabořila se do jejich voňavých nachových lístků.
Po ní poněkud decentněji vystoupila z vozu její služebná a pospíchala za ní. „Slečno Jennifer!“ volala. „Buďte opatrná! Zmáčíte si šaty —“ Zastavila se. „Bože, už se stalo.“
„Vy byste se měla jmenovat Prudence a ne já.“ Dívka se rozesmála. Otočila se, šaty měla skutečně mokré. „Odpusť své bujaré Jennifer, já už se polepším.“
Prudence sevřela rty a vzpřímeně následovala Jennifer. Kdyby mladá dívka a její starší hubená společnice neměly stejné černé šaty, střízlivě lemované bílou stuhou, mohly klidně patřit každá k jiné lidské rase. Jennifer byla vysoká, štíhlá jako proutek, až na poprsí, a měla příznačně temperamentní chůzi. Kapuce jí visela přes cestovní plášť a jantarové vlasy měla spletené do těžkých stočených copů. Pod klenutým tmavým obočím měla velké zelené oči s hustými řasami

a mírně zvednutý nos. Její měkké a široké rty kontrastovaly s výraznou bradou a lícními kostmi.
„Ale já jsem jen vaše pokorná služebná a průvodkyně," odpověděla Prudence a sehnula šíji jako v kostele, „přesto ovšem ve službách sira Malachiho a jeho paní, kteří mi nakázali dobře se o vás postarat. Je mou povinností pomoci vám osvojit si správné vystupování."
„Jsem ti vděčná." Tato přímá odpověď vyvolala na její tváři takový výraz, že Jennifer spěšně dodala: „Teď cítím, že jsem tu doma. Ty víš, že se mi stýskalo po moři, na něž jsem byla zvyklá, a po mých kopcích, často mi bylo v Londýně i tady smutno -ale to bylo ještě před tím, než jsme strávily tu dobu v Bradfordu" — její slova dostávala spád - „ty roky, celou věčnost! -jen špína, strojů lomoz, sirný vzduch, mdlí dělníci, v nichž není čilý duch, a děti, které obsluhují stroj, a nevole, jež v bohatství má zdroj." „Pomalu, dítě" přerušila ji Prudence, „nemluvte špatně o pokroku."
„Nezlob se, nechala jsem se unést. Totéž jsem ale viděla i v Leedsu." Jennifer jako by zapomněla na výtku. Otočila se tak rychle, až se jí sukně zvedla nad kotníky, rozhodila ruce a volala: „Tady je záře, korunní plátky jsou jako stínítko lucerny, červenka je meteor a pavouk má v síti ukořistěné diamanty -" Tančila od keře ke stromům a k záhonu, pohrávala si s květinami a zpívala:
„Tys starý kmet, jenž zášti zbled, vsak odpouštím ti, kmete.
Jen zahoď svou zlost, buď slunce tvůj host, vždyť celý svět s ním kvete.
Houpy houpy, holala holá, vezmi svou paní, háj vás volá!"
„Mlčte, slečno. Taková prostopášná písnička," volala za ní Prudence. Jennifer ji neslyšela.
„Tu potok, les i včela kdes a vánek nezná tíseň, vždyť zazené mrak a zazpívá pták, zní celý svět, jak píseň.
Houpy houpy, holala holá, vezmi svou paní, háj vás volal"
„Je jí sedmnáct," jako by Prudence říkala na vysvětlenou nebesům a přitom se velmi neelegantně snažila dívku předběhnout. „Je načase napomenout rodiče, vždyť Satan cítí kořist a snové sítě!"
„Dnes voní vzduch a kvete luh a na něm sedmikrásky.
Tak přestaň se bát jít životem rád, vždyť svět je plný lásky-Houpy houpy —"
Její zpěv však přerušilo výbušné zasupění. Jennifer se vzpamatovala a Prudence ji dostihla. Společně se podívaly k přístřešku. Vyšel z něj oblak páry a rozplynul se.
Objevil se dělník v košili od oleje a v krátkých kalhotách a otevřel vrata. Se supěním a klapáním vyjela lokomotiva.
Na velkých červeně natřených kolech seděl třímetrový kotel. Komín, asi o polovinu kratší, chrlil kouř, jiskry a saze. Když se lokomotiva pohnula, zacinkal mosazný zvonek. Na otevřené plošině stáli čtyři muži. Jennifer znala sira Malachi Shelgravea i strojvůdce a topiče, který přikládal do kotle — neznala však onoho mladého vysokého mladíka, který lpěl očima jako ostříž na všem, co dělal strojvůdce, ani vojáky rozsazené na trámech po stranách tendru. Lokomotiva táhla dřevěný vagón se špičatou střechou. Skrz jeho olovem okovaná okna bylo vidět interiér zařízený jako kancelář.
„Strýčku, jedeš na projížďku?" Jennifer se znovu dala do běhu. „Můžu s tebou?"
Shelgrave poklepal strojvůdci na rameno. „Udělej si pauzu, posečkej." Motor vybafl páru a s trhnutím se zastavil. Topič si sedl a otřel si zápěstím čelo. Jeho ruka zanechala na zaprášené kůži bílou stopu. Ruprecht ho stále sledoval a vyptával se. Shelgrave se sehnul přes zábradlí plošiny. „Tak co, Jennifer, jak jste se měly v Bradfordu?"
„Bylo to nudné," odpověděla, „jsem ráda, že jsem zpátky."
Zvedl prst. „Tedy by ses neměla hned oddávat radovánkám," plísnil ji, „ale spíše modlitbě a poděkovat Bohu, který tě přivedl zpátky."
Ruprecht to slyšel, zachmuřil se a přistoupil k Shelgraveovi. Když zpozoroval dívku, poklonil se. „Vaše Výsosti," řekl Shelgrave, dovolte mi představit vám svou neteř a schovanku Jennifer Alayneovou."
Uklonila se a tváře jí zalil nach. Shelgrave se k ní obrátil: „Pokládej za čest, že ses setkala s nejmilostivější Výsostí Ruprechtem, synovcem našeho krále, princem rýnským a vévodou cumberlandským —"
Jennifer zalapala po dechu. Jedna ruka jí vyletěla k ústům a zornice se jí rozšířily.
„Bože dobrý, Ruprecht!" vyjekla Prudence a omdlela.
Jennifer si k ní klekla. „Ona omdlela, chudinka," řekla, položila si šedou hlavu do klína a ovívala ji cípem svého pláště. „No tak, klid," šeptala. Prudence se chvěla oční víčka. Zasténala. Několik mužů se dalo do smíchu. „Nesmějte se, hňupové!" vybuchla. „Vždyť je to o strach."
Ruprecht seskočil na zem, došel až k nim, sehnul se a třel ženě ruce. „Nemějte strach," řekl. Zatrpkle sevřel rty. „Já vím, že o mně vaše pamflety píší jako o Princi Loupežníkovi, vévodovi plundrlandském a tak. Jistě vás právě pro vaši bezpečnost odvezli z tohoto sídla, když se začalo mluvit o tom, že mířím na sever do Yorku." Zvážněl. „Jen jedinkrát jsem válčil se ženou —"
Jennifer se na něho překvapeně podívala.
„Nevěděl jsem to," řekl na vysvětlenou. „Z počátku této války, když jsem měl jen malou jednotku, jsem se snažil zmocnit rebelantského sídla. Vzbouřenci kladli velký odpor a drželi nás v šachu, dokud jim nedošlo střelivo. Potom jsem zjistil, že jich bylo jen pár a že jejich velitelem byla žena. Vyzval jsem jejího manžela, aby se přidal k nám, ale on odmítl. Nechal jsem je být i s jejich majetkem. Vydobyla si na to právo." Povzdechl si. „Jinak - ano, často jsem zabavoval majetek, tak se to dělá na kontinentu a v tomto královském konfliktu je to nezbytné. Až jej vyhrajeme, splatíme dluhy." Úsměv mu povadl. „Ale teď jsem zajatec, a to neškodný."
„Mluvíte tak vznešeně, pane," řekla šeptem dívka. Ve tváři se jí objevil střídavě nach i bledost.
Prudence se namáhavě posadila a vybuchla s novou odvahou: „Neškodný? Je ohrožením života, ztělesněný Satan!"
Ruprecht se rozesmál. „Dovol tedy, aby ti Satan pomohl na nohy." Neměla na vybranou. Jakmile se postavila, zavrávorala.
„Potřebuje podepřít," usoudila Jennifer. „Omluvte mě, pane." Podala jí rámě, ale mnoho pozornosti jí nevěnovala.
„Pomoz jí dovnitř a jdi také," řekl Shelgrave na plošině lokomotivy. „Pojedeme, Vaše Výsosti?"

„Nashledanou večer, Jennifer Alayneová," řekl Ruprecht. Políbil jí ruku. Tam, kde byl vychován, to bylo běžnou součástí zdvořilého vystupování, Jennifer se však podlomila kolena. Protože se o ní vyděšená Prudence pevně opírala, obě ženy klesly k zemi.

Ruprecht jim pomohl vstát. Ve tváři se snažil udržet neutrální výraz a mumlal nesmyslná slova. Když už stály na nohou, zanechal je v jejich zmatení, přehlédl připevněný žebřík, chytil se za zábradlí a vyšvihl se na plošinu. Vlak ožil a s bafáním se vydal přes most směrem na jih.

„Měly bychom jít dovnitř, drahá slečno Jennifer," řekla Prudence slabým hlasem.

Dívka zůstala stát a dívala se za oblakem kouře.

Prudence naléhala. „Jennifer!" zavolala hlasitě.

Dívka zamrkala. „Aha." Odvrátila pohled od horizontu. „Ano. Ano. Už jdu."

Na druhé straně padacího mostu se zastavila pohladit hlídací psy. Vrtěli ocasem, strkali jí čenichy do sukně a olizovali ruce dlouhými jazyky.

„Vy se k těm ošidným tvorům stavíte moc zblízka," napomenula ji Prudence. „Jsou hluční a nebezpeční."

„Pro mě ale ne." Jennifer znovu ožila. „Kdo jiný se s nimi kdy pomazlí?" Hladila je po uších a drbala na krku. „No tak, Smrtihlave, hodný, Hnáte."

„Vy to s tou hloupou láskou ke zvířatům přeháníte, slečno." Prudence přelétla pohledem podél kolejí a zachytila odjíždějící vlak. „A on," mumlala, „to Zvíře, to Zjevení—"

Jennifer vešla do domu. Služebná odešla za ní. Majordomus za nimi zavřel dveře.

III

VĚŽ OBSERVATOŘE, NOC

Ruprecht zvedl oči od dalekohledu. „Tak jsem viděl měsíce Jupiterovy a krátery na našem Měsíci," řekl tiše. „Je to vskutku zvláštní pocit."

„Vy jste to až doposud neznal?" zeptal se Shelgrave.

„Slyšel jsem o tom, jistě," odpověděl Ruprecht, „ale neměl jsem čas se tomu věnovat, jedině ty tři roky v Linci, když jsem byl v zajetí, tam jsem však přemýšlel o jiných věcech. Ani jsem takto detailně neznal dalekohled. Mnoho vám odpustím, sire Malachi, za to, že jste mi otevřel nebesa."

Mávl rukou směrem k nebi a k zemi. Měsíc, který se blížil k úplňku, oslaboval záři většiny hvězd, ne však malé planetky. Jeho světlo ozařovalo louky, vzdálená pole, hřebeny kopců a obrovské černé koruny stromů. Světlo lampy, která stála před krytou budkou na střeše, bylo proti němu nápadně mdlé. Budka sloužila jako úložný prostor pro různé nástroje — ty však teď byly postaveny a opřeny o zídku a připomínaly vyplazené jazyky nad vystupujícími zuby cimbuří. Poblíž stáli zahaleni stínem, v němž se tu a tam zablýskla jen helmice, náprsní krunýř nebo hlava halapartny, čtyři vojáci, kteří měli na starost noční hlídku u zajatce. Bezpochyby neschvalovali, co viděli.

Vzduch byl klidný, vlahý, plný vůní zeleně. Bylo slyšet cvrčky.

Ruprecht si opřel ruce o orosený kámen, podíval se nahoru a pokračoval stejným tichým hlasem: „Teď skutečně cítím, že jsme posádkou na palubě lodi, která neustále pluje kolem Slunce."

Pod vysokou čepicí téměř nebylo vidět Shelgraveův zachmuřený výraz. „Dejte si pozor," řekl úsečně. „Přestože Bůh je k nám milostivý a dopřává nám zpříjemnit si bezesné noci - jak dobře to vím — svou astronomií, je tu i Satan se svými lákadly. Pohybující se Země, to je proti Písmu svatému."

Ruprecht zvedl obočí. „Já nejsem teolog, ale znám velmi pobožné lidi, kteří mi říkali něco jiného." Přelétl pohledem stráže. Při pohledu na ně se nahrbil a odměřeně prohlásil: „Bezpochyby popřete, že je Země kulatá."

„Ale to ne, to nepopírám. To je přijatelné. To z prastarých dob známo musí být. Když v šeré zemi sídlil pohan Brit, i před Římskými byl to známý fakt." Ruprechtovu nelibost přemohl zájem. „Jak to?"

„Nekřičel snad mučený Lear ‚hrome, ty zkruš na plocho tu březí oblost země'? Nedovolím si tvrdit, že velký historik měl božskou inspiraci, ale společně s mnoha vědci věřím, že hovořil pravdu."

„Často jsem o tom přemýšlel," řekl Ruprecht vzrušeně. „Na kontinentě Římští spálili tolik spisů, že je téměř jediným pramenem, který máme, potvrzujícím existenci prvního království zvaného Cechy na břehu mořském, nebo předchůdce Ruska ve starořeckých dobách. Čerpal však ze skutečnosti nebo z pouhých legend? Jak může tradice ponechat nedotčenou panenskou pravdu po celá pokušitelská staletí?"

„Když jsou jejími nositeli lidé zvolení od Boha," odpověděl Shelgrave slavnostně. „To jsou Angličané, on je jejich kronikář."

Ruprechtovi se ve tváři objevil náznak úsměvu. „Nuže, já jsem poloviční Angličan, pokračujte."

Shelgrave přecházel sem a tam, ruce sepjaté pod kabátem, a mluvil rychle. „Jak jinak vysvětlíte přítomnost anglického národa — takového, jaký je, ve své podstatě a se svou řečí vznešených šlechticů i prostých poddaných, přede zdmi trojskými, v Theseových Athénách, v Římě v pozdější Itálii, v Dánsku -než tím, že se anglická rasa rozšířila odkudsi z jihu ze staré země, kterou musela opustit? A když dobře studujeme naši anglickou bibli, je zřejmé, kdo byli našimi předky - nikdo jiný než oněch deset ztracených kmenů izraelských! Jejich potomci, kteří se usadili cestou, se smísili s místními obyvateli a ztratili tak svou čistou podstatu. V Británii však zůstali sami sebou -bez ohledu na Římany, Sasy, Dány a Normany — kteří jsou koneckonců pokrevně spřízněni. A i když byli oblouzeni mnoha lžemi, stejně jako Izraelité ode dnů Abrahamových, vždy drželi sémě pravdy při životě a to vzklíčilo ve velkém historikovi."

Ruprecht si sáhl na bradu. „Je to možné… jednou jsem spal v jeho domě."

Shelgrave se zarazil: „Skutečně?“
„Přesné před rokem. Královna se nedávno předtím vrátila do Anglie s vojskem i penězi. Doprovázel jsem ji do Oxfordu za jejím královským manželem. Náhodou jsme strávili noc ve Stratfordu. V jeho domě bydlí jeho vnučka se svým manželem a ti nás pohostili. Druhý den jsem se pomodlil na jeho hrobě.“
Ruprecht se opřel o cimbuří. Před očima viděl majestátné zbytky opatství. Málem na ně ukázal. „Jestli vás zajímá dávná historie,“ zeptal se, „proč se tolik snažíte skrýt jeho slávu?“
Shelgrave přistoupil k němu. Hlas mu zhrubl. „Vzkřísíme skutečný dávnověk - Jehovu Hromovládce — a jeho syna, který vyhnal penězoměnce z chrámu — jediného na nebi a v lidské duši. Můj pane, myslel jsem, že jste protestant.“
„Jsem především křesťan,“ odpověděl Ruprecht tiše. „Navzdory všem chybám jsou zdi křesťanství silnou tvrzí pravdy.“
„Až jednou tato zkázonosná válka skončí, nechám je srovnat se zemí, vyplením pod nimi hroby a na jejich místě bude sídlit můj ocelový stroj.“
„To je barbarské. Proč?“
„Abych vyhnal duchy, kteří se dosud zjevují důvěryhodným mužům a straší v těchto ruinách a lesích.“ Shelgrave udělal rozmáchlé gesto přes krajinu. „Je pravda, že církev římská bývala zprvu čistá, když dobrý Augustin kázal Sášům. Však vplazil se do ní had kacířství a pohanství — nejhorší v západních královstvích, kde v Irsku, Walesu a Glastonbury konali své obřady keltští takřečení křesťané —“
„Glastonbury prý byl Avalon.“
„Jestli ano, propadl korupci v éře poartušovské. A stejně i zde - katolíci se brzy sbratřili s bezvěrci. A polím zjara žehnal světec a ne Bůh — jaký rozdíl? Májové tance a díky za úrodu jsou hrubé a obscénní, Vánoce nejsou nic než slavnost slunovratu. Lidé stále obětují obilí a mléko skřetům a knězi nad tím mhouří oči — ze samotného Puká se stal křesťanský šotek!“
Shelgrave zatahal Ruprechta za rukáv. „Nepleťte se, ony existují,“ sykl, „tyto bytosti, stejně jako čarodějnice a ďábel a Lucifer, aby se vysmívaly Bohu a stražily pasti pekelné. Mám německou knihu, kterou byste měl číst, Malleus Maleficarum, a ta to vysvětluje a říká, jaké utrpení povede k pravdě, že oheň a voda mohou ďábla očistit či provaz nebo pranýř jej mohou zadusit.“
Ruprecht stál pod hvězdnou oblohou ozářenou měsíčním svitem a na chvilku se zamyslel: „A to jste badatel v astronomii. Myslím, že bych měl raději odejít do své cely.“

IV

MÍSTNOST VE VĚŽI

Za zdmi věže panovalo pochmurné počasí. Slunce se skrývalo za souvislými mraky a chvílemi mžilo. Dobytek, který se pásl v nedalekém výběhu, měl na pozadí zeleného trávníku fantastickou červenou barvu. Otevřeným oknem šel dovnitř syrový vzduch a v něm praskaly a vyletovaly jiskry z ohniště v krbu.
Ruprecht své obydlí popisoval velmi obrazně. Pokoj byl široký, pohodlně vybavený, zdi potažené látkou a tapetami. Většinu věcí odstrčil, aby měl prostor pro pracovní stůl. Tady ryl do vosku na měděné desce. Chvilkami si ukousl chleba a masa nebo upil z poháru piva.
Ozvalo se důrazné zaklepání na dveře, ale na dubovém a železném masivu téměř nebylo slyšet. Ruprecht podrážděně zabručel. Podrážděnost však byla ta tam, když se ve dveřích objevila Jennifer. Jeden ze strážců na schodech se postavil do dveří.
„Pojďte dál, slečno. To je milé překvapení.“ Princ se poklonil. Přestože měl na sobě plášť samou skvrnu, krátké kalhoty a domácí přezůvky, zatímco ona byla oblečena do nákladných, i když prostých šatů, působil elegantně. Začervenala se, sepjala ruce s propletenými prsty a sklopila oči.
Ruprecht se protáhl. „Jak mám za ně poděkovat?“ zeptal se. A s úsměvem dodal: „A kde je vaše opatrovnice?“
„Já… já jsem jí utekla,“ zašeptala dívka. „Ona by sem nikdy nevstoupila.“
„Aha, nepřišustila by naškrobená a nedotknutelná do mé sirné nory? Prudence asi opravdu ne!“ Ruprecht se hlasitě rozesmál. „Proč jste ale přišla vy poprvé za ony čtyři týdny, které jsem tu již napočítal?“ Ztrácel veselý tón. Postavil se k ní a řekl: „Váš strýc to jistě neschvaluje, i když nic neříká — poznám to podle náznaků — nevidí rád, když jsme spolu, když se procházíme, hovoříme, hrajeme šachy nebo dámu, když zpíváte za mého doprovodu na flétnu… a to vše na veřejnosti —“ Uvědomil si, že ve dveřích stojí strážce od kulatých hlav a jízlivě se na něho podíval. Strážce mu oplatil kyselým pohledem. „A, my tu máme garde.“
„Není třeba.“ Hovořila a dívala se na své sepjaté ruce. „Vždyť Vaše Výsost ctihodný je muž, já přišla… že jste vězněm dlouho už… a nemocen zda nejste, ptát se Vás.“ Zelené oči k němu upřely zvídavý pohled. „Však zdáte se být zdrav.“
„Jsem.“
„Díky Bohu.“ Nebyla to prázdná slova, byla to modlitba.
„Je od vás milé, že si se mnou děláte starosti. Protože bylo deštivé počasí a nebylo možné vycházet ven, věnoval jsem se umění, jako tehdy v Linci. Byl jsem natolik zaujat prací, že jsem ji nemohl přerušit, a pro jídlo jsem si posílal.“ Ruprecht se zadíval na dívku. „Teď najednou vidím, jak jsem vás zanedbával.“
„Ale -“ polkla. „Mohu vidět, na čem pracujete, Výsosti?“
„Lept, svatý Jiří bojuje s drakem, ještě nevítězí, ale bojuje udatně.“ Doprovodila ho ke stolu. Podívala se nejdříve na obraz, který používal jako předlohu.

„To je jako živé," vzdechla.

„A výstižné pro naši dobu," odpověděl a zvážněl. „Děkuji vám, Jennifer." Snažil se setřást ze sebe pochmurnou náladu. „Posadíte se na chvilku a pohovoříme si?"

Postavil dvě židle proti sobě před krbem. Nesedla si, dokud se sám neposadil, nohu přes nohu, ruce spojené konečky prstů, s tázavým pohledem. Úsměv potlačil strohost, kterou tak často míval ve tváři.

„Toto místo je v mnohém podobné Linci," poznamenal, „dokonce i, ano, přítomnost dámy."

Jennifer ztuhla. Ve tváři se jí objevil strach. Bylo jej slyšet i v hlase. „Jaké dámy?" Po chvilce dodala zmateně: „Omluvte mou přímost, pane."

„Není důvod k omluvám, slečno. Ale - to je zvláštní, já jsem vám nevyprávěl o dceři hraběnky Kuffsteinové? Zajímala jste se tolik o mou minulost — a o ní každý muž nerad hovoří před krásnou dívkou — že jsem si myslel, že už znáte celou mou biografii."

„Ne, tyto tři roky, když jste byl vězněm v Rakousku, jste letmo přešel." Naklonila se k němu. „Rozumím. Ta podobnost je bolestná." V hlase měla neklid. „Tak už o ní se mnou nemluvte, princi Ruprechte."

„Myslím, že bych rád," řekl, „pokud vám to nevadí."

„Potom tedy mluvte."

Nespustila z něho oči. On sklouzl pohledem na předivo rudozlatých odstínů v krbu. „Tohle teplo způsobuje tání," přemítal, „zvlášť dítěti Zimního krále."

„Zimního krále?"

„Vy neznáte tuto přezdívku?" zeptal se Ruprecht a udiveně se na ni podíval. „Vždyť tak nazývali mého otce, protože jeden rok vládl v Království českém. Vím, že víte, jak bylo v Anglii pod vlivem palatinátu."

„Nejsem vzdělaná, Vaše Výsosti," odpověděla Jennifer skromně. „Jak víte, jsem z divokého a opuštěného cornwallského pobřeží. Od čtrnácti let se mi nedostalo žádného dalšího vzdělání, žila jsem v izolaci." Náhle se jív očích objevil rozpustilý pohled. „Prosím, neříkejte to strýci Malachimu."

Ruprecht se také rozesmál a vrhl zákeřný pohled na strážce. Pokud mluvili tiše, nemohl je slyšet.

„Vy jste mi o sobě skoro nic neřekla," uvědomil si.

Hrudník se jí zvedl a zase klesl. „To nestojí za vyprávění, Výsosti."

Ruprecht zvážněl. „Jennifer," řekl, „svým šarmem, veselostí a… prostě svou starostlivostí jste v této temnotě kolem mě rozžehla hvězdy. Dnes je zřetelně vidím. Myslím, že už tu dlouho nebudu —" Zarazilo ji to. Pokýval hlavou. „Ano. Denně přicházejí zprávy, jak royalisty všude porážejí kulaté hlavy. V Londýně brzy již žádní nebudou a já budu převezen tam… Má paní, nuž, chcete-h mne rytířem svým zvát, byť na opačné straně jsem a sám, jak v časech starých též mi dejte znát — ať památku já stálou na vás mám.

Vyprávějte mi o svém životě, od samého jeho počátku. Nevadí, že jsem něco již slyšel." Zatvářil se spiklenecky. „Připomeňte mi, že nejste z krve Shelgraveů."

Začervenala se, nebo to byl jen odlesk záře z krbu? Chvíli se dívala do plamenů, potom se k němu spěšně otočila a řekla: „Pokud vy uděláte totéž, pane."

„Ujednáno." Snažil se znovu rozesmát, vztáhl k ní ruku a položil prsty na její. Zalapala po dechu, ale neuhnula; na řasách se jí chvěly slzy. Puritán, který stál ve dveřích a nahlížel dovnitř, se naklonil ke kolegovi a cosi mu šeptal.

Ruprecht pustil Jennifer a opřel se o opěradlo židle. „Ale není to spravedlivá výměna, protože já uslyším samé nové věci — víte, že ani nevím, kdo byl váš otec? —Ale vy se dozvíte historky už jistě otřepané."

„Jak může být příběh o hrdinství otřepaný?"

Ruprecht se zavrtěl. „Mluvte. Dámy mají přednost."

Začala váhavě. „Jak jistě víte, moje matka a teta byly dcery Horatia Binstocka, yorkshirského obchodníka, kongregacionalistického, byť tolerantního, žádného striktního reformátora. Moje teta se provdala za Malachiho, ale neměli žádné potomky. Moje matka, mladší, kurážnější, se potom tajně provdala za Franka Alaynea, napůl francouzského a napůl cornwallského původu, kapitána lodi… a katolíka. Když její otec zemřel, sir Malachi se začal mstít a zapříčinil otcovo vyhoštění. Potom si rodiče museli hledat domov a našli jej ve vesničce na kamenitém lesnatém břehu. Otec tu mohl být jedním z majitelů člunu, na němž se rybařilo, převážely náklady, nebo i pašovalo." Zvedla oči a když zjistila, že se na ni upřeně dívá, zase je sklopila. „Tam jsem vyrostla, jako nejstarší ze čtyř dětí. Jediné vzdělání, kterého se mi dostalo, byla francouzština od tatínka a od jeho přátel z druhé strany kanálu. Když maminka zemřela, musela jsem v deseti letech dělat opatrovatelku svým mladším sourozencům a tatínkovi, který se vrhl na nemírné pití. Jednoho podzimního dne čtyři roky poté se utopil. Obávám se, že jsme mnoho nechodili do kostela. Náš pastor byl ale přesto tak laskav, že napsal do Londýna mé tetě a strýci. Protože byli bezdětní, přijali nás jako pěstouni."

„Jak se vám u nich dařilo?"

„Nebyli nevlídní - alespoň na nás ne; služebnictvu ovšem naháněli hrůzu. My jsme nikdy předtím neměli tak pěkné bydlení ani oblečení. A naučili jsme se literatuře a… pravé víře." Jennifer se rozjasnily oči. „Londýn je ztělesněná pohádka - ty nádherné pohledy, o kterých jsem snila —"

„Kde jsou ostatní děti?"

„Zůstaly s paní Shelgraveovou, když loni sir Malachi odjel na sever za svými zájmy. Obával se, jako ostatní, že Vy, strašný princ Ruprecht… vstoupíte do Londýna, vypleníte jej… V obem se mýlil, to už vím… Moje sestra je ještě malá a ti ostatní jsou chlapci; ale já, řekl, mám jet s ním… pro výstrahu."

„Snad předpokládal, že jeho žena bude v bezpečí čekat, až přijde její čas," řekl Ruprecht suše.

Kulaté hlavy, které se tísnily v kroužku, poslaly jednoho ze svých mužů dolů. Ruprecht s Jennifer si toho však nevšimli.

„To je vše o mém bezvýznamném životě, Vaše Výsosti," řekla Jennifer.

„Ale ne, ne, to je jen hrubá kostra.“
Zvedla hlavu. Ve světle plamenů se jí rudě leskly copy. „Teď je řada na vás, pane,“ odpověděla, „a až potom přijde vše, co hrubou kostru zdobí-“ Zastavila se, povzdechla a ukryla rudou tvář v dlaních.
Ruprecht chtěl rychle zahnat její rozpaky. „Tak nadhodíme mou kostru a budeme sledovat, jak padá. Často jste ji slyšela chřestit, ale chtěla jste to tak. Moje matka byla dcera krále Jakuba a Anny Dánské. Provdala se za Fridricha, kurfiřta rýnského palatinátu. Měli se rádi — měli třináct dětí a to smolné, které se jim narodilo čtvrté v pořadí, jsem byl já. No, a když protestanti v Praze vyhodili císařovy vyslance z okna, obrátili se na mého otce, aby se stal králem svobodných Cech, a on přijal. Tam jsem se narodil, ale nebyl mi ještě ani rok, když otce císařská armáda svrhla. Rodiče odhodili korunu a odešli jako uprchlíci, až našli azyl v Nizozemí. To jim zaručila krev Viléma zvaného Tichého, která kolovala v žilách mého otce. Jeho žena i potomstvo sami zažili stísněné poměry. S bratrem Mauricem jsme brzy odešli do války, nejprve za podpory Fridricha Jindřicha, prince Oranžského, potom za pomoci Švédů ve snaze znovu získat kurfiřtství, na něž si dělá nárok můj nejstarší bratr. Dostal jsem se však na tři roky do zajetí u hraběte voň Kuffsteina v Linci. Dlouho se vyjednávalo o mém propuštění.“ Všiml si, jak se uklidnila. „Vy už jste tohle všechno slyšela.“ Dodala si odvahu a odpověděla: „Ne, ne to o té dívce.“ „To byla Kuffsteinova dcera, Susanne. Kuffstein byl starý člověk, měl mě rád a doufal, že se dám k římské církvi. Dokud rozhodoval on, měl jsem zajetí lehké — může-li být zajetí lehké - podobně jako tady, také jsem se těšil společnosti rozkošné slečny, na niž budu vždy vzpomínat se zalíbením a úctou.“ „Já si ale netroufám být… druhou Susanne.“ „Budete, dokud mám hlavu pevně na krku.“ Jennifer se vymrštila ze židle. „Co tím myslíte?“ „Nic,“ odpověděl Ruprecht v rozpacích. „Byl to hloupý žert.“
„Žert - to ne, vy jste takový věcný člověk —“ prudce se postavila. „Vy se obáváte, že by parlament — to se jistě mýlíte!“
Také vstal. „Já se těch psů nebojím, ať udělají, co chtějí,“ odpověděl úsečně. „Ale jsou to psi, jsou bezohlední a koušou a já jsem si jejich nenávist zasloužil.“
Hlas se jí zachvěl. „Ale vy jste z královské krve.“
Ušklíbl se. „Banda, která poslala lorda Stratforda na špalek pod pouhou záminkou, a která drží ve vězení svého vlastního arcibiskupa — ne, má paní, ti se nezastaví ani před královraždou.“
Téměř vykřikla. Z očí jí vytryskly slzy. Vrhla se k němu. „Oni nesmějí— ty — nesmějí— Bůh jim to nedovolí—“
Držel ji nezvykle nemotorně. „No tak, klid,“ utěšoval ji. „Nebojte se, má milá holubičko. Možná jsem to viděl horší, než to ve skutečnosti je.“ Hladil ji po vlasech. Přivinula se k němu blíže.
Strážce uhodil pažbou halapartny o zem. Do místnosti vtrhl sir Malachi. „Co se to tu děje?“ vyhrkl. „Jaká bezostyšnost?!“ Chytil dívku za rameno. „Ty jedna babylonská běhno!“
Ruprecht rychle odtáhl ruku, až mu zapraskala látka mezi prsty. „Zadržte, sire,“ řekl se zaťatými rty. „Stala-li se tu chyba, je vina na mé straně. Řekl jsem něco, při čem se slečně udělalo slabo.“
Jennifer klesla na podlahu a s rukama na tvářích plakala. Ruprecht a Shelgrave si dlouze vyměnili pohledy. Nakonec puritán prohlásil. „Beru vás za slovo, pane, ale trvám na tom, aby se s vámi již nesetkala, a doufám, že brzy odjedete.“
„Já také,“ odpověděl Ruprecht nevrle.
Jennifer zvedla hlavu, zavrtěla jí, vstala, stála se zaťatými pěstmi a dusila v sobě vzlyky. „Pojď,“ poručil jí Shelgrave.
Podívala se na Ruprechta oslepena slzami. „Sbohem,“ řekla.
„Sbohem, jasná paní.“
Když se ocitl o samotě a zamčený, došel k oknu a díval se ven do hustého deště. Hlavou se mu honilo mnoho věcí…
Má paní, krásu šlechetnosti znáš, jak jsi však křehká v mladém věku svém! Já o sedm let dřív jen zrozen jsem, však světem prošel celým křížem kráž, že starcem připadám si teď —jak ten, kdo smrt snad čeká, jíž se obáváš.
Snad jednou potkáš klidné lásky sen a dětí budeš chovat plný klín.
A mně tvůj obraz ve vzpomínkách jen hřát bude duši, až ji potká splín. Udělá Mary Villiersová v Oxfordu totéž? Vévodkyně richmondská, byl jsem tvým služebníkem —pouze služebníkem, pestrobarevným motýlem —jakého sis přála — tvůj manžel je můj skalní stoupenec — nezahanbil bych přítele, i když tam, kde bys měla být a nejsi, cítím tak velikou prázdnotu. Napřímil se. No tak, řekl si, uděláme ještě nějaký ten vryp do vosku, hochu, a nebudeme napodobovat uplakanou oblohu, ona totiž ne-truchlí, jak sis myslel, ona jen sedí a fňuká.
A Fortuna kol mnoho ještě má teď před sebou, a komu štěstí dá, v svém kole posledním, to Bůh jen zná.

V

KIRKSTALLSKÉ OPATSTVÍ, RÁNO

Zachovalo se tu mnoho starých zbytečných zdí. Byly porostlé břečťanem, na podlaze rostla mezi dlaždicemi tráva. Jediným shromážděním v kostele byli havrani a netopýři. Dosud nestačili dokončit to, co puritáni nestihli. Přilehlé budovy bránily výhledu na usedlost.
Jennifer prošla mezi hostinským apartmá a společenskou místností do křížové chodby. Na listech, které se pnuly do výšky všude kolem ní, se třpytily kapky vody a kaluže se leskly jako kovové. Svítalo. Konečně se objevilo slunce. Po modravé záři putovaly malé bílé chomáčky. Ptáci jásali. Chladný vlhký vánek pohupoval zbloudilými pampeliškami. Dívka se sotva znatelně chvěla a snažila se zahřát v rohu hlavní a příčné chrámové lodi. Měla bledou tvář a tmavé kruhy kolem očí, prsty pevně sevřené. Přejela pohledem ze zvonice bez zvonu k rozpadlé trestnici. Mluvila do prázdna:
„Už skřivana a pěnkav hlasy zní, že mračna bouří dávno jsou ta tam, že květy voní vůní nevšední, že déšť jen v srdci zarmouceném mám. Když viděla jsem včera hoře tvé, jak z nebe blesk by rozťal zemi zlou, hrom burácel a vichr za bouře snad na staletí halil všechno tmou.“ Povzdechla si.

„Však přece musí přijít nový den, nad mračny bouře zářit slunce svit. Ne přírodu, to lidské srdce jen smí vedle lásky smutek obydlit.“ Sklonila hlavu.

„Tvé hoře pokud konce nemá znát, já v dešti věčně sama budu stát.“

Ale konec, to není jen smrt, můj drahý. Ty jsi sehrál příliš dokonalé divadlo. Netušila jsem, jak hlubokou ránu dokáží tvá pouta rozední, ani ze za tvými nenucenými legráckami číhá popravčí špalek a sekera — Zaslechla jakýsi zvuk a to ji vrátilo na zem. „Je - je tam někdo?“

Muž, který vklouzl na nádvoří, zůstal stát v bezpečné vzdálenosti. Byl hubený a vysoký a neohrabaně se poklonil. „Will Fairweather, slečinko.“ Hlas mu přeskakoval a jinak měkký jižanský přízvuk tak dostával ostřejší ráz. „Nebojte se. Vy si asi myslíte, že jsem cvok. Válka je neškodná, jen dokáď si s ní něco nezačnete. Se mnou si asi začít nechcete, že jo.“

Mačkal si nos a deformovalo mu to celý obličej. Celo a brada, jako by se bály převislého nosu, ustoupily dozadu a proti nim se dralo strniště. Úsměv odhalil křivé zuby a pod pískově zlatými vlasy mžouraly světlé oči. Na sobě měl halenu, která mu byla nápadně krátká, a pod kalhotami z lepšího materiálu mu vyčnívaly děravé obnošené boty, zjevně nejlepší, jaké se daly vy-žebrat, aby do nich stísnil své dlouhé nohy. „Vy jste tulák?“ zeptala se dívka pomalu. „No, ne tak docela, slečinko. Já tu jsem tak přechodně. Hmm, a vy jste Jennifer Alayneová z toho domu od Shelgraveů, že jo?“

„Ano. Ale za tu dobu, co tu bydlím, znám lidi z okolí-“ „A mě ne, že jo? Tak poslouchejte, slečinko, tohlecto já vám hned vysvětlím, ale nejdřív bych se jako vosmělil se vás zeptat,“ — najednou znejistěl — „jestli se přátelíte s princem Ruprechtem.“

Jennifer zavrávorala a opřela se o zeď, až zašuměly listy břečťanu a spadlo z nich pár kapek vody. Zavřela oči, znovu je otevřela a nadechla se.

„A-ano.“ Will Fairweather přikývl. „Jo, tak to jsem si myslel. Já taky, slečinko. Kdybyste jen věděla, jak jsem čekal na tuhle příležitost! Slyšíte, jakou mám rýmu — to jak jsem se tu schovával v křoví. Vždycky, když jste u něj byla — to by znamenalo vykopnout čtyři kulatý hlavy — a jak rád bych je byl vykop! — nebo se dostat do křížku s někým jiným, nejčastějc s takovou pochodující rašplí, co má hlavu jako sušená švestka.“

„Prudence!“ Jennifer se neudržela a dala se do smíchu.

„Jako vopatrnost, no ty já mám dost —“

„Já jsem od té své Prudence dnes utekla, abych byla sama.“

„No, teď ji musíme nechat být, slečinko, protože nám teče do bot. Vono se totiž říká, že ve východní Anglii nevostane jedinej royahsta, že budou všichni zahnaný daleko na západ nebo na jih, aby se nedostali do Londýna. A já bych řek, že to bude pravda. Voni vobyčejný lidi mají na tohle nos a roznesou to rychlejc, než si šlechta myslí. Voni si nedělají hlavu jen s pošlapanou úrodou nebo se ženskýma. Teda vás vyjímaje, slečinko. No, takže nezbejvá než prince Ruprechta z ty věže dostat, protože parlamentaristi si servítky brát nebudou.“

„To ne —“

Jennifer se zachvěla, napřímila se a pospíchala přes nádvoří. Chytila jej za ruce a vykřikla: „Ty mu můžeš pomoci?“

Will se přestal usmívat. „My mu můžeme pomoct, slečinko.“

„Kdo jsi? Co jsi? Dobrý Bože —“

„No, to zrovna ne, tak vysoko bych nemířil. Já jsem jen nájemní dělník ze Somersetshiru, dal jsem se k dragounům, když zavelel král, a dostal jsem se až k princi Ruprechtovi, protože jsem se dobře staral o zvířata. Pár jsem jich měl — bílýho psa, opici a klisnu — puritáni žvanili, že jsem snad čaroděj nebo co, ale já jsem to jen uměl se zvířatama… a vždycky jsem nějak přechytračil nepřítele… já asi moc mluvím, že jo?“

Jennifer se rozhlédla. „Oni mě asi budou postrádat a budou mě tu hledat. Neprozraďte mě!“

Will si dřepl na porostlou zídku. „Jo, slečinko, a nezapomeňte, že ho máme voba rádi, a krále taky.“

Krále? pomyslela si Jennifer jako omámená. Ne, krále ne, toho suchopárného Skota, co je proti Angličanům a proti anglické víře — tak mi to aspoň vždycky říkali—ale Ruprecht — sedla si do dřepu, objala si kolena a dívala se do dálky. Nemotorná postava se šourala tam a zpět a hovořila:

„Já vám ze zoufalství musím důvěřovat, paní. Nemám na vybranou — ale ani vy, jestli mu chcete pomoct - všichni o vás říkají, že jste taková hodná, veselá, tolerantní, pravý opak toho vašeho studenýho zkostnatělýho patrona. A krom toho, já jsem na vás koukal, jak jste šla s mým generálem, a-no na tomhlectom poli Ruprechtovi odvaha a chytrost zrovna dvakrát nepřebejvá.“ Will zakroutil hlavou a mlaskl. „Ne zas že by na něm nikdy nic nepěstoval nebo nesklízel, ani to člověku nejde do hlavy. Ale před ženskou je plachej, anebo je natolik zaujatej válkou, že si se sladší bitvou neumí poradit. Jenže já jsem ve vaší chůzi a postoji viděl něco, co jemu a možná i vám uteklo —“ Zarazil se. „Slečno, vy se červenáte, že by s várna oheň podpálil.“

„Jděte pryč nebo jděte dál,“ odsekla mu Jennifer.

„Vodpusťte, slečinko, já jsem jen venkovskej balík — a když pomyslím na Ruprechta - no, abych se přiznal, já jsem se dal k vojákům taky proto, abych si odpočinul od manželky, deseti dětí a pluhu — ne že bych je neměl rád, rozumíte, ale vono toho je, no, trochu moc — taky jsem zatoužil po troše zábavy a třeba i toho rabování, jako za starejch časů. Ale potom jsem poznal Ruprechta… a na Marstonský pláni jsem ho přímo před jeho vočima zradil.“

Lítost v jeho hlase vzbudila dívčinu pozornost. Napřímila se. „On jednou něco naznačoval o muži, kterému kdysi věřil,“ řekla zmateně, „který mu neuhlídal psa, takže mu ho zabili, a sám potom utekl.“

Will zvedl pěst. „Já za to nemůžu,“ zasípal. „To je hlupák — no, já vám to vysvětlím, slečinko. Když jsem viděl, že ho zajali, připadalo mi nejlepší vzít nohy na ramena a potom ho vystopovat. K čemu by mu byl další vězeň?“

„Jak jsi ho stopoval?“ zajímala se Jennifer.

Will pokrčil rameny. „S nasazením života, slečinko, od Mendip Hills až po kanál, od řeky Avon až k Exmooru — a nejvíc kolem našeho domu, okolo Glastonbury Tor, ale tam je nížina, placatá, rovná a otevřená — a pověste mě,

kdybych nevyčmuchal jedinou kulatou hlavu na pět mílí okolo. Nejdřív jsem se zaplet mezi nepřátele, protože odcházeli ve zmatku.“ Mluvil stále sklíčenějším tónem. „A zmatek to teda byl pořádnej, jak tam vodkráglovali ty ženský.“

Jennifer vyskočila. „Jaké ženy?“

„Co šly s táborem, některý byly vopravdu manželky. A i kdyby nebyly — kdyby to byly děvky nebo Irky, copak si zasloužily smrt? A ty kulatý palice je přeci všecky poslaly na onen svět a ani je nesoudily.“ Will si odplivl. „Já myslím, že až přijde soudnej den, tak se na to Pán Ježiš teda podívá hezky zblízka, ale zatím jen doufejme, že se Ruprecht dostane na svobodu a požene ty parchanty pokrytecký karabáčem.“

Dívka se upřeně dívala před sebe. „Kdybych věděla, že se ti dá věřit.“

Zasmála se a otočila se na něho. „No a dál?“

„Dostal jsem se až ke stanu velitelů, viděl jsem, jak ho odvedli a jak ho druhej den ráno odvážejí. Běžel jsem za vozem, aby mě neviděli, oni by vo doprovod nestáli.“

„To jste jim stačil?“

„Člověk stačí koni i jelenovi, když je ve formě a má výdrž. Koně táhli vůz, já netáh nic, neměl jsem žádnou zátěž, jen oblečení, výzbroj a dva meče a pak pár drobáků, který jsou celkem k ničemu. Viděl jsem, jak prince odvedli do tohohle domu a napadlo mě, že tu asi nějakou dobu zůstane. No, tak jsem tu zůstal taky a číhal jsem, co se děje, abych pak moh chytit příležitost za pačesy.“

„A kde jste mohl čekat?“

„No, tak všude. Nemůžu jmenovat, ale royalistů vyrostlo v tomhle kraji jako plevele. Tu jsem dostal zajíce, tam talíř fazolí se slaninou od takový baculatý statný paninky, co má manžela ve válce — tady je spousta tuláků. Když si dá člověk bacha, nepřitáhne víc pozornosti, než je potřeba, aby zjistil místní drby.“

„A s Ruprechtem,“ Jennifer vyskočila na nohy, „máš nějaký plán? Co můžeme udělat pro jeho záchranu?“

Will poodstoupil a dlouze se na ni zadíval. „To záleží na vás, slečno Alayneová.“

Jejich oči se setkaly. „Jak?“

„No, nejdřív se tomu podíváme na zoubek,“ řekl po zaváhání. „Tak von je zamčenej tam nahoře ve věži, z vokna skočit nemůže a za dveřma má stráže… každou noc. Ze jo?“ Krátce přikývla. „Ve dne může ven, ale stráž ho nesmí spustit z očí, leda tak když jde na záchod. Tak to nepude, naši spojenci potřebujou noc.“

„Spojenci? A kdo, když je tam sám?“

„No, najdou se, jako za starejch časů, jiný než já,“ řekl Will tajemně. „Nejdřív ho ale musíme vosvobodit, že jo? Kolem pasu mám pod touhle košilí omotaný lano — to víte, jako dragoun se tu potulovat nemůžu. To by se vám mohlo vejít pod sukni. Kdybyste ho Ruprechtovi mohla podstrčit, vyhodil by ho z vokna ještě dnes večer.“

„Proboha! Já k němu nesmím.“

„Ale vy si určitě ňák poradíte, slečinko, třeba že máte nějakou důležitou zprávu nebo tak nějak, dostanete se přes stráže, budete mluvit nenápadně a přitom mu dáte ten provaz a vysvětlíte mu to. Jo? Lidi… no, lidi říkaj, že máte statečný srdce, a tohle je jen taková klukovina.“

„No, ono to není tak jednoduché, Wille. Budou štěkat psi —“

„Vy si s nima ale umíte poradit, přej.“

Dlouze se na něho zadívala. Slunce zastínil malý mráček a na chvilku se ochladilo.

„Kdo ti to řekl?“

Podíval se na ni. „No, moh bych říct, že jeden na poli, že vás viděl, jak se s nima kamarádíte, ale nechci lhát. Víte, slečinko, vono to ještě není všechno, že mu dáte ten provaz a že na něj dole budete čekat a projdete s ním vokolo těch psů. Já to tu neznám a netroufnu si přiblížit se k domu víc než sem. Vy ho ale musíte doprovodit na jedno místo v lese. A tam já budu čekat se zbraněma, co jsem vzal na Marstonský pláni, a s koňma. A taky mí přátelé, a Ruprechtovi a vaši, když dovolíte… uvidíte je. Dál už vám nesmím nic říct, leda vám zaručit, že pokud je to v jejich silách, a mejch, dostanete se zpátky do postele a nic se vám nestane.“

Rozhlédla se ze strany na stranu. „Bez úhony.“

„Nikdo z nás se vás nedotkne jinak než jako bratr.“ Will se zasmál. „Budeme mít naspěch.“

„Myslím, že mám povinnosti ke své vychovatelce… a k víře —“

„Ty má i Ruprecht.“

„A k Ruprechtovi, jestli ne on ke mně…“ Jennifer se prudce otočila. Na vlasy jí dopadly sluneční paprsky. „Tak ujednáno, Wille Fairweathere, ty jsi dar z nebe!“ vykřikla. „A teď mi rychle řekni, jak mám ten tvůj plán provést.“

„Tak pojďte do kostela, tam si o tom popovídáme, tam nás nikdo neuvidí,“ navrhl. „Každopádně to bude nebezpečný jak pro Anglii, tak pro Ruprechta i pro nás.“

Přikývla a vedla jej klenutou chodbou.

VI

PŘED VENKOVSKÝM SÍDLEM, NOC

Za úplňku působilo sídlo, celé město i zbořené zdi mrazivě. Bílé chladné světlo zahalovalo řeku, stromy, trávu, na níž se začínala třpytit rosa, pole s úrodou i les lemující severní vrcholky hor. Obloha vytvářela šedomodrou klenbu, na níž nesměle probleskovaly hvězdy. Vzduch byl studený a nehybný. Kdesi vzadu zurčel potůček, jinak bylo hrobové ticho.

Jennifer se sklonila, aby dosáhla oběma psům na krk, a zahlédla úzkou věc připomínající hada, jak se vine pod cimbuřím levé věže přes keře, než zmizela ve tmě. Zadržela dech. Psi cítili, že má strach. Jeden kňučel, druhý rachotil obojkem. „No tak, ticho,“ napomenula je šeptem. „Oplaťte mi teď moje mlčení.“

Znovu se rozhostila tma. Ruprecht sklouzl z okna na zem. Přikrčil se a zatáhl za jeden ze dvou konců, po nichž se spouštěl dolů, dokud mu celý provaz nesklouzl k nohám. Opatrně se připlížil k Jennifer, aby nevyplašil psy. Mezitím si stočil provaz kolem ramene jako pás na náboje. Zase měl na sobě své prosté šaty a vojenské boty.

V měsíčním svitu vypadali on i Jennifer jako stříbrné stíny. Vrhla se mu do náruče. Rychle ji objal. Jeden z psů zavrčel. Jennifer se vymanila z objetí, i když prsty stále hladila Ruprechta po vlasech, a chvilku zůstala skloněná a uklidňovala psy.

Ruprecht stál nad ní a celý se chvěl. Zvedl k obloze a k obzoru tvář, v níž mu ve tmě zářily oči i zuby. „Volný, volný," vydechl slavnostně. „Svět přede mnou už není na zámek. Raději smrt, než se ještě jednou nechat uvěznit."

Jennifer vstala, vzala jej za ruku a vedla k padacímu mostu. Nikdo už si nedělal starost s jeho zvedáním nebo hlídáním, když byli všichni royalisté pryč. Pod mostem ležel jako černá jáma ztemnělý příkop zarostlý plevelem.

Ušli ještě několik metrů, než se Ruprecht odvážil promluvit. „Až do této chvíle jsem dbal každého slova, které… jsi… mi napsala," řekl pomalu. „Ale není správné, abys dále riskovala. Vrať se dovnitř. Dál půjdu sám a v každé modlitbě, kterou vyslovím, bude tvé jméno."

Pod kapuci jejího pláště bylo sotva vidět, jak kroutí hlavou. „Nemůžeš jít sám, pěšky a neozbrojen. Já tě mám odvést na místo, které znám z výletů, hluboko v lese. Tam na nás čekají naši pomocníci."

„Jací pomocníci?"

„Krom toho, o němž jsem psala, nevím — a bojím se pomyslet, co jsou zač — ale jde tu přece o tvůj život!" Pak prosebně dodala: „Ruprechte, jestli mi snad něco dlužíš, splať mi to těmi několika hodinami, co ještě budeme spolu."

V bledé záři nebylo vidět, jestli se červená, ale díval se do země. „Ty jsi moc lehkovážná, Jennifer," varoval ji, „v mnoha směrech."

Odpověděla rozhodně. „Ne, můj nejdražší. Protože jsem se rozhodla riskovat pro tebe nejen život, ale i peklo, budu lehkovážná slovy i skutky." Nadechla se. „Máme před sebou dlouhou cestu. Pojďme."

LES

Měsíční svit tiše dopadal na listy, rozsvětloval bílé sloupy bříz, sledoval tmavé duby a na zemi vytvářel krajkoví z jejich stínů.

Po léta nastřádanými vrstvami stárnoucí země prorůstaly houby a sasanky. Na zemi modře svítil spadlý kmen. Vzduch tu byl teplý, obtěžkaný vůněmi půdy a růstu.

Oberon vystoupil dopředu. Z ramen mu splýval pavouci plášť, na haleně se mu třpytily křišťály - nebo to byly kapky rosy? Zvedl ke rtům roh a zatroubil. Jeho zvuk se rozléhal po celém lese.

Zatroubil znovu a znovu. Mezi větvemi a kmeny se objevily jiskřičky světlušek. Svítily měkce všemi barvami duhy. Když se přiblížily, bylo vidět, že jsou to světélka na dlaních postav, které vypadaly jako nevelcí lidé - ale byly příliš krásné na to, aby mohly být lidmi — a létaly na motýlích křídlech.

Oberon odložil roh. „Hou, lesní lide!" vykřikl. „Kde je královna Titanic?"

Hejno zatřepetalo křídly a slétlo se k němu. Po chvilce odpověděl ženský hlas připomínající vánek. „Létala jsem tady, Oberone, a zaslechla jsem, jak říkala Pukovi, že by odtud nejraději odešla, kdyby ji doprovodil a osedlal dva rychlé noční vánky, aby ji odvezly někam na jih, daleko od otráveného města, aby prolétli jako chmýří pampelišky do našeho milovaného domova v Řecku a zjistili, jestli tam už konečně najdeme klid před hrozbou od Turka — a nebudeme znovu vyhnáni sem na tento dnes už také zbídačený sever."

„Můj okvětní lístku," vzdychl Oberon, „pokud tě nechám jít svou cestou, zažiješ do úsvitu znovu to, co už oba dobře známe." Mluvil naléhavým tónem. „Nutně potřebuji královnu Titanii. Jděte všichni a hledejte ji, dokud ji nedosáhnete a nepřivedete zpátky ke starému kameni, kde na ni budu čekat." A pochmurně pronesl:

„Už nikde není naděje, kam jít, ta nemoc zhoubná bude v patách všem, až zamoří nám celou tuto zem, když nezasáhne včas ten, kdo chce žít. Nám naděje jen malá zdá se být, však kouzla, čáry a dva lidé k nim snad pomohou - nuž, jděte rychle již — ti dva už k nám se zvolna blíží tmou."

Poslední slova řekl hlasitě a gestem zahnal své hejno. Na jeho špici zazářilo světlo. V náhlém závanu větru, který zasténal mezi větvemi, zmizelo jeho elfí stádečko z dohledu.

VĚŽ OBSERVATOŘE

Odklápěcí dvířka zapadla a sir Malachi vešel na střechu. Ve svitu měsíce ani nepotřeboval svítilnu. Její žluté světlo jen narušovalo ledové odstíny měsíční záře.

Postavil lucernu na stěnu budky s nářadím, otevřel dveře a po částech vyndal dalekohled, astroláb, bronzový a křišťálový globus oblohy, pracovní stolek, posuvná měřidla, knihy, mapy, papír na poznámky, inkoust, pera… A nakonec pendlovky. Předtím připravil závaží a dal si na nos brýle, aby mohl srovnat čas na hodinkách, které vytáhl z pouzdra na opasku.

Blíží se půlnoc. Hodina pozorování, pomyslel si a zachvěl se. Málem závidím pověrčivému papeženci s jeho křížem. Ale ne. Znamení ani idol nejsou ochranným štítem. Plíživé démony temnot zazené jen pravá krása boží korunovaná počestností.

Poklekl, zvedl tvář, sepjal ruce a promluvil rozechvělým hlasem: „Bože mých otců, já, chybující hříšník, prosím o Tvé milosrdenství. Ty, jediný vševědoucí, vidíš, jak mi v hrudi bouří pekelné svody. Zlé pokušení se mi vysmívá ve spánku, abych byl slabý a… vystrašený —"

Sklonil hlavu a bušil pěstmi do kamenné střechy. „Proč nemohu zapomenout na ta mladá léta, která jsem trávil svedený z cesty v tenatech pekla, ve zhoubné divočině, opilství, hráčské vášni, v prokletí, nahlížeje do zarostlých jeskyní, až do oné noci, kdy mi kletba mého umírajícího otce otevřela oči? Neutopil se tenkrát starý Adam v krvi obětního beránka?

Proč to tělo tolikrát opustilo svůj hrob, aby bralo do svých černých rukou mé myšlenky — ano, i když kolem projde má neteř —“

Po chvíli opět zvedl hlavu a řekl pevněji: „Všechno předurčuješ a všechno, co učiníš, je dobré. Poslal jsi mě do tohoto ohnivého jezera, abys mne očistil od všeho nečistého, abys mne zocelil, dokud má duše nebude jako ostří meče do Tvé bitvy,“ — mluvil stále rychleji — „do Tvé svaté bitvy, k níž nás vyzýváš, abychom ponížili naduté krále a donutili je pokleknout před Tvou mocí, abychom zašlapali do prachu idoly a jejich uctívače a potom se zmocnili celého světa - zaslíbené země pro Tvůj nový vyvolený národ, pro Tvé anglické Izraelity toužící po spáse.“

Vyskočil na nohy. „Slyším Tvůj hlas, Jehovo Hromovládce! Mám sílu k úderu, mám silné paže.“ Zvedl ruce se zahnutými prsty, jako by se chystal něco sebrat. „Nebo je-li Tvá vůle, abych nebojoval a raději chystal železné svaly… nuže, už to činím, Pane.

Svůj slib tu dávám dvojí sílu vzít, chtíč spálit v prach, hnus zmařit, čest jen ctít.“

Několik minut tak stál a potom dodal klidně: „Dnes večer uhasím oheň a zchladím své spálené údy zdrženlivým pozorováním a měřením Tvých hvězd, dokud nepřijde spánek nebo jitro.“

Povolil stojan dalekohledu.

VII

MÝTINA V LESE

Stromy tvořily kolem dokola temnou ojíněnou stěnu. Měsíc vrhal bílé světlo na trávu, sedmikrásky a petrklíče. Rosa, která studila a smáčela nohy, odrážela paprsky měsíce. Přibližně uprostřed mýtiny se tyčil vysoký monolit. Přestože jen vítr a lišejník věděly, jak dlouho tu stojí, vypadal impozantně.

Poblíž stáli dva obyčejní tažní koně, přivázání řetězy. Z tlam se jim ozývalo hlasité chroupání a sladká vůně se linula z rozžvýkaných bylin.

Na kameni se rozvaloval Will Fairweather a jídelním nožem si dělal manikúru. Opět měl na sobě i v tomto žalostném stavu dragounskou uniformu, ovšem bez royalistických znaků. Na každém boku mu visel jezdecký meč. Sotva slyšitelně si zpíval, mohlo to znít jako tiché brumendo, kdyby to nebylo tak falešné:

„Jo, když já tě tenkrát chtěl milovat, hej dery hou dery, ach to už je tak dávno, ty jsi zas chtěla se se mnou prát, hej dery hou dery, tam na seníku ráno.

Na obloze tisíce hvězdiček, hej dery hou dery, noc mela horký dech, nevstával tenkrát jen měsíček, hej dery hou dery, a matrace jařmech.

Když ale—“

Náhle zmlkl. Na obzoru se objevili Ruprecht a Jennifer, prodírali se křovím. Jejich oblečení — potrhané, zmáčené a špinavé — dopadlo po té dlouhé cestě ještě hůř než oni sami. Jennifer nicméně vděčně klesla mezi květiny.

Ruprecht je přeskočil. „Wille!“ vykřikl. „Ty starý ničemo!“ Přiskočil k němu a objal ho, až mu zapraskala žebra.

Will zavrávoral. „Jejda! Vzdávám se, Výsosti. Ten měsíc v lochu u kulatejch hlav vám neubral ani trochu síly. Pozor, prosím vás, jinak mi uděláte z brnění kastrol.“ Znovu nabyl rovnováhy a postavil se před prince. Po chvilce mlčení se zeptal: „Vysvětlila vám Jen — slečinka Jennifer to s tím lístkem, jak vám napsala?“

„Ano.“ Ruprecht se na ni obdivně podíval. „Kdyby tak všichni mí důstojníci uměli psát takové pokyny — jasné, stručné a úplné. To bychom na tom teď byli lépe. Dokonce mi i vysvětlila, že nemůžeš za to, jak to bylo s Boyem. Proč bych ti to nemohl odpustit, ani stran té zrady, ale nerozumím tomu všemu — potom, co jsi udělal.“

„Neudělal - teprve začal. Musíme jít dál, můj pane. Podívejte, tady jsem vám ukrad na tom bojišti zbraň. Potom jsem vočíhnul, kde mají venku tyhle dva koně a dnes v noci jsem je vosvobodil. Ale žádný Pegasové to teda nejsou, na ty jejich špičatý hřbety nejde ani sedlo a uzdu si budeme muset uříznout z vašeho provazu. Jídla jsem taky moc nesehnal, jen tuhle kus chleba a starýho sejra vod ty dámy, co mě nechala přespat ve stodole. Vona tam pak za mnou večír přišla, no jo, ale párečky, ty vona má pod zámkem. Kolik peněz pro nás slečinka sehnala?“

„Ale, já jsem myslel - nikdy by mě nenapadlo —“ Ruprecht se otočil k Jennifer.

Sáhla po peněžence u pasu. „Jen pár šilinků,“ odpověděla smutně. „Víc nedostávám.“

„Něco si cestou seženeme,“ ujistil je Ruprecht.

„Cestou přes půl Anglie nebo ještě dál, když nám tady nikdo nepřeje?“ namítl Will. „Brzy se rozkřikne, že jste vzal roha — pošlou to po těch semaforech na železnici - a nedivil bych se, kdyby na vás vypsali tučnou odměnu. A člověk vaší vejšky a vystupování se jen tak neschová.“

„Zkusíme — jet v noci —“

„A jestli se dostaneme k royalistickýmu jezdectvu, co tam najdeme? Ty zvěsti, co kolujou, jak je Cromwell rozprášil, na těch určitě bude něco pravdy. Pár byste jich snad dal dohromady, pane, ale já myslím,, že už je moc pozdě, že už se ničeho nedocílí.“

Ruprecht se zachmuřil. „Co jiného mi káže čest než vrátit se a sloužit králi?“

„Sloužit králi můžete různě, pane.“ Will zatahal Ruprechta za rukáv. „Pojďte, odpočinete si u slečny Jennifer. Ona to taky musí slyšet, jak mi bylo řečeno.“

„Řečeno?“ zeptal se Ruprecht příkře. „Kým?“

„No, to vám právě chci říct, pane a paní, kdybyste mě poslouchali.“

Ruprecht se rozhlédl, potom pokrčil rameny a následoval Willa. Když si sedl do trávy vedle Jennifer, vzala ho za paži.

Zůstal podivně nehybný. Will Fairweather se skrčil jako skládačka a přisedl k nim. Měsíc svítil, koně se pásli a z keřů se ozval vzdech.

Will se naklonil dopředu a velkýma rukama nemotorně gestikuloval na všechny strany: „Můj pane, má paní, já jsem křesťan, věřte mi, že jo. Jo, hřešil jsem proti sedmi přikázáním, a ještě víc, nesvětil jsem den sváteční, krad jsem, sázel jsem, chlastal jsem a nevidím moc naděje, že se někdy polepším, ale přeci mám v ty svý chatrný duši víru a lituju toho, i když to nevydržím dýl než od ranního bolehlavu do prvního džbánu piva, co to rozpustí. Ale já věřím v Ježíše Krista, našeho Spasitele, kterej prolil krev za takový, jako jsem já."

Vypjal plochý hrudník a pokračoval. „Ale copak nesměje jen nekonečná milost našeho Pána všechno, co jsem napáchal? Kdyby byl člověk jen vobyčejná kytka, i ta kytka by byla objektem boží lásky — nebo ryba, pták, zvíře — všechno boží stvoření. Já tak někdy přemejšlím, jestli ty lotři v pekle jsou tak hrdý, že nepřijmou jeho lásku." Ruprecht se zavrtěl a zamračil. „No jo, pane, já vím, já se rouhám, neměl bych vo takovejch věcech vůbec mluvit — jen vo tyhle jedny," - zvedl prst - „že totiž jsou taky osoby, který myslej, mluvěj a přeci to nejsou úplný lidi. Já nemluvím jako o andělech, rozumíte, já mluvím o stvořeních z naší matičky země, jenom nestárnou a mají schopnosti, který my nemáme. No, ale my zas máme schopnosti, co nemají voni, přej máme nesmrtelnou duši a voni ne. Ale já jsem jenom vobyčejnej trouba, já vo tomhletom nic nevím. Vím jen, že jsou takoví přelétaví. Nejsou pokřtěný, to je jako zvířata, a taky jako voni se nikdy nebouří proti vůli boží, že jo? No, když není hřích postarat se vo psa nebo vo koně, tak taky nemůže bejt hřích kamarádit se se skřítkama z naší matičky země, no ne?"

Jennifer se od něho odtáhla a přitiskla se k Ruprechtovi. Princ už byl také netrpělivý. „To je pohanství," řekla vyděšeně. „Za to by ses mohl dostat do pekla."

„No, někdo by moh, to by moh, někdo. Ale co je špatnýho na hovádkách, co pluly s Noemem na arše s lidma najednou? Když můžete nosit mlíko micince, aby chytala myši, tak co je špatnýho na tom, posloužit neškodnýmu šotkovi? Když žijou zvlášť od lidí —"

Ruprecht se zavrtěl. „Ty ses s nimi sám někdy setkal?" „No, moc ne, pane, ale párkrát jo. Pod hvězdárna, když jsem… pátral; vona naše rodina jim projevovala patřičnou úctu. Nikdy jsme nezabili zvíře nebo nepodřízli strom, aniž bysme předtím smekli nebo udělali kříž —"

Jennifer byla dvojnásob zděšená. Will se na ni omluvně usmál. „— když s náma bydlí na jedny matičce zemi," dokončil řeč. „Snad jsem si s nima trochu povídal, nebo jsme si připili - tou jejich divokou kořeněnou medovinou a čistým světlým pivem — nebo jsem na ně koukal, jak tancujou hezky v kruhu na hudbu, která mi mluvila ze srdce. Nikdy jsem si s nimi nic nezačal, ale já jsem na ně moc vobyčejnej… Udělal jsem snad něco špatně, pane?"

„Pokračuj," odpověděl Ruprecht tiše.

„No, tak jsem se schovával v lesích a hledal jsem, jak bych vám a králi moh jako pomoct. Vrátit jsem se nechtěl — ještě aby mě zavřely kulatý hlavy nebo aby mi prokristapána ještě dělaly kázání. No, tak jsem se potuloval po lesích a hledal zajíce. A přitom jsem někoho potkal a dali jsme se do řeči a mluvili jsme a mluvili, až přišlo svítání a zahnalo hvězdy, a pak zase přišla noc — no, Vaše Výsosti, to mi dodalo kuráž bojovat dál. Takhle jsem se totiž dověděl o slečince Jennifer, že by třeba byla pomocná s tím útěkem." Jennifer si zakryla tvář. „No, tak zkrátka a dobře jsme udělali plán."

Will vstal. „Pane, já jim rukoudáním slíbil, že za nima přijdete a vyslechnete je. Voni vás nebudou do ničeho nutit - to ne, to ani nemůžou — ale upřímně, já nevidím jmou možnost než vzít, co nabízejí. Prosím vás, vyslechnete je, když přijdou jako přátelé?"

Ruprecht se také postavil. Jennifer namáhavě vstala a opírala se o jeho ruku. Princ měl ve tváři chladný výraz a řekl pevným tónem: „Ano."

„Ach ne!" Jennifer vytryskly slzy. „Uvrhnete do nebezpečí naše duše!"

Ruprecht ji vzal za obě ramena, podíval se jí do očí a řekl něžně: „Neuvrhnu. Puritáni ti lhali. Snad jsi nečetla velkého historika, ale já ano. Z Faerie nepřijímali pomoc jen naši předkové z pradávných dob, ale přijímají ji i dnešní křesťané. Ano, i určité magické schopnosti jsou legální, jsou-li použity ke správnému účelu. Vzpomeň si na své sousedy v Cornwallu. Byli přece stejní jako Willovi — copak oni nežili podle starých mravů?" Beze slova přikývla. „A myslíš si, že proto byli hodni zatracení?" Pomalu zavrtěla hlavou. „Tak si to nemysli ani teď." Nucené se na něho usmála. „Jsi hodná. Máš zlaté srdce!" Pustil ji a obrátil se k Willovi. „Tak je zavolej, ty nás zázraku!"

„Zavolalo nás tvé svolení." Ruprecht zaslechl tenký hlásek a otočil se. Před kamenem stály dvě zvláštní bytosti. Byly vysoké a měly podivuhodně krásné postavy a rysy, které připomínaly figurky ze slonoviny. Z očí jako by jim vyzařoval měsíční svit. Skutečný měsíc zářil na vysoké koruny zvláštních tvarů, na lesklé tuniky a třpytivé řízy. Nad nimi, za nimi a kolem jejich světlých vlasů poletovalo a svítilo cosi malého s křídly.

U nohou jim seděla robustnější svalnatější postava — kdyby stála, dosahovala by sotva k Ruprechtově opasku. Měla kulatou hlavu, zvednutý nos, špičaté uši a srst. Nad šibalským úsměvem jí zářily oči. Byla to mužská postava oblečená do kůže a listí.

Will udělal krok dozadu. Jennifer ho následovala. Ruce měla sepjaté a tiše pohybovala rty. Ruprecht postoupil dopředu. Nepatrně na chvilku sklonil hlavu, potom se podíval do zvláštních očí a promluvil do ticha: „Myslím, že mluvím s králem Oberonem."

„Mluvíš," odpověděl muž.

Ruprecht se poklonil směrem k dámě. „A s královnou Titanií."

„Vítej v našem polosvětě, princi," řekla zpěvným hlasem. „Děkuji, Vaše Veličenstva." Ruprecht zaváhal. „Použil jsem správný titul? Víte, že právě sloužím králi Karlovi, a pokud mne ten nevyváže z mých závazků, nemohu se já vázat jinde - jak stojí Bůh nade mnou."

Královský pár před tímto slovem ani neutekl, ani necouvl. Jennifer se začala zklidňovat. Will to zpozoroval a usmál se na ni. Ohlédli se na mýtinu, kde jen Ruprecht a koně vypadali jako skuteční.

„Vidíš, že jsme touhle zkouškou prošli," vložil se do hovoru malý tvoreček. „Chceš nás zkoušet dál? Můžeš, já ti vyjmenuji všechny svaté a anděly. Poslouchej: Adalbert, Agata, Alexandr, Alžběta, Ambrož, Anastázie, Anežka, Anna, Antonín —"

„Tiše, Puku," přikázal Oberon. „Chovej se důstojněji." Pak se otočil k Ruprechtovi: „Odpusťte mu, princi. Nestárnoucí lesní lid často nezakořeněný v čase a nevyzraje k moudrosti jako vy smrtelníci."

„Příliš lichotíte lidem, Vaše Výsosti," řekl Ruprecht. Titanii se chvěly bílé ruce. „Dost už!" řekla prosebně. „Kvapem se blíží kruté ráno, v němž my budeme bezmocní a ty pronásledovaný. Pospěšte si!"

Oberon přikývl. Na koruně se mu houpaly a třpytily kameny. „Vskutku. Ale nejdřív bych ti měl vysvětlit, princi Ruprechte, proč jsme ti pomohli v tomto tvém pozemském sporu. Je to i náš spor. My skřítci jsme duší živého lesa, vyhledáváme jeho panenskou samotu, jsme strážci, pomocníci i lékaři přírody, z níž čerpáme svou životní sílu."

„Někdy jste rozverní, někdy strašliví," řekl Ruprecht.

„Inu, taková je i země a moře a obloha a oheň. Kdyby nebyli v lesích vlci, pak by jeleni a zajíci ohlodali stromy do poslední třísky." Oberon se odmlčel a potom pochmurně dodal: „Pokud ovšem člověk nepoužije své jedy, zbraně a nástrahy. To by proměnilo zemi v pohřebiště, dokud se nespasena vegetace sama nezahubí a nespálí. Měl by prokazovat úctu matičce zemi. Staré mravy udržují pravé místo člověka v přírodě, proto mají požehnání skřítků."

„Pokud to nevede k pohanství."

„Nemusí. Už jsem viděl za svůj nekonečný život mnoho lidí a mnoho vyznání. Od lovců z doby kamenné po válečníky v mosazných vozech. My známe dobře plémě Adamovo. Když přišla doba železná, bylo to zlé, protože to byl lačný tesák namířený proti divočině, nesoucí s sebou chladnou a krutou sílu, která našince spaluje na pouhý dotek. Po neklidných letech však přišlo vyrovnání. Zemani chtěli úrodná pole, chtěli ve svých domovech lásku a syny a vnuky, chtěli ochranu před démony, duchy a čarodějnicemi - a na oplátku nám dali, co potřebujeme."

Titanic dodala tiše: „I když je méně lesů, máme úrodnější pole - a v panenské lásce nebo dětském smíchu pramení zázrak stejně jako v tajném zřídle."

„Křesťanská víra, jakkoli se jinak změnila, není s touto harmonií v rozporu," pokračoval Oberon.

„Nás nikdo nechce jako bohy ctít, my nechcem úctu studenou jak led, i kněží nechali nám právo žít a v míru s námi celý lidský svět i matku zemi, její zvony znít."

„Oni jen změnili jména -" skřehotal Puk, „jména - jména."

Ruprecht i Oberon se na něho zamračili a král chvatně pokračoval. „Když Jindřich VIII. setřásl římskou nadvládu, pro nás to byla jen politická záležitost pozemských smrtelníků. Anglikánská církev nás nepronásledovala ani se nesnažila přetnout staré mravy. Ale potom —"

„Přišli puritáni," řekl Ruprecht, protože Oberon zaváhal, jako by to slovo ani nechtěl vypustit z úst.

„Přišli." Král zvedl pěst. Navzdory své výšce a kráse se najednou zdál křehký, jako by přímo propouštěl paprsky měsíčního svitu a stíny kolem sebe. „To ledové krédo, jehož jediným teplem je peklo, kde obřady, které se jednou postaví za člověka s tajemstvím, jsou zadupány, kde je tento člověk postaven proti ostatnímu živému světu a je mu zakázáno dodržovat svůj zvyk, svůj svátek, kde je neskrývané veselí odsouzeno jako neřest a hlupáctví, kde je láska muže k ženě pokládána za obscénní — a kde je Faerie a stará Anglie veřejným nepřítelem!"

Jennifer polkla, sevřela pěsti, napřímila se a nesměle se ozvala: „Ale ne, pane, to není tak docela pravda -" Nikdo ji zřejmě neslyšel. Ruprecht stál nehnutě jako zkamenělý. Oberon a Titanie na něho upírali tajemný pohled. Na malých polekaných tvářích skřítků tančila modrá, zlatá, nachová, zelená a rubínová světélka.

Will Fairweather ji zatahal za loket. Puk se odplížil k okraji mýtiny a dřepl si u jejích nohou.

Mezitím Ruprecht promluvil ke dvěma postavám, které mu připomínaly víry a proudy měsíčních paprsků kolem něho. „Vaše Veličenstva nejsou z lidské krve. Co pro vás znamená naše víra?"

Oberon se zahalil do pláště, jako by se ve vlahé tiché noci náhle zvedl vítr a on hledal v pavučinové tkanině pláště ochranu. Mluvil tiše, že ho bylo stěží slyšet. „Víra, která nezná lásku k matce zemi, která v ní naopak vidí nepřítele, která z ní chce kořistit, která ji znásilňuje, zraňuje, zbídačuje, ničí a pohřbívá pod dlažbou, hlušinou a odpadem, která nechává stroje houkat nad jejím hrobem… ta si sama vybrala svůj osud —"

Svěsil hlavu. „Ale mnohem dříve budeme my i s našimi kouzly, lesy a vodami mrtví. Už teď nám saze a železo omezují prostor k životu. Když se nás všichni duchovní děsí a zahánějí nás… ztrácíme sílu. Před takovou klatbou neobstojíme. První půjde Anglie a po ní celý svět —"

Rychle se mu však vrátilo odhodlání. Napřímil se a řekl rozhodně: „Royalisté hájí staré mravy, možná aniž by o tom věděli. I když mají chyby — ta arogance krále a biskupů, šlechta je chamtivá a nenasytná, zemani a měšťané jsou těžkopádní a dopouštějí se někdy drobných, ale někdy neomluvitelných krutostí — ale takoví už jsou lidé. A vy byste aspoň zachovali to, co uchrání váš lidský rod před zhoubou, aby se nestal morem pro celou zeměkouli a nesmetl z ní i naši Faerii."

Zvedl ruku. „Mé čáry, můj kouzelný proutek, mé tajné prameny mi napovídají, že je tu jakýsi slabý náznak naděje, i když sám nevím, jaké, která tkví ve vás třech. Proto jsme pomohli k tvému útěku, princi Ruprechte. Teď od nás dostaneš další pomoc a radu, budeš-li chtít. Tím jsme vyčerpali své možnosti a můžeme jen čekat, jestli naše naděje vložená do vás vzklíčí."

I když se Ruprecht téměř nepohnul, zdálo se, že se sklonil. „Člověku běhá mráz po zádech," řekl, „když dostane takovou výzvu od nesmrtelné bytosti. Artuš ji však přijal. Mám se bát?"

„Já se bojím, já se bojím," Jennifer měla pláč na krajíčku. „Je to jako zlý sen. Maminko, prosím, probuď mě."

Will jí položil ruku na ramena. „Zabloudila jste do tajemného světa, chudinko," broukl chraplavě, „ale člověk rychle přivykne."

„Proč pořád tak řeční?" namítal Puk. „Vždyť jsme na dně. Udělejte něco. Když se kulatá hlava ostříhá, nic proti ní

nezmůžeme. Ale," dodal po chvilce, „zvedněte tu rukavici, Ruprechte, on ví, co dělá." Zvedl hlavu a podíval se na Jennifer. „Já mám takový pocit, že vy do toho dobrodružství půjdete taky." Krátce ji plácl. „No, vy jste hezky polstrovaná."

Jennifer vyskočila, zalapala po dechu a. udeřila ho do obličeje. Chtivě po ní pošilhával. Její strach se změnil v rozhořčení. Podívala se na Ruprechta. Ten si ničeho nevšiml. Pozorně stál a řekl: „V zájmu víry a morálky, pane, — a selského rozumu — se budu řídit Vašimi radami."

Na Oberonově tváři se rozhostil úsměv. „Není pochyb, že potřebujeme dobrého kandidáta," řekl a dodal opět vážně. „Obávám se, že nemůžu udělat nic víc, než tě poslat na cestu za něčím, ale vím jen velmi matně, kam a za čím. Nemůžeš jít za svou věcí, za službou králi, pokud nebude země na tvé straně. Alespoň tak praví prorocká kouzla. Jak však může země, pouhá půda a kámen a voda, pouhý vzduch a život, odolávat železu a smrti?

Kdysi byla mocná slova a silné symboly. Možná právě ony mohou pozvednout své živly v ohrožených dětech matičky země. Velcí mágové severu jsou však již dávno popel a prach a nezůstalo než pár čarodějnic a zbytky našeho lesního lidu ve Faerii." Oberon zakroutil hlavou a pomalu s ní pokyvoval. „A přece," vydechl, „jsem viděl věštce, kteří šeptali o ostrovu někde na jihu v místech, která neznám — protože leží západně od Řecka, které bývalo kdysi naším domovem — ostrovu, kde ještě nedávno bydlel mocný čaroděj —"

„Sám Prospero?" vyhrkl Ruprecht.

„Tak ty jsi četl tu kroniku sám." Oberon se zachvěl jako měsíční záře na jezeře při poryvu vánku. „Myslím, že to byl on. Nejsem si jistý. Ani má kouzla a výzvědy nic nezjistily. Asi odjel ze země neviditelný, aby nikdo nemohl zneužít jeho nástroje, aniž předpokládal, že budou někdy potřeba v zájmu dobra. Jeho přátelský duch nic netušil o našem trápení. Kdybys ty věci přivezl —"

„Když se to nepodařilo vám," zeptal se Ruprecht, „jak je může objevit obyčejný smrtelník?"

Královna Titanic se zamračila. Ruprecht poklekl na jedno koleno. „Skláním se před krásou," řekl důrazně.

Usmála se a dotkla se jeho hlavy. „Ne, před slabostí, princi," odpověděla tiše. „Jistě jsi četl, jak si ze mne ztropili šprým." Šibalsky se podívala na Oberona. „Ačkoliv, kdybys byl na místě toho šprýmaře Klubka ty —" Puk se rozesmál. Pokynula Ruprechtovi, aby vstal. Náhle zvážněla podobně jako král.

„Vy smrtelníci jste obdařeni schopnostmi a vědomostmi, které jsou zraku obyvatel Faerie skryty," řekla. „A k nim patří i síla pozemské lásky." Mluvila s nostalgickým přídechem. „Mí nesmrtelní přelétaví tvorové znají… určitý druh… lásky, ale jen povrchně, je pro ně něco jako píseň nebo cukrátko. Pravá lidská láska je ale něčím zcela jiným. V jejích výšinách a hlubinách nastává rozbřesk i bouře, kterým my nemůžeme porozumět, protože v nich je posvátnost a nevyhnutelnost smrti."

Zvedla ruce. V dlaních se jí objevily dva prsteny, jeden větší a druhý menší, jinak stejné - stříbrné kroužky připomínající brejlovce, který si kouše ocas a na hlavě má korunu s broušeným drahokamem.

„Tyto prsteny, které před tebou držím, byly vyrobeny před mnoha staletími v Egyptě. Vyrobil je poslední čaroděj této staré země, aby pomohly vznešenému páru zamilovaných. Dokud prý každý z tohoto páru půjde věrně za svým nelehkým úkolem, záře tohoto prstenu jej povede až k cíli. Čím bude cíl blíže, tím jasněji bude prsten zářit." Titanic vzdychla. „Lidé jsou ovšem příliš slabí a vypočítaví. Oba zklamali a zemřeli a plamen prstenů uhasí.

Spletitou cestou se tento poklad dostal až k nám, kteří nevládneme silou a čistotou lidské lásky schopné plamen znovu zažehnout." A potom dodala jako dravec, který slétá ke kořisti: „Ale vy jste smrtelní, princi! S tímto prstenem místo kompasu můžete najít ostrov a cestou poznat, kde získáte pomoc či útočiště. Pravou ruku potřebuješ na otěže a meč. Navlékni si ho na levou."

Jennifer měla sevřenou hruď. Ruprecht se zachvěl. Udělal krok dozadu a řekl nejistě: „Nemám ale nikoho —"

Naklonila se k němu. Vlasy jí poletovaly jako obláček a voněly tymiánem a růžemi. „Mary Villiersová?" zašeptala.

Jako by ji chtěl odstrčit. „Ta nikdy mou nebyla."

Jennifer se odtrhla od svých společníků a utíkala trávou, na níž se třpytila rosa. „Pryč od něho s těmi tvými kouzly, ty čarodějnice!" křičela.

Titanic ustoupila směrem k Oberonovi a usmívala se. „Jedna dívka si tu chce s tebou něco vyměnit," řekla.

Ruprecht chytil Jennifer za zápěstí. „Uklidni se, oni to s námi myslí dobře." Jennifer se zastavila, ale dívala se na Titanii a řekla:

„Co po nás chceš?"

„Vždyť jsi nás slyšela, dítě," odpověděla Titanic laskavě. „Vezměte si prsteny a vzájemně si je navlékněte na prst. Slibte si věrnost, aby se prsten mohl stát světlem, které vás povede na cestě a bude vás chránit."

Jennifer chvíli stála, dívala se nejdřív na Titanii, potom na Ruprechta, který tam stál v bílém světle mezi stíny. Měsíc zapadal a vzduch chvílemi čeřil chladný vánek. Nakonec Jennifer řekla: „Nemůžu mu dát to, co už mu patří."

Za dubem se přitočil Puk k Willovi: „Jestli od ní ten prsten nevezme, tak je hlupák, pokud nemá za lubem něco jiného."

„To je holka!" souhlasil Will. „To je odvaha, takhle riskovat krk."

Ruprecht se díval na Jennifer, potom jí podal ruku a řekl tak jemně, jako by se bál rozbít křehký křišťál: „Má drahá, nezasloužím si tvou věrnost. A tento slib nemůže posvětit zákon ani církev svatá —"

„Platí však navěky," řekla přerývaně.

„To já nevím, ani ty. Vzpomeň si, že patříme každý na jinou stranu v životě i ve válce. Ani já nemám rád tyhle pohanské rituály."

„Ale… budeš se jim muset podrobit… abys získal pomoc?" Přikývl. „Jsem voják. A mou povinností je jít vstříc riziku. Budeš-li stát při mně, než se vrátím, nebo dokud nepadnu, budu i já stát vždycky při tobě. A potom, dopřeje-li nám to osud, promluvíme si."

Odpověděla mu se slzami v očích: „Budu žít nadějí, co mi potom řekneš."

„Poklekněte, děti, zde před posvátným kamenem," přikázal Oberon. Poklekli ruku v ruce. Oberon k nim přistoupil a jeho skřítci mu udělali nad korunou ohnivý vír. Oberon položil dlaně Ruprechtovi a Jennifer na hlavu.

„Jak dub a keř a jarní slunce svit, jež časy staré zřely, nové budou zřít, jak dole zem a nad ní vzdušný vír, ' jak živý plamen, tiché vody mír, tak věrni stůjte sobě navzájem, slib za slib budiž toho důkazem." Odpověděli současně jako ze sna: „Slibujeme." Titanic přistoupila ke svému pánovi. „Navlékněte si navzájem prsten," řekla jim. Poslechli a udělali to.

„Ať se tento znak vašeho spojení stane poutem, které pojí chlapce s dívkou, muže s ženou, a září vám na cestu životem."

„Sbohem," pronesli Oberon a Titanic současně. „A přijdete--li k cestě zarostlé, jen láska pomůže vám zdolat zlé."

Ruprecht a Jennifer i s doprovodem odešli. Mýtinu zahalila tma.

„Kde jsi, miláčku?" vykřikla Jennifer. „Já najednou nic nevidím!"

„Měsíc se schoval pod koruny stromů, drahá," odpověděl. „Neboj se, dokud máš hvězdy nad sebou."

Puk šťouchl do Willa Fairweathera. „I já musím pospíchat," řekl. „Myslím, že tuhle noc žerty ještě neskončily."

„My se taky musíme vydat na cestu, s princem," odpověděl Will. „Až jeho domácí zmerčí, že zmizel bez zaplacení, bude lepší bejt už o pár mil dal." Mluvil ustaraně. „Já na ty kouzla moc nekoukal. Ona do toho dala celý srdce, ale on ne. Ono by se to taky nemuselo povíst, kdyby to odbyl… A my vlastně ani nevíme, jakým směrem se vydat!"

„Já bych řekl, že na západ," radil Puk. Odmlčel se a potom dodal: „No, a kdybyste se zajímal o hospody a tak - příteli, kdybyste někdy nutně potřebovali přístřeší, tak nezapomeňte na tohle. Znám hospodu, kterou lze vidět nebo do ní vstoupit, jenom když jste nějak spojený s kouzly. Ona se stěhuje z místa na místo, ale možná by ji našel ten prsten, třeba by vám i do ní otevřel dveře… Už musím jít. Pán volá. Rychle." A byl pryč.

Jak si Willovy oči zvykly na šero, zpozoroval na skále Jennifer s Ruprechtem.

„Nechci tě poslat zpátky, samotnou a vyčerpanou." V princově hlase bylo skutečně slyšet bolest.

„Ale nemůžeme dělat nic jiného," řekla Jennifer. „Já zůstanu, budu se za tebe modlit a vždycky tě budu milovat, Ruprechte."

Políbili se. Vydala se na cestu do temného lesa. Chvíli se za ní díval a potom řekl: „No tak, kamaráde, připrav se na cestu, dokud je odliv a vítr ještě nemá sílu."

VIII

KUCHYŇ VENKOVSKÉHO SÍDLA

Místnost byla postavená z obyčejných červených cihel. Podlaha se svažovala k odpadovému žlabu, který ústil v příkopu. Nad otevřeným ohništěm s komínem visel hák na velký kotel, v němž se vařila voda. Vedle ležela hromádka srovnaného dřeva a poblíž stál zvýšený pultík a dřez. Všude byla rozestavená vědra, škopky a nejrůznější nádobí, police byly plné kuchyňského nářadí a jiné viselo ještě na stěnách. Lesk mědi a temně barevné nádobí činily z této prostory nejpestřejší místnost celého domu.

Pozdě v noci tu však byla zima. Siru Malachimu Shelgraveovi šla od úst bílá pára. Když se zastavil, utichl klapot jeho podpatků, odpovědělo mu však vrznutí vchodových dveří. Zvedl lucernu a ta vrhla kolem sebe obrovité stíny.

Vstoupila Jennifer. Když ho spatřila, přerývaně se nadechla, zavrávorala a uskočila dozadu.

„Stůj, běhno!" vykřikl. „Zůstaň, kde jsi, nebo se zastav."

Nemohla ho úplně poslechnout. Upadla. Nohy se jí rozjely na podlaze a jejich štíhlost prosvítala dírami v ušpiněné zmáčené sukni. Zůstala opřená o lokty, hlava se jí propadla mezi nahrbená ramena, lokny jí spadaly do tváří a celé tělo jí rozechvívaly tlumené vzlyky.

Shelgrave stál nad ní. „Už chápu, proč mě Bůh nechal tuto noc bdít," řekl hlubokým hrdelním hlasem. „To abych tě viděl ze své pozorovatelny na střeše, jak se plížíš přes můstek k zadnímu vchodu, který sis jistě nechala otevřený — kolik hodin?" Divoce jí přikázal: „Mluv, děvko!"

Stále ještě nabírala sílu a dech. Postavil lucernu na pultík. Prostoupil kuželem jejího světla, chytil Jennifer za hlavu, uchopil plnou hrst jejích vlasů a škubl jí hlavou dozadu nahoru. Druhou dlaní ji bil do tváří — pravá, levá, pravá, levá. Pod údery jeho ruky se jí nakláněl krk ze strany na stranu.

„Našla sis smrdutého pasáka vepřů," těžce oddechoval, „a pelešila ses s ním v nějakém špinavém chlívku? Nevděčná Jezebel, nebudeš mít klid, dokud z tebe nevymáčknu pravdu."

„Neudělala jsem nic špatného," chrlila přerývaně mezi údery jeho ruky. „Pří… přísahám před Bohem —"

Pustil ji, napřímil se a stál s rozkročenýma nohama a hřbetem ruky na ústech. Vysoká čepice vytvářela přes jeho obličej stín jako masku, v níž mu svítily jen oči. „Tak co tedy?"

„Ani já jsem nemohla usnout," vzlykala. „Myslela jsem si, že by mi pomohla procházka… došla jsem ale moc daleko a… ztratila jsem cestu —"

„Dívka sama potmě venku? Neříkej!"

Zvedla ruce. „Prosím, strýčku, pro pouto, které nás váže —"

Ve světle se zablýskl její prostředníček na levé ruce. Shelgrave ji popadl za zápěstí. Sevřel jej tak pevně, až vyjekla bolestí. Chvíli se na ni díval a potom jí strhl prsten a pustil ji. Dala si ruku k ústům, aby utišila bolest. Prst měla červený, jak jí z něj ve spěchu sedřel kůži. Dívala se na něho pohledem polapené laně.

„Kdo ti to dal?" řekl nakonec šeptem. Otáčel prstenem v ruce. Kámen se třpytil jako vzácný drahokam. Zařval na ni: „Žádné další lži!"

Schoulila se a mlčela. Zvedl nohu, jako by ji chtěl kopnout do obličeje. Přitlačila se ke zdi, kryla se rukama a koleny a čekala.

Dal nohu dolů. „To je královský prsten," mumlal. „To je od toho prince Prolhance?" Náhle se vyděsil, až se zapotácel. „Od prince. Od prince Ruprechta —" Otočil se a ječel: „Naffertone, vzbuď se! Co jsi to za lokaje, válíš se v posteli a před očima ti tu běhá ďábel. No tak, Naffertone, ke mně!" Bylo slyšet jen ozvěnu. Zdola se ozval štěkot probuzených hlídacích psů.

Majordomus prošel v noční košili temnou chodbou do kuchyně. „Jdi za strážemi u komnat prince Ruprechta," poručil mu Shelgrave. „Podívej se, jestli tam je. Rychle, hňupe!"

„Ano, pane." Drkotaly mu zuby. „Jen mi dovolte zapálit lucernu od vaší svíčky. Je tu tma jako v hrobě."

„Tak pospíchej, ať se v něm co nevidět neoctneš." Shelgrave strhl z přihrádky řezbářský nůž.

Nafferton odvrátil pohled od Jennifer, zapálil si svíčku a spěšně odešel.

Shelgrave zíral na Jennifer. Sledovala, jak stále znovu a znovu zkouší ostří nože o palec. Na tváři se mu objevil zvláštní úsměv. „Tak co jiného tě mohlo vylákat v noci ven, no?" řekl. „Je přece naprosto jasné, že sis ho oblíbila, toho královského zloducha. A když skončil den, tak jsi ho proti mé vůli vyhledala."

„Nedělala jsem nic tajného, strýčku, vůbec nic." Snažila se jazykem navlhčit rty, ale ústa měla vyprahlá a hlas jí přeskakoval, že ji bylo sotva slyšet. „A jak bych vůbec mohla? Věděla jsem, že by ses to dověděl. Prostě jsem řekla stráži po pravdě, že jsem ztratila dárek od maminky na památku, který jsem mu ukazovala, že mohl zůstat u něj ve věži. Tak mě pustili dovnitř. Mluvili jsme před nimi, pomáhal mi hledat, ale nic jsme nenašli… a pak jsem se rozloučila."

„A na druhé straně místnosti, když vás na okamžik nebylo vidět za závěsem postele nebo za jeho širokými zády — ti ukryl ten prsten mezi ňadry?" Shelgrave napíchl prsten na nůž. Prsten na noži zacinkal a to vyvolalo hysterii u probuzených psů a hlasité okřiknutí odkudsi z křoví.

Jennifer se namáhavě postavila na nohy. Musela se opřít o zeď, aby se udržela ve stoje, a hlasitě nabírala dech. Zvedla však hlavu a odpověděla pevně. „Uhodl jsi. Byl to důkaz jeho… lásky. Chtěla jsem si ho schovat, dokud nebude mír… ale dnešní noc jsem neodolala —"

„Tak zrádkyně," přerušil ji jízlivě, „zradila jsi dům, který ti poskytl přístřeší - měli bychom ti useknout bradavky z tvých zrádných ňader, abys na nich nechovala jeho ďábelského spratka, nebo ti usekneme nos, jako to dělávali běhnám?"

„Ne, ne, Bože, pomoz!" Dusila v sobě výkřik, nadechla se a zvedla ramena. Pozvedla k němu oči zelené jako rys. „Já mám ale svá zákonná práva," odsekla. „Postav mě před soud, jestli chceš. Nic jiného udělat nemůžeš, za ty bludy, co tu říkáš, by tě postavili mimo zákon."

Hodil nůž na zem, až zarachotil na kamenné podlaze. „Mám ale poručnické právo, ty prostopášnice, tě svléknout a zmrskat ti záda i zadnici, dokud tě ten satan nepustí."

Blížící se hluk odvedl jejich pozornost ke vchodovým dveřím. Do kuchyně vběhl halapartník. Lucerna, kterou vzal z držáku ve věži, vrhala rudé záblesky na jeho helmu, krunýř i na jeho tvář, jejíž přísný výraz se rozplynul v neskrývané hrůze. Za ním vstoupil Nafferton a služebnictvo, které probudil hluk. Netroufli si vstoupit až do místnosti, tísnili se jen ve dveřích.

„Sire Malachi, váš vězeň uprchl!" vykřikl voják.

Shelgravea zamrazilo. „Jste si jisti?" zeptal se.

„Prohledali jsme všechno kousek po kousku, jak jste nám přikázal." Hlasitě zavrčel. „Ostatní ještě hledají - nikde není ani stopy - jak mohl uprchnout? Nic jsme neslyšeli. Jedině že by skutečně byl černokněžník. Na jakých netopýřích křídlech slétl?"

„Nefňukej," okřikl ho Shelgrave. „Žádný nepřítel ještě ne-přelstil zbožnost."

„Ale já… já jsem hříšník."

„Ty jsi člověk. Jdi připravit oddíl, který ho bude stíhat, a taky denní stráž a psovoda. Vyjedeme během hodiny."

„Za tmy?"

„Zanedlouho bude svítat. A nemůžeme ztrácet čas, dokud je stopa ještě čerstvá." Shelgrave se naklonil k Jennifer a řekl šeptem. „Nejdřív půjdeme po tvém pachu… nebo po Ruprechtově, jestli se smísily. Máme spoustu věcí, které jste oba používali." A hlasitěji dodal: „Připravte se. Rozsviťte v domě, sbalte jídlo a připravte všechno jako na hon na vlka. Ty, Naffertone, pošli pro Prudence Whitcombovou," — odmlčel se a přemýšlel — „a pro čeledína Sima." Nastal chaos, mluvili jeden přes druhého. Shelgrave zvedl ruce, aby je utišil, a řekl s důrazem na každé slovo: „Buďte všichni opatrní. Drželi jsme v tajnosti, že tu byl, ten pekelník. Teď vám důrazně přikazuji, držte v přísné tajnosti, že je pryč. Povzbudilo by to nespravedlivé. To nesmíme dopustit, počkejte, až bude bezpečně v poutech v Londýně. Potom ať vejde ve známost pravda."

Udělal rozmáchlé gesto rukou. Všichni se rozešli. I když jejich rozchod provázel ještě větší hluk a sílilo světlo, jak se zapalovala jedna lucerna od druhé, Shelgrave a Jennifer zůstali o samotě.

Řekl jí téměř smutně: „Nejitři rány, které jsi mi už uštědřila tvrzením, že s tímhle nemáš nic společného."

Odpověděla stejně klidně a tiše: „Ne, je to pravda. Naplánovala jsem lest. Chtěla jsem schovat prsten a doufat, že se hned nezjistí pravda a nic se se mnou nebude spojovat. Cožpak náš Pán nepřikázal, aby muž a žena odešli od ostatních?"

„Co se mezi vámi stalo?" vyhrkl.

„Méně, než bych si přála," vzdechla.

„Jak jsi mu pomohla? Zhřešila jsi?"

„Upustila jsem provaz, který jsem měla pod sukní, a lístek, kde stálo, že uklidním psy a odvedu ho do lesa. Nic víc."

„Ale ten prsten tě usvědčuje ze lži. Je toho víc. Když ovšem budeš přísahat na bibli —"

Zakroutila hlavou.

„Ne? Potom musím připustit ještě něco horšího, než je větévka shořelá v žáru — třeba čarodějnictví. Ten prsten s

hadem by mohl být znamením Satana a Ruprechta osvobodily čáry, ne lest.“ Přiblížil jí prsty k hrdlu. „Jestli ses dostala až tak blízko k peklu, vzpomeň si, co stojí v Písmu: Čarodějnici nedáš živu býti.“

Zavřela oči a sevřela pěsti, potom oboje otevřela a řekla: „Přísahám ti před Kristem, že taková nejsem. Víc už mluvit nebudu.“

„Ty si to ještě rozmyslíš.“ Shelgrave se rozhlédl.

Ve dveřích se hrbil ošklivý neupravený muž. Byl cítit hnojem.

„Chtěl jste mě?“ zeptal se.

„Ano, Sime.“ odpověděl Shelgrave. „Viděl jsem tě krotit svéhlavá zvířata. Tuhle práci máš rád. Dám ti příležitost.“

Nečekali dlouho a vstoupila Prudence. Bývala by přišla dřív, kdyby se nemusela narychlo oblékat. Zapomněla však na účes a vlasy jí splývaly v šedých splihlých pramenech. „Co se děje, sire Malachi?“ zeptala se ve dveřích. Když zpozorovala Jennifer, spěchala k ní s nataženýma rukama. „Chudinko malá! Kde jsi byla? A ty modřiny na tvářích —“

„Dost!“ zarazil ji Shelgrave. „Není žádná chudinka, je to poběhlice a pustila našeho vlka z klece.“

Prudence si dala ruce na ústa a doširoka otevřela oči. Sim se hihňal. Jennifer se na ně rázně podívala.

„Jsem na cestě za ním,“ řekl Shelgrave. „Vy dva se o ni zatím postarejte. Neubližujte jí, ale držte ji zavřenou v jejím pokoji. S nikým se nesmí setkat. Může dostat jídlo, ale nesmí spát, ani na okamžik nesmí usnout.“

„To nemohu udělat, i kdyby byla zaprodaná peklu,“ protestovala Prudence.

„Já můžu,“ prohlásil Sim dychtivě.

„Říkám ti, neubližuj jí…“ připomněl mu Shelgrave. „Ale kdyby usínala, zatřes s ní, nebo křič, štípni ji, polej ji vodou —“ Obrátil se k Jennifer: „To je ten nejmírnější trest, jaký znám. Jestlipak si troufneš poděkovat Bohu, kterého jsi zradila, za to, že jsem tak milosrdný?“ A odměřeně poručil ostatním: „Odveďte ji. Já vyrážím na hon.“

LESNÍ PASEKA

Nad hustou černí stromů tančily hvězdy před blížícím se úsvitem. Tráva nasáklá rosou byla matně šedá a stojící kámen vypadal jako posetý olověnými skvrnami. Nad zemí se vznášela průhledná mlha.

Ticho odcházející noci náhle přerušil jakýsi hluk. Ozval se štěkot psů, křik mužů a halas trubek. Za hlasitého dusotu kopyt a praskání větví se sem přihnali Ruprechtovi pronásledovatelé.

„Holá, stát!“ vykřikl Shelgrave. Ztratil v lese čepici a temeno hlavy mu svítilo. „Psi už začínají šílet!“

Psi byli skutečně nepříčetní a neustále štěkali. Psovod vyskočil ze sedla a práskl mezi ně bičem. „Ticho, klid!“ křičel na ně. Přiblížil se Shelgraveův kůň, plachý jako ostatní. Psovod zvedl oči od smečky k vůdci a řekl: „Chytili tu nějaký pach, který je úplně zbláznil.“

„Ďábel,“ ozval se hlas z rozbouřeného davu jednotky. „Ať nás nebesa dnes chrání.“

„Ať si ďábla vezme peklo!“ vykřikl Shelgrave. „My chceme Ruprechta.“ Jeho kůň zařehtal a couvl. Opřel se do ostruh a donutil zvíře zastavit.

Podobným způsobem si vynutil disciplínu i psovod. Měl tucet psů, většinou slídičů, tři byli vysocí chrti, poslušní a snadno zastrašitelní. Podobně ukáznili koně i ostatní jezdci. Jeden kůň, který jezdce neměl, ještě rozčileně podupával a ržál, čísi ruka v rukavici však pevně uchopila jeho uzdu.

Občas se zablýsklo brnění. Jinak byla jednotka sotva vidět. „Sire Malachi,“ ozval se jakýsi muž, „to bylo vyčerpávající tápat tou tmou —“

„Měli jsme před sebou cestu,“ odsekl Shelgrave. „Ano, většinou. Ale i tak jsme unaveni. Nebylo by rozumnější počkat na svítání?“

„Naše kořist nepočká,“ Shelgrave se napřímil. „Co to slyším za zvuk?“

Pasekou se ozval škodolibý smích. Mlha zhoustla a vytvářela zlověstné stíny. Psi vyli a tísnili se k sobě. Koně znovu zneklidněli. Palčivý zápach jejich potu se mísil s kyselým pachem potu lidského.

„Zabloudili jsme na zapovězené místo, obávám se,“ šeptal psovod. „Podívejte,“ ukázal před sebe. Všude mezi stromy, jejichž větve se ohýbaly na pozadí Mléčné dráhy jako zahnuté drápy, blikala tlumená modrá světélka. „To je Eliášův oheň, mámení smrti.“ Ticho jako by se prohlubovalo. „Sovy houkají a havrani hladově krákají.“

„Sire Malachi, vraťme se domů,“ naléhal jeden z vojáků, „dokud můžeme.“

Shelgrave vytáhl meč. „Kdo tohle místo zapověděl?“ zeptal se. „Přinejhorším nějací duchové. Čeho se bojíte víc, jejich nedomrlé zášti nebo Božího hněvu za to, že jste utekli před svou povinností? Švihni ty čokly! Odtud určitě vede stopa.“

V dálce se ozval zvuk rohu. Rychle se přibližoval. I když se vlhký vzduch ani nepohnul, na obloze bylo cítit vichr a dusot koňských kopyt.

Shelgrave bičem a ostruhami donutil koně, aby s ním objel mýtinu. Prodírali se křovím a větvemi. „Tak si to vezmi, špinavce, a tohle, a tohle taky,“ křičel přes usekané větve. „Jestli máš sílu, jsem tady, budu ti dělat terč.“

Psům jeho chování dodávalo odvahu. Psovod dva držel za obojky a nechal je pátrat. Mezitím se stejně jako jeho druhové bezvýsledně rozhlížel na všechny strany.

Hluk přerostl v bouři. V neviditelné vichřici se mísil rachot lebek s dusotem koňských kopyt a vytím vlků. Kolem projel obrovský jezdec vyčnívající nad koruny stromů. Zahlédli jen parohy na jeho hlavě, tyčící se ke hvězdám, které náhle vypadaly nepřátelsky. Zatroubil na roh, až jim to projelo celým tělem.

„Herně, Divoký lovec!“ vykřikl kdosi. Opřel se do ostruh, otočil koně a ujížděl domů.

Shelgrave byl blízko. I on pobídl koně, chytil zběha za rameno a zacloumal s ním. Voják sklouzl ze sedla, dopadl na zem, několikrát se převalil a omámeně si sedl.

Nebeský jezdec mezitím zmizel. Slyšeli, jak utichá hluk. Postupně jej přehlušilo Shelgraveovo posměšné volání:
„Třeba to byl on - hrdina z babských povídaček, strašidlo z pohádek pro děti nebo pro paničky, to mi připomíná toho tlustého Falstaffa. A dostal za to, co zasloužil… lidskou rukou. Slyšíte mě? Lidskou, lidskou. Není pochyb o tom, že se Ruprecht spolčil s peklem a jeho přisluhovači nás teď chtějí zastrašit. Ale protože jsme ho porazili na Marstonské pláni a rozprášili jsme tu jeho bandu - tak vidíte, jak je peklo neschopné! Tihle divocí pohanští duchové jsou bezmocní, když na nás můžou posílat jen vidiny. Nevšímejte si jich nebo je proklejte, jestli si myslíte, že vám za tu námahu stojí, ale nikdy se před nimi nezastavte.“ Jeho kůň se vzepjal na zadní a ostří meče se zalesklo. „Psi štěkají, jeďme. Za chvíli nám na cestu vysvitne slunce a posvítí nám na naši kořist.“
Jak kolem nich utichal hluk, dodali si odvahy, které se jim zpočátku nedostávalo. Psi chytili stopu a vyběhli na jelení stezku. Psovod a shozený voják vyskočili do sedla. Shelgrave zanotoval válečnou píseň a brzy se k němu přidaly hluboké hlasy za jeho zády.

IX

MOST PŘES ÚDOLÍ

Ruprecht s Willem jeli po mostě a východ slunce měli po levici. Dole v údolí se mísila záře se stíny a ranní mlhou. Objevil se náznak slabého kovového paprsku. Vedle se táhla sytě zelená pastvina plná bílých a zlatých řeřich pod zvonkově modrou oblohou. Před sebou měli na dohled dvě chaty. Byly několik mílí daleko mezi stromy. Blíže k nim stál pasáček, opíral se o hůl a zíral na dva cizince na mostě.
Za nimi se na obzoru směrem na sever tyčily mlýny nového věku a vypouštěly do oblohy špínu.
Ruprecht pobídl patami koně. „Ták se pohni, ty loudo,“ řekl bez většího efektu.
„Já bych nebyl pro vzpouru,“ poznamenal Will, „ale láme mi srdce to pohrdání Vaší Výsostí. Taky už mě svrbí pozadí. Království za sedlo!“
Ruprecht se uvolnil. „No,“ smál se, „když tvoje zadní část vyznává buřičství, ať jede přede mnou. Jaké království že to nabízíš?“
„To, co teď jedu dobýt, to by mohlo bejt až v Americe, kdybych měl sedlo. Zatím se ale, pane, musíme spokojit s tím, jak se couráme, jak zpívají skřivani a bzučí čmeláci, s tou studenou sladkou vůní — i když na tohle jsem líp vyzbrojenej než vy, pane — a to vo moc. Moc tedy pozor nedáváme - bezpečně jsme se ztratili. Už taky bude čas na oběd. Rozbijeme tábor?“ Will otevřel mastnou koženou tobolku u pasu a lovil v ní chleba a sýr.
Ruprecht nepřítomně přikývl, v duchu cosi počítal. „Počkej, já si vybavím mapu,“ mumlal. „Přímo do Chesteru, snad sto padesát kilometrů, možná méně. Doufejme, že zůstal v rukou přátel. Jestli ne, je to brána do severního Walesu, který je pořád silně loajální.“
„Proboha!“ vykřikl Will. „Pozor!“
Ruprecht se otočil a sáhl rukou po meči. „Co?“
Will si odhrnul neupravené světlé vlasy a nastavil ucho. „Vzadu. Psi. Slyšíte je?“
Přes šustot trávy, která jim sahala až po kotníky, bylo z dálky slyšet těžký dusot koní a jakýsi zpěv. „Možná je nějaký zeman na honu na lišku,“ řekl Ruprecht. Mluvil monotónním drsným hlasem. „Nebo na jelena, když dnes může každý šašek okrást krále -“
„Možná,“ odpověděl Will skepticky. „Blíží se rychle. Poplácal koně po krku improvizovanými otěžemi. „Měli bychom se radši schovat. Tam v tom lesíku?“
„Ten nás před psy neschová,“ namítl Ruprecht. „Nanejvýš si tam najdeme stanoviště. Hyjé!“ Ruprecht i jeho společník pobídli koně k trysku.
Zanedlouho se dostali až na hřeben, z něhož bylo vidět do daleka. Sluneční paprsky jim dráždily oči. „Na slunce brnění neplatí,“ řekl Ruprecht.
Will tleskl dlaněmi o sebe a svraštil neoholenou tvář. „Proboha, generále! Ze už by vás doma pohřešovali?“
„Vypadá to tak. Tuším, jak se to stalo.“ Ruprecht sklíčeně sevřel rty. „Chudák Jennifer.“
Po chvíli se otřásl a řekl: „Ne. Snad můžeme doufat, že to tak zlé nebylo. Vždyť jsem viděl, jak přívětivým pohledem ji strýc sleduje — snad to nebylo pokrytecké ani mechanické -když ji bude trestat, jistě nebude příliš krutý.“
„To bude až na nás,“ řekl Will. „Co radíte, pane?“
V Ruprechtovi se probudil válečník. „Rychle. Musíme si najít dobrý úkryt, odkud nás živé nedostanou, a donutíme je, aby za nás draze zaplatili.“
„Oškubeme je.“
„ Pokud ovšem nedojde ke šťastné náhodě —“ Ruprecht se naklonil, zastínil si oči proti slunci a podíval se dolů do údolí. Mlha se začínala zvedat a v údolí se objevila železniční trať a semafory. „Tuhle trasu jsem zvolil navzdory tvé radě, Wille, protože - podívej se, co je tam dole. Snad abychom to šli prozkoumat, když nic jiného.“ Pobídl koně k úbočí kopce.
Své pronásledovatele tak na chvíli ztratili z očí. Když se však znovu objevili, byli tak blízko, že bylo možné dobrým zrakem rozlišit i detaily: osm mužů v helmách a krunýřích, jeden puritánský civilista celý v černém a jeden muž v červeném kabátě, který křičel povely na smečku psů. Když před sebou spatřil oba uprchlíky, zatroubil na polnici.
„Ano, to je opravdu Shelgrave,“ potvrdil Ruprecht. „Za chvíli bude u nás! Honem! Raus mit dir!“ Tasil meč a popíchl hubený koňský zadek, až se jeho majitel dal do klusu. Vyžadovalo značnou jezdeckou zručnost udržet se na koňském hřbetě bez sedla. Will zůstal vzadu, držel se křečovitě hřívy a vlál ze strany na stranu. Cesta se svažovala a koleje byly najednou blíž. Blíž byly ovšem i kulaté hlavy a veškerý halas kolem nich včetně syrového zpěvu jejich psů.

Ozvalo se zahoukání. Podél hřebenu kopce pod úpatím asi dvě míle od severu k jihu jel vlak. Ruprechtovi na ruce zazářil prsten. Princ si toho však nevšiml.

Lokomotiva bafala, rachotila a chrlila kouř a jiskry jako černé monstrum uprostřed této poklidné krajiny. Něco krásnějšího snad Ruprecht ještě neviděl. Za lokomotivou rachotil tendr a půl tuctu prázdných otevřených vagónů. Určitě míří k uhelným dolům, aby mlýny měly čím mlít.

Ruprechtův kůň zafrkal a polekal se. „No tak, ty divochu," uklidňoval ho princ. Kůň cítil z jeho kolen a rukou klid a oporu. „Ták, dobře, dobře, statečný hoch, odvážný chlapík, echter Knecht —" Ohlédl se přes rameno a viděl neohrožená zvířata svých pronásledovatelů. Škodolibě zavolal na Willa: „Díky, chlapče, za tvou apatii!"

Postupoval dál. Odhadoval rychlost a vzdálenost, stával se kentaurem, dojel až k trati pár metrů a vteřin před vlakem. Kameny na náspu chrastily koním pod kopyty. Strojvedoucí cosi rozhořčeně křičel, ale v rachotu a skřípění to nebylo slyšet. Zatáhl za provázek a pronikavě zapískal. Ruprechtův kůň se rozběhl úprkem a princ se objevil vedle vlaku. Do tváře mu dýchlo horko, pára a mastný pach oleje. Chytil se zábradlí na plošině a jedním skokem se ocitl na lokomotivě.

Strojvůdcova tvář, v jejíž černi od sazí vynikal nápadně růžový jazyk, ztuhla v úděsu. Topič, který byl robustnější, se rozmáchl lopatou. Ruprecht však chytil násadu do levé ruky. Byl o půl hlavy větší než oba muži. Po boku se mu leskl meč. Vztyčil se nad ně a gestem naznačil povel. Posádka se uchýlila na hromadu uhlí v tendru. Skrčení a reptající sledovali, jak pracuje s pákami, které regulují tlak a řídí brzdy.

Vlak zpomalil do houpavého tempa. Will Fairweather spadl z koně a koulel se po trávě ze svahu. Když se postavil na nohy, měl v patách chrty. Tasil šavli, několikrát s ní máchl kolem sebe, na slunci se zatřpytila rubínová krev, psi se skáceli nalevo a napravo a zbytek smečky se se zmateným jekotem rozutekl. Kulaté hlavy se mezitím ze všech sil snažily udržet se v sedle. „Honem, Wille!" volal Ruprecht.

Dragoun vzal nohy na ramena. Na to, jak nemotorně běžel, se dostal k lokomotivě neuvěřitelně rychle. Ruprecht mávl na strojvůdce a topiče. Pochopili a vyskočili. Potom popadl Willa za ruku a vytáhl ho nahoru. „Tady je topeniště," křikl. „Přikládej jako ďas, který si jde pro někoho z nepřátel, a jako bys zase nakládal hnůj."

Zapískal na píšťalu a zazvonil na zvon, aby vyplašil koně.

Kola pod jeho vládou opět nabrala rychlost. Will si nenechal ujít příležitost, aby udělal dlouhý nos na pronásledovatele, a pustil se do práce.

Než se dala Shelgraveova družina znovu dohromady, byl vlak pryč. Chvíli seděli a dívali se mlčky jeden na druhého, jen koně tu a tam frkali a funěli. Z udidel se jim kouřilo, slabiny jim byly sladce cítit. Psi leželi poblíž vyčerpaní.

„Tak, sire Malachi," zeptal se konečně psovod, „co máme dělat dál?"

Shelgrave se napřímil. Navzdory své bledé tváři a mžourajícím očím působil v tu chvíli nejodhodlaněji ze všech. „Jedeme dál, samozřejmě," vyhrkl. „Pokud se to nepodaří… potom zvážím, co dál." Pobídl koně. Ten byl schopen jen klopýtavé chůze.

U SEMAFORU

U druhého semaforu Ruprecht zastavil. Byla to vysoká dřevěná věž, z níž se zvedala dvě nápadně pruhovaná ramena se špičkou z leštěné mědi. Z kladek vedla lana k plošině, na níž byly připevněny dva vrátky se západkou, jimiž se celé zařízení zvedalo. To stálo před prkennou budkou, odkud se vypotácel stařec, který měl na starost obsluhu. Na tuto práci byli vždy najímáni starci nebo sotva odrostlé děti. Nepotřebovali nijak zvlášť dobrý zrak, i když konstrukci vlevo i vpravo bylo sotva vidět. Součástí jejich výbavy byly dalekohledy.

„Co se děje?" zeptal se třaslavým hlasem. (Ruprecht majestátně seskočil z lokomotivy. Zadunělo to a zvedl se oblak prachu.) Muž přimhouřil oči a podíval se zblízka: „No ne, ty nejsi od posádky… nemáš uniformu… vlasy na ramena — proboha, kavalír!"

„Neublížím ti, mistře, když zůstaneš klidně stát," řekl Ruprecht. Došel k vrátkům, vytáhl meč, přeťal lana a stočil je dovnitř. „Potřebujeme na chvíli přerušit spojení. Proto musím tahle lana rozsekat jako bylinky k obědu — a, hmm, tohle hezké optické zařízení si taky vezmu."

„A eště kódovací knížku," dodal Will z plošiny lokomotivy, kde pečlivě sledoval ovládací zařízení. „Nakrmíme s ní kotel. Vsadím se, že ta bude eště hůř nahraditelná nežli ty špagáty nebo to špiónský kukátko. A jaký slitování by zasloužil chladnokrevnej puritán, kterej se stejně furt jen učí ty jejich litanie."

Ruprecht se plácl do stehen. „Nebesa, ty máš ale hlavu na svém místě!"

„Tak ji tam mějte taky, Výsosti. Ta moje by totiž visela, kdyby to moje Adamovo jabko tu váhu neuneslo."

„Tu knihu ale nespálíme," usoudil Ruprecht. „Až přerušíme eště víc článků řetězu, budeme třeba chtít sami poslat vzkaz. Budu o tom přemýšlet."

Ostří jeho meče zatím sekalo a sekalo. Když se uspokojil, že oprava nebude jednoduchá, vešel do budky, vzal knihu a sklíčeně se usmál, když si na titulní straně přečetl, že byla před několika lety registrována se souhlasem Jeho Veličenstva. Potom znovu vyšel ven. „Ten dalekohled, mistře," řekl. „Nemusíš se bát hněvu svých nadřízených, proti nám jste bezmocní."

„To jistě jsem. Díky Bohu, pane." Stařec vtiskl nástroj princi do ruky.

Ruprecht zvedl obočí a podíval se dolů na malou shrbenou postavu v omšelé pracovní haleně. „Ty jsi věrný králi?"

„Zapřísahám vás, ani slovo," odpověděl muž. „Musel bych na žebrotu, a nejen já — mně už se nic nestane — ale moje Sára, ta vykašlávala celý plíce po krvavejch kouskách - já jsem šel prosit vo trochu uhlí, abychom si aspoň ohřáli ten kurník, co jsme v něm bydleli - ale když zaplatíte nájem a nějaký ty fazole, co vám zbyde…? Já ne, pane, ale můj syn, jedinej, co nám se Sárou zůstal naživu, a jeho žena a děti, voni by přišli vo místa, co mají u tkalcovských stavů a na trati v Bradfordu, a co by s nima bylo? Už tak se jim žije prachbídně." Snažil se stát rovně, aby viděl princi do očí, ale strávil

příliš velkou část života v předklonu.
„Za mýho dětství to bylo jinak," řekl. „Viděl jsem aspoň kousek toho, jak se žilo postaru a často jsem si říkal, jaký mám štěstí, že jsme se se Sárou nenarodili zrovna nikde jinde, kam ještě tenhle pokrok nedošel. Ne že by byl náš zeman nějaký anděl, to ani zdaleka ne, pane. Ono ohýbat se od rána do večera nad srpem taky nebyl žádnej med, člověk se pak sotva udržel na nohou, jak se mu klepala kolena. Ale někam jsme patřili, pane, a měli jsme k povinnostem taky svý práva a ručil za ně sám Earl Siward. No jo, u toho jsme si museli mlít jídlo na jeho kamenech za jeho cenu, museli jsme s ním na lov, ale když nás jeho hlídač chytil se zajícem, s jedním z těch stovek, co nám chodily na zelí, tak za to bylo bití nebo den na pranýři. Ale jak je Bůh nade mnou, pane, zeman nikdy nezabral kus obecního pozemku, nikdy nikoho nevyhodil z baráku a jeho paní taky nikdy nenechala chudáka nemocnýho nebo starce na holičkách. .. a pane, Bůh ochraňuj krále."
Will přešlapoval z nohy na nohu. „Nejsme o moc dál, než jsme byli včera, Výsosti," naléhal.
„Ano, vydáme se na cestu." Ruprecht poklepal na shrbené rameno před sebou, otočil se a vyhoupl se na plošinu.
Koleje vyprávěly svůj příběh, lopata cinkala a škrábala o uhlí, ukazatele se rozkmitaly a lokomotiva se trhaně dala do pohybu.
Mistr u semaforu, malá postavička mizící v dálce, mával vlaku na cestu, dokud nebyl z dohledu.

DÁLE NA JIH

Krajina byla stále hornatá, ale zvolna se měnila z pastvin na ornou půdu. Na slunci zlátlo obilí a louky měly smaragdově zelenou barvu. Na polích už začaly žně, za nekonečnými řadami ženců se srpy šly ženy s hráběmi. Zde se mezi velkými statky ještě zachovaly samostatné menší farmy, hrázděné domy s přístavbami a větrem pročesávanými ovocnými sady — i když už i tady bylo tu a tam vidět moderní žáci stroje tažené koňmi, které obsluhovali dva nebo tři najatí dělníci. Silná vůně posečeného obilí přehlušila i pach asfaltu a oleje. Na západě se kupily obrovské bílé a modré mraky.
Vlak duněl svou cestou stále dál. Ruprecht svíral kola, tahal za páky, sledoval ukazatele a lesknoucí se cestu před sebou. Bylo příjemné cítit pod nohama pulz rychlosti. Žár a kouř byly skutečným dechem svobody. Spojovaly zemi s oblohou. Rozesmál se, když viděl jiskru mezi sazemi, a začal zpívat píseň jezdců z kontinentálních válek. Občas zatáhl za provaz a zapískal na píšťalu.
„Morgenrot, Morgenrot, Leuchtest mir zum frühen Tod?
Bald wir die Trompete blasen.
Dann muss ich mein Leben lassen, leh imd mancher Kamerad!" (Hvíizd! Hvíizd!) Willu Fairweatherovi se zdálo, že na ohništi je zatím přiloženo dost. Prudce vydechl a odhodil lopatu. Poklepal Ruprechtovi na rameno. „Věřte mi, pane," řekl a pokračoval, když se princ ohlédl, „že jsem dost neocenil tu vaši intuici, že by nám sem moh Pánbůh poslat tenhle ufuněnej kotlík na kolečkách." Mluvil do Ruprechtova zpěvu. „Ale nejedeme my náhodou teda jako zrovna tam, kam se tomu zachce? Vono jedno hnízdo rebelů jako druhý."
„Ne, já tyhle cesty znám."
Will zalapal po dechu. „Znáte? Já jsem nikdy ani za mák nevěřil těm povídačkám o Vaší Výsosti, ale teď vidím —" Poškrábal se ve světlých vlasech. „Že byste tu plechovou potvoru vo-pravdu zkrotil?"
Ruprecht pustil kola a páky, skrčil se na malou lavičku a řekl na vysvětlenou: „Podívej, mě vždycky zajímala mechanika stejně jako alchymie a všechno ostatní. V tomhle jsme se sirem Malachim zajedno, i když jsme nepřátelé. Byl nadšený, že mi může ukázat, co má a co ještě plánuje. Bezpochyby si myslel, že mě to pomůže obrátit na jeho víru. Vždycky se snažil mě získat, aby si polepšil u pastora v kostele v Leedsu, kam chodí, ale mně žádného kuráta neposkytl." Zachmuřil se.
„Jo, vono víno a chleba hned tak nedostaneme," konstatoval Will, „takže Vaše Výsost si může klidně utáhnout opasek a žíznit po Duchu svatým."
Ruprecht přikývl. „Není to poprvé. V Linci jsem zase odmítl jezuity." Pomyšlení na svobodu mu zvedlo náladu. „No," pokračoval, „mimo jiné mě Shelgrave vzal mnohokrát na projížďku svým soukromým vlakem a nechal mě řídit, kdykoli se mi zachtělo. Samozřejmě s pistolí na mých zádech. Hodně jsme mluvili o tom, co on a jiní magnáti udělali a co do budoucna plánují. Tedy není pochyb o tom, že mají velkorysé plány. Viděl jsem mapy, nákresy, rozpočty. Už jsem samozřejmě takové věci studoval dřív, když jsem se připravoval na válečná tažení — v Anglii mnoho železničních tratí není a vojenský velitel musí mít přesnou paměť. A výsledek je, že znám železniční síť stejně dobře jako kdokoli jiný. Ano, a ještě si umím vybavit, co kavalíři zničili, takže to znám nakonec lépe než Shelgrave."
„Takže náš generál má plán?" Will se zatahal za bradu. „To je hloupá otázka. Generál má dycky plán. Nebo nápad, nebo představu, nebo cíl, nebo něco."
„Když to Bůh urychlí. A já věřím, že urychlí, protože už nechal stavitele vybudovat trať - těsně před válkou — mimo velká nebezpečná města, jako je Manchester nebo Sheffield. Teď budeme potřebovat uhlí a vodu, to vezmeme v Buxtonu, ten už není daleko. Nikdo tam teď v téhle nelehké době vodu nebere - takže myslím, že tam bude na stanici jen pár lidí a že se nám podaří je nějak obalamutit. Budeme muset, protože jsme nedali zprávu z normálního depa, takže nám věřit nebudou."
„Zprávu, pane?"
„Ano, ze semaforu ve Stokeu. Tam musíme zase nakrmit a napojit tohle monstrum. Řeknu jim, že máme zvláštní poslání a že nám musí pomoci bez ohledu na to, jak vypadáme. Přestřiháme za sebou dráty, aby to nikdo nemohl dementovat. Ve Stokeu přejedeme na jinou trať, která vede na západ. Trať na Chester byla zničená, a jestli ji někdo opravil, tak jedině nepřátelé. Ale já mám na mysli jinou, ta končí v Llangollenu a měla vlastně napojit jih na železnici a propojit waleská uhelná ložiska s manufakturami ve středozemí. Válka to ale přerušila a z Llangollenu se stala konečná, která

není pro nikoho ničím zajímavá a… západ je na straně krále.“
„No, to je důmyslný, Vaše Výsosti,“ Will přímo zářil. „Skutečně hodný vítěze u Powick Bridge, u Edgehillu, Brentfordu, Cirencesteru, Birminghamu, Chalgrove, u Whitebridge, kde jste je rozprášil ještě před snídaní a pak jste se vrátil oholit, z Bristolu, Newarku —“ Najednou jako by se něco vzpříčilo v jeho hubeném krku. „Ehm, pane, promiňte, nechci kritizovat, vážím si vás — ale —“
„Co se děje?“ Ruprecht vyskočil na nohy. Will ukázal směrem k oblaku dýmu a popela. Daleko za kopci postupně sílil sloup kouře.
Ruprecht popadl dalekohled. „Ano, na trati je další vlak,“vy-hrkl. Pod černými roztrhanými rukávy mu naskočily svaly. „Bál jsem se, že by se to mohlo stát… Lépe řečeno, věděl jsem, jakou máme asi pravděpodobnost. Nejsme v žádném jízdním řádu, nikdo s námi na téhle trati nepočítá.“
Will plivl na lopatu. „Konečně se tě zbavím.“ Pak se obrátil k Ruprechtovi: „Mnó, Výsosti, jestli může starej… mazák… radit, tak tamhle jsou lesy a za nima žitný pole. To se dá projít, aniž byste někoho potkal.“
„Snad bys neopustil tohohle našeho věrného koně. V tom druhém vlaku budou stejně překvapeni jako já. Ruprecht se nahlas rozesmál, i když to byl spíš válečný pokřik než skutečné veselí. „Přikládej uhlí!“ Postavil se k ukazatelům. Will vypadal vyděšeně, ale dal se znovu do práce. „Tak jo,“ zabručel, „esli si budeme tam na tom mostě hrát na Robina Hooda, tak vy můžete se svou vejškou dělat tak akorát Malýho Johna.“
Strojvůdce druhého vlaku zapískal a začal brzdit. S hlasitým rachotem a skřípěním zastavil stroj. Ruprecht zabrzdil pomaleji. Posledních pár metrů dojel krokem, že by mu stačili naháněči dobytka.
Neznámý muž ve druhé lokomotivě vyhlédl ven a zuřivě ječel: „Co ses zač, ty bastarde mizerná, ty vagabunde? Kterej idiotskej dispečer tě sem poslal? Zpátky, zpátky!“
Ruprecht odpověděl stejně hlasitě, ale mnohem klidněji. „Jsme oba u Buxtonu, tam pojedeme každý jinam, když nás pustíte.“
Jeho protivník, statný rusovlasý mladík v doprovodu ještě robustnějšího topiče, zamával pěstí. „Ty hňupe! Copak tady nevidíš nápis Westminster, Birmingham, Manchester? A ty, nějaká upachtěná lokálka, máš žaludek na to, abys po mě chtěl porušit jízdní řád?“
„Válka ti tu tvou hrdou linku trochu načechrala. Tak měj rozum a couvej. Já mám důležitější poslání než textil nebo pivo, co vezeš ty.“
Strojvedoucí popadl hasák: „Já ti dám poslání!“ „Skutečně, příteli?“ Ruprecht tasil meč. Odrazil se jako tygr, několika velkými skoky byl na své lokomotivě, přeskočil na druhou a pomalými pohyby mečem přetínal obláčky kouře.
„Já myslím, že by bylo křesťanským činem mě poslechnout.“ Hasák a lopata s hlasitým bouchnutím spadly na podlahu. Posádka stála v údivu nad jeho výškou a zbrojí. „Ale když vy jste tak neochotní někomu posloužit, tak posloužím já vám a svezu vás v jednom z vašich nákladních vozů, bezpečně pod zámkem. Teď jděte dolů na zem. Nesnažte se utéci. Mám delší nohy, to sami vidíte!“ Will odemkl a otevřel dveře vagónu a zajistil je, když Ruprecht postrčil zajatce dovnitř. „Myslím, že si tady vyměníme vlaky, pane,“ řekl. (Ruprecht přikývl.) „Este moment, prosím. Já bych se ještě podíval dovnitř.“ Z dalšího vagónu, který prohlížel, se ozvalo radostné zavýsknutí. „Tady je pití, celý sudy světlýho piva. Budeme možná unavení, ale ne žízniví.“
„Naše kořist má plnou nádrž i tendr,“ řekl Ruprecht. „Vydržíme do Stokeu, možná ještě dál, pojedeme stálou rychlostí, úsporně, ale nejdřív musíme poslat tu zprávu.“ Pohladil rukou pochvu meče a jeho rukojeť. „Tak se tam nakonec dostaneme.“
Během pár minut stála lokomotiva ze severu opuštěná a její jižní sestra couvala po trati.

BUXTON

Jak Ruprecht předpokládal, město svými minerálními prameny v tomto nešťastném čase nepřilákalo mnoho návštěvníků. Osamocené jako by snilo mezi vysokými vršky, které je obklopovaly, pod modrým nebem, na němž se kupily obrovité sněhové mraky. Jeho dominantou byla jedna široká ulice lemovaná luxusními starými domy a tržiště s impozantním starým křížem. Pár domů stálo podél klikatých uliček a na západní straně jim vévodila stavba z alžbětinské doby.
Železniční stanice ležela u řeky Wye, aby mohly vlaky čerpat vodu, aniž by bylo nutné vrtat studnu. Jinak byla vybavená zásobníky uhlí, seřaďovacím nádražím, semaforem, technickým stavením, ale všechno bylo ponuré a zašlé. Když lokomotiva přisupěla na nádraží, Ruprecht udělal znechucenou grimasu. „Tady je to tak ošklivé, až to hraničí s rouháním. Když nic jiného, tak by si tu alespoň mohli udělat záhonek, už jsem to tak viděl na mnoha místech.“
„Dřív tu byl, pane,“ ukázal Will na semeniště plevele. „Nový přednosta bude určitě pravý puritán, ten myslí na vyšší věci, než je zelenina.“ Podíval se na sud přivázaný k lavičce na nástupišti. „Nedáme si pohárek, pane? Víte, co jsme vypotili, než jsme pro ten soudek našli místečko? Co je na tom, že jsme toho polovinu rozlili, a pak jsme museli stát na hlavě a pít rovnou z díry na špunt!“
„Měli bychom spíš jít shánět jídlo,“ usměrnil ho Ruprecht. „Anebo jet dál za svým posláním.“
Podíval se ve směru, kudy musí projet, aby se dostali skutečně na jih. Neměl dostatečné zkušenosti, aby pro něho bylo řízení snadné, když za sebou táhne šest vagónů. Opatrně nabíral směr. Vyšel přednosta stanice. Byl vysoký, statný, na sobě měl tmavé oblečení. Přes čelo měl jizvu, která sahala až do krátce ostříhaných vlasů. Kulhal, ale to mu nijak neubíralo na statném zevnějšku. „Veterán od kulatých hlav, který tady dosluhuje,“ řekl Ruprecht šeptem Willovi. „Zacházej s ním jako se žhavou petardou, jestli se té stanice máme zmocnit.“ „Stát!“ vykřikl muž. „Co to má znamenat?“ Ruprecht poslechl, zasyčela pára a princ se vyklonil přes zábradlí a odpověděl: „Stav akutní nouze. Bandité.“ „Ale — co ta papeženská hříva!“

„Ne, počkejte, pane. Já jsem bojoval za krále, ale padl jsem do zajetí a tam jsem zjistil pravý stav věcí a stal jsem se mužem sira Malachi Shelgravea. To jméno jste asi slyšel, ne? Jeli jsme s přítelem tajně jako stráže, ale zaútočili na nás banditi. Nečekali jsme je tu, to spíš na severu, ale zahradili nám cestu pár mil odtud. Než jsme se zmohli na odpor, zabili strojvedoucího a topiče. Nakonec jsme ty ničemy pobili, ale nemohli jsme jet dál, museli jsme se vrátit."

Puritán strnule stál a poslouchal Ruprechtova uhlazená slova. „Opravdu?" zareagoval. „To jsou vskutku špatné zprávy. Dojdu si pro kódovací knížku a hned to oznámím." Odkulhal ke staniční budově.

„Dávej tady pozor," pošeptal Ruprecht Willovi. „Já ho zajistím." Seskočil na kameny u trati a šel směrem k budově.

Znovu se objevil přednosta stanice. Za opaskem měl pistoli a na rameni mušketu. „Odlož meč," vykřikl. „A ruce nahoru, nebo ti vystřelím ten tvůj zrádcovský mozek!"

Ruprecht ztuhl. Viděl, že má prst na spoušti. „Udělal bych to s obrovskou chutí, kavalíre," řekl přednosta.

Ruprecht zvedl ruce. „Vy se moc mýlíte, pane," začal. A pro sebe zamručel: Zde hrana zvoní všem mým nadějím.

„To se uvidí," odpověděl. „Jestli vaše slova potvrdí příslušné osoby, budete volní, a jestli máte špetku rozumu, budete děkovat Ebenezeru Smailovi, že je obezřetný. Dnes se tu plíží všelijaké pekelné existence, a ještě hůř — uprchlí kavalíři. Já bych řek, že vy jste taky jedni z nich — ale lepší pověsit zítra, než zastřelit dnes, ne?" Vykřikl: „Ty tam nahoře! Zapískej na píšťalu! Přivolej mi pomoc!"

Will se vyklonil a přiložil si dlaň k uchu. „Eh?" zeptal se. „Cože?"

„Zatáhni za provaz píšťaly, ty troubo, jinak tě nakrmím broky!"

„Já špatně slyším, pane," řekl Will monotónní dikcí nedoslýchavých. „Vy se zlobíte? Asi vám jsme podezřelí, že jo? No, z toho vás jeden nemůže vinit. My se ale nemáme čeho bát. Já vám rád splním, co si přejete, jestli přijdete blíž, abych vás slyšel."

Smail zíral před sebe. „Ani se nehni," řekl Ruprechtovi. Bokem, aby na prince stále viděl, se přiblížil k lokomotivě.

Will se na něho usmíval. „Podívej, odepnu si šavli, abys viděl dobrou vůli," zavolal. Šavle zazvonila o kameny. Will se hluboko vyklonil. „Prosím, nahlas."

Má něco za luhem, uvědomil si Ruprecht. Až se ten puritán přiblíží až k němu, vyruším ho…

„Pozor!" vykřikl z plných plic.

V okamžiku, kdy přednosta odvrátil pohled, se Will Fairweather přehoupl přes zábradlí. Nohama je vyvrátil, obloukem vyletěl a srazil Smaila k zemi. Mušketa vystřelila.

Ruprecht přeskočil dlažbu. Dragoun a přednosta se váleli po zemi a šli si navzájem po krku. Ruprecht chytil Smaila za ucho, popotáhl jej za hlavu a udeřil pěstí do brady. Jeho protivník zůstal bez sebe.

Will vylezl zpod Smaila. „To byl šok!" vydechl. „Až mi mrazilo v zádech. Zabil jste toho lumpa?"

„Ne, jen si chvíli pospí. Ty—" Ruprecht uchopil úzká ramena. „Wille, vždyť té mohl zabít!"

„Ta rána mi načechrala bradku, pane." Pokrčil rameny. „Je to podle mě blázen. On nepochopil, že se radši nechám na místě zastřelit, než budu čekat na provaz." Zašklebil se. „Představte si ten bordel, co by mu tu zůstal k uklízení."

Ruprecht zůstal vážný. Nepovolil sevření. Řekl pomalu: „Můj udatný příteli, už mi neříkej ‚pane'. Ode dneška jsem tvým přítelem a budeš mi tykat."

„Cože? Cóó? Já vám nějak nerozumím, Vaše Výsosti." „Copak nemluvím anglicky? Když se dva Němci stanou přáteli, dohodnou se, že si budou tykat — říkají si du — ‚ty', ne ‚vy'. Byl bych rád, kdyby to tak bylo i mezi námi dvěma."

Dragoun se začervenal a přešlapoval. „Ale, pane, opravdu, tohle nejde, to není správný. Já bych to nemohl vypustit z huby, takhle mluvit o Vaší Výsosti."

Ruprecht se zamračil. „Já to tak chci."

Will pochopil. „Dobře, pane, když říkáte… říkáš. Předpokládám, že to ale nebude platit, když budeme někde mezi pánama, jako je Tvá Výsost." Uvolnil se. „Pane, teď ale nemáme čas na dlouhý řeči. Ten výstřel sem určitě přitáhne nějaký zvědavce." Ruprecht přikývl. „Máš pravdu. Vezmi si šavli. Nabij mušketu, na stanici je určitě střelivo — svaž tady našeho hostitele, zažeň každého, kdo by sem chtěl přijít, řekni jim, že tu máme tajné poslání, které je oficiální a spěchá. Nepočítám, že by sem šel někdo ozbrojený. Nicméně si musíme pospíšit. Já odpojím vagóny, nahřeju motor, dám signál, že máme zvláštní poslání — zajistím pro nás prázdnou kolej, seženu rezervy pro lidi i stroj jako ve Stokeu a potom odříznu semafor. Když nám bude Bůh nakloněn, budeme za hodinu hotovi."

„Doufám, že najdu kalíšek," řekl Will. „V tuhle hodinu mám po tom tykání vyprahlo v žaludku. To proto si na to Němci připíjejí?"

MEZI CHESHIRSKÝM A SHROPSHIRSKÝM PANSTVÍM

Pochmurné deštivé počasí se pomalu přesouvalo na východ a lokomotiva teď směřovala přímo do něho. Obloha byla odpoledne modrošedá, paprsky slunce, které pronikly obrovskými mračny, měly barvu mosazi prostupující zelení luk a listí a ty jako by zářily svým vlastním jasem. Rozeseté na strmých kopcích se krčily statky, podél serpentin železnice stálo pár vesnic. Bafání a rachot lokomotivy přehlušovaly mrazivé poryvy větru, tu a tam s sebou přinesly pár pichlavých kapek deště.

Will se krčil nad naloženým ohništěm, aby si zahřál ruce. „Brrr!" vydechl. „Proč nad sebou nemáme střechu a kolem sebe stěny?"

„Má snad kormidelník na moři kolem sebe stěny?" odpověděl Ruprecht ze svého stanoviště.

„No, na některý lodi má."

„Dřevěná budka by hned vzplála od jiskry."

„A železnou by jeden nezaplatil. Vono je jednodušší nahradit posádku, když dostane kašel a horečku. I když ten váš puritán-skej mistr by vám určitě řek, že je nechává na větru, aby jim povzbudil morálku."

Ruprecht seřídil ventil. „No tak, hlavu vzhůru. Než se setmí, budeme v Llangollenu.“
„A nemohli bychom počkat do zejtra a najít si nocleh někde v suchu a teple? Vono se nehodí, aby princ rýnskej dojel jako promočená myš, nehledě na to, že myši mají v tomhle ohledu víc rozumu.“
Ruprecht zakroutil hlavou. „V Buxtonu nás čekalo překvapení, málem nás stálo život. Vzpomeň si, jak nás podezírali ve Stokeu -“
„Stoke - to byla pěkná stoka. To je teda díra.“
„I kdyby dostali naši zprávu — i přesto, že to tu Cromwell všechno dobyl a málokdo si dovede představit, že by ještě někdo mohl vzdorovat, mohli by nás zadržet a vyšetřovat. Viděl jsi ta vypálená stavení. Nevím, kam až sahá vláda kulatých hlav. Je příliš riskantní se tady kolem Walesu někoho vyptávat.“
Will přibouchl dvířka ohniště a vstal. „A nemůžeš se zeptat toho svýho prstenu?“
Ruprecht se otočil a zamyšleně se na něho podíval. „Jak to myslíš?“
Dragoun pokynul gestem k prstenu s motivem brejlovce. Jeho kámen tlumeně svítil. „No, tady ten, vod královny Titanic. Zaměř ho na nějakej barák tady kolem cesty. Jestli je tam pro nás pomoc, tak se kámen rozsvítí.“ Schoulil se a zívl. „No jo, možná nám poskytne nejen suchej nocleh, ale i něco teplýho do žaludku, třeba svařený víno. Za pokus se nic nedá, no ne?“ Otevřel ústa dokořán a zívl. „Vod včerejšího rána jsme nezamhouřili voko. Tvoje Výsost je mladá a má mladý kosti a svaly jako z vocele, ale já jsem starej dědek a rád bych si dáchnul, padají mi víčka.“

Ruprecht se zamračil na broušený kámen a hladil si neoholenou tvář. „Hmmmm… čím víc hodin i mil jsme vzdáleni od toho měsíčního snu, tím nepravděpodobnější mi to všechno připadá. Co se to vlastně stalo? A proč?“
„Bylo to natolik skutečný, aby se tenhle tvůj prsten změnil v maják, když jsme se ráno přiblížili k tomu vlaku, co jsme s ním potom jeli.“
„Opravdu? Já si nevšiml.“
„Ale já jo, můj pane. Jenže já nemám ve zvyku dávat všechno najevo jako ty.“
„O tom nepochybuju. A který z nás dělá dobře? Jak daleko mám za touhle věcí na prstě jít? Jediný coul?“
„No tak! Neměl bys jen tak odhazovat takový poklad, ne?“
Ruprecht svěsil ramena ještě níž, než byla skleslá únavou.
Mluvil povadlým hlasem. „Jsem ti náležitě vděčný, Wille, i…
Jennifer a… no, těm ostatním. Ale přesto, jak u nich má člověk hledat bezpečí? Mohou to být jen pestrobarevné návnady, lákadla k tenkému víku pasti — samotného pekla. Nebo to jsou šibalové, kteří nás jen provokují, jako když kluci rýpou do mraveniště. Nejsou to lidé. Nebo, i když to myslí dobře, je hlupák každý, kdo si zahrává s ohněm. Nebo ještě větší ten, kdo se cítí natolik moudrý, že nepamatuje na ten druhý svět.“
Jeho společník zůstal jako opařený. „Výsosti, Ruprechte! Ve vás teď zvítězil kalvinista nad kavalírem!“
„Já nevím.“ Jeho slova vyzněla ustaraně. „Nevím, odpusť mi.“ Potom se náhle napřímil. „Ano, vím! Ber to, jak chceš, ale jedno je jisté: nemůžeme sejít z pravé cesty, pokud se budeme držet slova božího a povinností vojáka.“
„To je hodně přímá cesta, jestli vede rovnou k porážce.“ „Ale nejsou na ní nástrahy a pasti. Boží vůle bude naplněna a cesta skončí vavřínovým věncem zde na zemi nebo korunou nebeskou. A krom toho jsem přísahal, že budu věrně sloužit králi - a ne že se budu honit za měsíčním přeludem, když mě zrovna potřebuje. Budeme hledat královský dvůr.“
„To je jako hledat žebráckej lágr,“ bručel Will. Ruprecht ho neslyšel. Will se zachvěl a dřepl si ke džbánu piva.
Kola pravidelně bušila o kolejnice. Byli na přímé trati, nepotřebovali navigaci. Ruprecht otáčel prstenem sem a tam. Mám vyhodit tu věc a přát ji zmar, jež září barvami jak ohně žár? přemítal. Rozhodně: Ne, zbabělý by byl ten čin už tím, ze o té věci příliš málo vím. Přec nezavrhnu dárek z ruky té, jez zpět nežádá víc než blaho mé.
Na rtech se mu objevil náznak úsměvu: Je to jen prostá divila — mladá, ač ne Mlada, obyčejná, ač kromobyčejně krásná — a Angličanka každým coulem! Vzpomínám si, jak jsem jako mladíček na první návštěvě Anglie jel dostihy a přál jsem si, abych upadl a zlámal si vaz, abych mohl navěky spočinout v této zemi. Ty anglické lány pšenice se stébly tak štíhlými jako ona, zrající na slunci a vlnící se jako její chůze. Jejich barva a tíha připomíná její vlasy a duše nad tím vším se vznášející není žádný přelétavý holedbavý motýlek s diamanty na křídlech, ale spíše, řekl bych, mladý jestřáb, který osamocen brázdí na perutích vetru.
Zachvěl se. Tak dost! Třeba ji už nikdy nespatřím. Nebo — spatřím-li ji po válce, bude to se strojenými lichotkami jejímu choti a dárečky pro jejich osm nebo devět boubelatých dětiček. Doufám, že mu nebudu muset podkuřovat… To ovšem v případě, že zvítězí král. Jestli zvítězí král. Jestli.
Na trati se objevila ostrá zatáčka. Ruprecht přibrzdil.

LLANGOLLEN

Mezi nízkou oblohou a střapatými vrcholky hor zářil poslední žlutavý pruh světla. Proti němu čněly zdi zříceniny pevnosti na špičatém kopci asi míli pod osadou. Město tvořily střechy a kostelní věže vystupující ze šera podél řeky Dee. Od železniční stanice dolů po řece bylo vidět impozantní starý obloukový most. Šepotem chladného větru pronikal hlas zvonů. Na nástupišti se rozsvítily dvě vysoké pouliční lampy a zastínily tak další výhled. Will se přiblížil a řekl. „Proč to tam svítí, když se ta západní trať nepoužívá?“
„Možná proto,“ odpověděl Ruprecht, „že po ní posílají pro zásoby, jestli tam sídlí posádka. Doufejme, že naše zásoby nám stačí, než se dostaneme do postele.“
„Jen aby nebyla ve věznici, ta postel.“ Will se postavil, aby viděl před sebe. „Prsten nic nedělá.“
„A měl by? Já jsem myslel, že má zářit jen při mimořádné příležitosti k pomoci, ne tam, kde jen nejsou nepřátelé.“ Ruprecht se na okamžik zarazil. „Ano, nepřítel se asi dostal až sem. Připrav si mušketu, já mám na opasku pistoli.

Nevystoupíme, dokud nebudeme mít jistotu. Když bude potřeba, vycouváme, a než se zorganizují a vypraví za námi, budeme dávno pryč.“ Zpomalil, aby mohli zastavit, a bedlivě sledoval okolí. Na vedlejší koleji stálo pár vagonů. Před staniční budovou byly jako obvykle vyložené krabice a sudy a pár neobvyklých vozů k odvozu nákladu, které tahali koně. Nic jiného tam nebylo. Za okny staniční budovy nebylo nikde vidět světlo svíčky. „Holá!“ Ruprecht vypustil páru. „Je tam někdo?“

Ze dveří vyskočil tucet mušketýrů ve žlutohnědých kabátech a rozprchli se na všechny strany. Jejich kapitán rozvážně zůstal na místě. Pod lampami se mu leskla helma a meč. „Stůjte!“ vykřikl. „Heslo!“

„Tak ti nás merčili už zdaleka a připravili se na nás — no tak jedem,“ řekl Will.

„Kdo jste?“ zeptal se Ruprecht.

„Nezávislí generála Cromwella,“ vyštěkl kapitán. „Tak mluvte.“

„Zas už budeme válčit,“ sykl Will. „Aby je čert vzal.“

„Postav se mezi něho a mě,“ řekl mu Ruprecht šeptem. „Aby mi neviděl na ruce. Připravím se na útěk. Mezitím budu mluvit —“

„Aha, dobře,“ odpověděl nahlas.

„A to říkáte vy s tou hřívou na hlavě?“ vyštěkl kapitán.

Ruprecht zdůraznil cizí přízvuk. „S touhle válkou my ale nemáme nic společného, doprý muži. My jsme žemeslníci od holandského statholder, studujeme tady vaše vlaky. Zkoušíme tuhle mašinu, náš šéf zůstal ve Stokeu. Viděli jsme tam takovou divokou společnost, tak jsme raději ujeli. Ještě že jsme přijeli k vám.“

Kapitán začal mluvit přívětivěji. „Tady se o vás nedovědí. My jsme se sem dostali až dnes. Semafory nefungovaly a vlaky sem nedojely, protože se tu bojovalo.“ Zůstával však ve střehu. „Tak pojďte dolů. Já vás musím vyzpovídat. Nemusíte se bát, jestli mluvíte pravdu. No, bezpochyby s vámi bude chtít mluvit sám generál Cromwell.“

„Moment, prosím, my jen připravíme motor — tak!“

Opět byl plný tlak. Ruprecht začal couvat. Lokomotiva se dala do pohybu.

Kapitán vykřikl. Vyštěkly muškety, nejen z úkrytů podél nástupiště, ale i z odstavených vagónů. Kulky se odrazily od kotle a zmizely. Z úkrytu za bednami vyběhli dva vojáci. Vrhli se na koňský povoz. Will tušil, co mají za lubem. Z jeho muškety vyšlehl oranžový plamen, vyšel modravý kouř a olověné krupobití. Muži se ukryli ve voze. Postrčili jej na koleje a vítězoslavně hrozili pěstmi. „To vám nevyjde, bludaři!“ volali výsměšně.

„Já s tím ale nemám nic společnýho,“ naříkal Will a v ruce svíral zbraň, která vystřelila.

Tendr narazil do vozu. Jeho dřevěný rám skřípěl pod železnými koly a blokoval je.

„Ven, ven všichni muži!“ křičel kapitán, „obkličte je. Když se nevzdají, zabijte je!“

Kulaté hlavy, buď zaslepené svou vírou nebo vychytrale tušící, že je nečeká žádná velká přestřelka, se vyrojily po obou stranách. Ruprecht vytáhl šavli a přeťal všechny provazy, které držely sud s pivem. Chaotická skupina vojáků běžela utvořit řadu podél vozu. Ruprecht pustil šavli a chopil se sudu. Zaťal svaly, až mu zepředu i zezadu praskla košile. Jediným pohybem zvedl obrovský předmět nad hlavu a hodil jej mezi puritány.

Ruprecht pil velmi málo a Will sám mnoho ze sudu vypít nestačil. Jen samo dubové dřevo vážilo bezmála dvě stě kilogramů. Prkna se rozpadla a všude kolem vytryskla záplava piva a pěny. Ozvala se rána a po ní výkřiky, bublání tekutiny a tlumené kletby.

Ruprecht se znovu chopil šavle, a než dopadl sud na zem, byl připravený k boji. Vyskočil na poničenou dlažbu a se zvednutou šavlí vykřikl „En avantl“ a vedl Willa chaotickým davem zmáčených, šokovaných, vrávorajících a pivem oslepených a napolo utopených puntánů.

Další vyběhli za lokomotivou a tendrem. Tři z nich, dobří běžci, utíkali z náspu, aby chytili uprchlíky u staniční budovy. Jeden, který nepoužil mušketu při přestřelce, ji vzal s sebou.

Ruprecht ho postřelil, ale nebyla to smrtelná rána - přesný zásah z této vzdálenosti by byl velmi nepravděpodobný. Zasažený muž však klesl na kolena a držel se za poraněné rameno. Jeho společníci měli vytasené meče. „Ty napravo, Wille, já nalevo,“ volal Ruprecht. Zaútočil. Výstřel se sprškou jisker vyrazil jednomu z kulatých hlav zbraň. Ruprecht se k němu vrátil a poranil mu stehno. Mezitím Will držel jinak nepoužitelnou mušketu u nosu svého protivníka a snadno ho zneškodnil, když se k němu přiblížil.

Utíkali za staniční budovu a zmizeli ve tmě. „Oni se vzchopí a budou nás pronásledovat,“ volal Ruprecht do rytmu svých rychlých kroků. „Vezmou si posily a psy a určitě seženou průvodce, kteří to tu znají, dobrovolné nebo nedobrovolné. Veď nás teď ty.“

„Teď nám zálesácké zkušenosti stačit nebudou, pane,“ odpověděl Will.

ÚBOČÍ HORY, RÁNO

Kdesi v hustém vlhkém lese zurčel potůček. Jeho zvuk však přerušovalo praskání a křupání, jak se Ruprecht nemotorně prodíral kravinami, jimiž jeho společník prošel hladce bez jakéhokoli násilí. Slabě, ale slyšitelně se z dálky ozýval štěkot psů.

„Dood ok ondergang!“ Ruprecht těžce oddechoval. „Raději bych se utkal s linií švýcarských kopiníků než s těmihle pařáty stromů a větví. Jak se tu můžeš vyznat? Vždyť je tu tma jak u Etiopana v žaludku.“

„Musíme se tu vyznat oba,“ ozvalo se ze tmy. Zahřmělo. „I kdyby za chvíli začlo pršet a smylo to naše stopy, stejně už je pozdě, protože tu po nás zůstanou polámaný větve a pošlapaný keře.“

„To je moje práce,“ připustil Ruprecht. Hned se mu však vrátila hrdost. „Já jsem lovec, ne pytlák.“

„Jo,“ zafuněl Will. „Ty ses asi nikdy nechtěl přiblížit nepozorovaně k jelenovi a skolit ho jednou ranou. Ne, to ho honíš na koni, až nemůže dál. A pro tuhle hrůzu, pro tu štvanici má francouzština jméno pro každou její fázi, že jo? No, princi,

dnes je můžeš pojmenovat sám!“
Ruprecht se až zastavil, když viděl tu zlobu. „Odpusť mi,“ řekl. „Nechtěl jsem tě urazit — chtěl jsem jen omluvit svou nemotornost.“
„Ááále…“ Willova zlost slábla. „Jak se můžu zlobit na člověka, když je takovej formát, že může takhle mluvit. Já jen měl strach, vono nejde jen vo můj kejhák, pane, ale je tu těch deset dětí v Somersetu… no, a jejich máma.“
„Ty se té honičce můžeš vyhnout.“
„Ale ty ne. Tak jdem. Musíme najít ten potok, co je tu slyšet, přebrodit ho, abychom přerušili stopu, přenocovat někde mezi veverkama a doufat — že se to povede — Ježíš! Bože dobrej! Podívej!“
Na Ruprechtově levé ruce zářilo světlo. Rubínové, bronzové, zlaté, smaragdové, tyrkysové, safírové, ametystové — zářilo z plošek kamene a osvětlovalo vyčerpané neoholené tváře, rozcuchané vlasy, praménky potu na obličeji černém od uhlí, jako by rozsvěcovalo celou noc, a odráželo se v očích.
„Ta věc od těch elfů,“ řekl Will polohlasně. „Pomoc je blízko!“
„Anebo zatracení,“ mumlal Ruprecht. „Tvůj plán nás mohl zachránit. Tohle ukazuje… jinam.“
Znovu zahřmělo. Vítr skučel v korunách stromů ještě hlasitěji, větve vrzaly a praskaly.
„Poslouchej,“ řekl Will, „muži od jezdectva jako ty a já jsou přece jen otrlí, tvrdší k duši než k zadnici, tak ty můžou klidně zjistit, že se upsali ďáblu. Ale slečinka Jennifer, myslíš, že i ji by chtělo peklo zrovna koupit?“
Ruprecht se chvíli díval do tlumené záře a potom tiše odpověděl: „Máš pravdu. Půjdeme tam, kam svítí prsten.“ Byla to vlastně cesta zpět napříč dolů z kopce. V každém jiném směru prsten pohasl, jen v tomto směru jasně zářil na cestu. Hlas psů a rohů byl nicméně stále blíž a přehlušoval zvuky blížící se bouře.
A tak jsem se spolehl na Jennifer, pomyslel si Ruprecht. A nahlas řekl: „Já myslím, že ale prsten neodhalil, co potřebujeme, ať je to, co je to. Jinak už by nám to ukázal cestou sem. Ne, nějaká síla nám něco musela přichystat —“
„Nějaká docela blízká,“ dodal Will. „A na západě se teď dějí kouzla. Robin Goodfellow mi říkal, že se tu tyhle věci dějí… Húúú, už prší!“
Mezi listím se cosi zablesklo. Krátce jako by cosi zahořelo kdesi za větvemi stromů a změnilo černou oblohu na bílou. Mezitím se ozvala další kanonáda hromů a vítr přinesl první mocný příval vody. Studené kapky dopadaly tak rychle, až pálily.
Les končil loukou s květy. Na ní stála budova s jednoduchou střechou, docela obyčejná tvarem i velikostí, i když mohla být dvoupatrová, s konci trámů zdobenými zvláštními řezbami.
Ruprecht se zastavil. „Kdo mohl postavit takovýhle dům uprostřed divočiny?“ téměř vykřikl.
„Nikdo, pane. A taky tu dlouho stát nebude.“ Jeho společník jej postrčil dopředu. Cestou je bičovaly proudy vody.
Zastavili se před těžkými dveřmi s měděnými hřeby. Nad nimi byl připevněn kroužek a u něho se houpala zavěšená tabule. „Hospoda, tady budou mít víno,“ řekl Will přes bubnování deště. „Ne, počkej. Co to je? Tohle tu kvete uprostřed léta?“
Ruprecht upíral pohled na tabuli. Ve světle bylo vidět nádherného ptáka s dlouhým, ohnivě zlatým peřím, který nese v zobáku větvičku na stavbu hnízda. „Fénix na hranici smrti a vzkříšení,“ zašeptal. „Takové jméno jsem nikdy neslyšel —“
„Starý Fénix,“ vydechl Will. „Ta hospoda, jak o ní mluvil Puk… včera? Nebo mnohem dřív?“
„Holá!“ volání téměř zanikalo ve větru, dešti a burácení hromu. Ve fialové záři blesku se objevila skupina lidí a psů.
„Kulaté hlavy!“ Ruprecht sáhl po meči a zakryl záři na svém prstě.
Will ho zatahal za roztrhaný rukáv. „Tohle je naše příležitost, pane,“ vyhrkl s hrůzou v hlase.
„Jdeme, jdeme!“ Vůdce puritánů se oháněl mečem. „Za nimi, dokud ta vichřice, co vykouzlili nečistými čárami, nesmyje jejich stopy.“
Pronásledovatelé se trmáceli pasekou a zmizeli ve tmě.
„O… oni si nás nevšimli,“ řekl koktavě Ruprecht. „Ani toho domu —“
„Protože nemaj prsten slečinky Jennifer,“ odpověděl Will. „Tak pojď ochutnat, co tam vevnitř nalejvají.“
Chopil se kliky ve tvaru sloní hlavy s chobotem. Dveře se hladce otevřely. Ruprecht vstoupil první. Jakmile překročil práh, prsten přestal zářit. Jeho poslání bylo tentokrát již splněno.

XI

VÝČEP V HOSTINCI STARÝ FÉNIX

Will za sebou zavřel dveře a tím byli definitivní chráněni před jakýmkoli náznakem bouře. Okna byla pevně uzavřena okenicemi. Oba muži drželi pravou ruku těsně nad jílcem meče a rozhlíželi se kolem sebe.
Místnost však působila zcela mírumilovně. Až podivně se v ní cítili jako doma. Byla možná o trochu širší, než bylo u vesnického hostince běžné, ale ne o moc. Masivní stropní trámy, podlaha a táflování z dubu se sotva znatelnými lety, dlouhý stůl s lavicemi uprostřed a několik malých stolů se židlemi s rovným opěradlem, to všechno působilo velmi domácky. V krásném kamenném krbu tančil plamen za vlastního doprovodu hukotu a praskání a šířil všude okolo teplo a vůni borového dřeva. Kolem krbu stálo několik křesel zdobených složitými řezbami a vykládaných slonovinou, v jejichž polstrování hledalo pohodlí za ta léta již mnoho návštěvníků.
Výzdoba místnosti byla možná trochu neobvyklá, jako by sem námořníci přivezli dary z celého světa. Na krbové římse stály veliké přesýpací hodiny a dva sedmiramenné svícny z kroucené mosazi. Jejich světlo doplňovaly úzké svíce ve svícnech na stěnách. Jejich záře osvětlovala řadu obrazů, jejichž druh, styl a námět tvořily zvláštně harmonizující směsici. Po pravé straně stál mahagonový bar s mosaznou trnoží a. překvapivě moderním výčepním pultem a za ním

police plné lahví a různých nádob na nápoje. Dveře poblíž baru pravděpodobně vedly do kuchyně, protože se odtud linula vůně. Na sousední zdi proti vchodu vedl průchod na chodbu a schodiště. Vedle něho stála vysoká přeplněná knihovna a vedle ní psací stůl s jakýmisi písemnostmi a dvěma globusy.

Ruprecht to všechno zaregistroval, když se rozhlížel po nějakých lidech. Mnoho jich tu nebylo: barmanka, muž a žena sedící u ohně a ještě jeden pár u jednoho z malých stolků. Přerušili hovor, když oba kavalíři vstoupili. Přesto se na ně nedívali ani nepřátelsky, ani ostražitě - prostě zvědavě.

Muž, který seděl u ohně, vyskočil a běžel k příchozím. „Dobrý večer, drazí pánové. Buďte srdečně vítáni," pozdravil. Mluvil hlubokým zvučným hlasem s náznakem západního přízvuku.

Ruprecht si ho přeměřil pohledem. „Vy jste… majitel… Starého Fénixe?" zeptal se.

Muž přikývl. „Co si ráčíte přát, pánové?" Zvedl ruku a usmíval se. „Ne, nechtě mě hádat. Jeli jste v dešti, jste unavení a vyhladovělí. Koupel, suchý oděv, teplé jídlo, pohár něčeho pro povzbuzení, postel a potom snídani, než odjedete."

Ruprecht si ho stále prohlížel. Protože vyskočil na nohy rychleji než ostatní, skrýval pod svou boubelatou vizáží atletickou postavu. Obličej měl kulatý, růžový, tupý nos, hnědá přimhouřená očka, hladce oholenou bradu a úplně holou hlavu. Jeho oděv nebylo možné zařadit k žádnému stylu, ale byl z velmi kvalitní látky. Přesto na něm bylo něco, co jim aspoň trochu připomínalo Puká.

„Máme hubené peněženky," upozornil Ruprecht.

Hostinský mávl rukou. „My tady peníze nebereme." K jejich údivu se dal do smíchu. „Jestliže se zlato Faerie v lidských peněženkách změniv obyčejné listí, k čemu je nám vaše zlato?"

Ruprecht strnul. „To jsme zabloudili na podivné místo," řekl polohlasně Willovi.

„Ale přátelské," odpověděl dragoun, nyní docela klidný.

„Ano, ke všem, kteří nás vyhledají," odpověděl hostinský. „U nás se nemusíte bát, že zaplatíte takovou nekřesťanskou cenu jako ve Venusbergu. Mně stačí jako odměna za mou pohostinnost setkání s lidmi jako vy, v nichž září hvězdy mnoha světů a osudů. Rád se s nimi setkávám a rád jim naslouchám." A vážně dodal: „Do života bych jim nikdy nezasáhl, opravdu. Ale zdá se mi, například, jako byste unikli nějakému nebezpečí. No, kdybyste měli jiné útočiště, nikdy byste se do mého hostince nebyli dostali."

„Leda tak potok a nocleh na stromě," přitakal Will. „Já osobně dám přednost vaší posteli." Obrátil se k Ruprechtovi: „Neboj se. Nás sem přece dovedl její dárek.

Princ se zachvěl. „Ano," kývl se strnulým úsměvem. „Třeba si zvyknu i na trolly." Kývl na hostinského: „Děkuji vám z celého srdce. Rád bych nás představil: Já jsem princ Ruprecht, uprchlý rýnský kurfiřt, a můj přítel je Will Fairweather."

Hostinský se uklonil. „Mám mnoho jmen," odpověděl. „Říkejte mi hostinský. Teď pojďte za mnou nahoru. Čeká na vás teplá voda, mýdlo, ručníky, vše, co je potřeba, abyste se dali do pořádku, a čisté oblečení. Zítra je vrátíte, až budete odcházet -vaše šaty budou vyčištěné a zašité. My už jsme jedli, ale vy dostanete pečeni se vším, co k ní náleží, abyste se v klidu navečeřeli a v soukromí si poručili, co je vám libo. Každý máte připravený pokoj. Doufám, že nebudete spěchat na lože."

„Ne, vrátíme se," — Ruprecht se zdvořile rozloučil s ostatními — „abychom se s vámi mohli seznámit."

Když je hostinský vedl okolo baru, Will se málem udusil a Ruprecht se náhle zastavil. Nebylo to při pohledu na ženu u baru - stála tam kyprá dáma s veselým výrazem, s šedými vlasy učesanými do drdolu, dokonalá ženská podoba hostinského, a také patrně byla jeho manželkou, protože měla na ruce snubní prsten. Zastavil se však při pohledu na krb — odtud byl jiný. „Tamhleto děvče v tom křesle," řekl Will šeptem, „panečku —" „Ať je to kdokoliv, není pro takové, jako jsi ty," varoval ho Ruprecht.

Hostinský to patrně zaslechl, protože poznamenal přes rameno: „Dnešní hosté vám budou připadat sdílní. Míváme stálé hosty, ale jen málokdy. Zde jsou všichni stejně vzdáleni od svých světů a žádný nemůže odejít jinými dveřmi než těmi, kterými vstoupil, a nemůže si odnést víc než zotavení, radost a vzpomínky. A tak vlastně všechno, co se tady stane, jako by se ve skutečnosti ani nestalo. To je svoboda, kterou si může dopřát málokdo. Prosím, pojďte."

Všichni tři odešli z místnosti.

Muž u stolu, který seděl s korbelem v ruce a pozoroval okolí, si dopřál mohutný doušek. „Áááá!" vydechl. „Det gaar godt." Potom přívětivě oslovil mladou ženu, která seděla naproti: „Kdo mohli být tihle chlapíci?"

„Nevím." Mluvila stejně jako on angličtinou, jakou mluví cizinci, i když s odlišným přízvukem. „Vypadají tak trochu renesančně. Jen se mi zdá, že tenkrát lidi nebyli takhle velcí. Ten tmavý je velký jako vy."

Její společník byl skutečně vysoký. Tvář měl pohlednou, téměř zvláštní, až na nerovný nos; žluté vlasy krátce ostříhané, bradu oholenou. Na sobě měl kalhoty a košili s rozhalenkou z pevné hnědé látky, boty s podrážkou do terénu. „No," řekl, „v jejich světě to možná chodí jinak. I když, vlastně, v mé časové ose — myslím v té, ze které jsem vyšel — se tu a tam obři vyskytli už od středověku. Třeba král Harald Haardraade z Norska, který zemřel v roce 1066, když se snažil dobýt Anglii ještě před Normany. Ten měl přes dva metry."

„Potom nepochybně totéž platí i pro mou historii," odpověděla žena. „Naše historie jsou tak podobné, možná jsou docela stejné až do — mmm — dohodli jsme se na roce 1900?"

„Už jsem ti říkal, já nepatřím tam, odkud jsem přišel."

Poklepala ho po ruce. „Já vím. Neber si to tak, Holgere. Jen se ti snažím pomoct." Byla půvabná, vysoká, štíhlá, měla smělý pohled a modré oči stejné jako její soused. Přes uši jí padaly červenohnědé lokny. Oblečena byla do dámských šatů, do zelené verze jeho oblečení. Na levé straně jí zářila stříbrná brož ve tvaru sovy.

„Kdybychom tak měli víc času!" řekl. „Co se můžu dovědět za jedinou noc?"

„No, čas nemáme. Prostě ti musím nacpat do té tvé velké hlavy, co se dá, než nás pan Bonifác zdvořile, ale nesmlouvavě pošle, odkud jsme přišli."

„Proč je tu možné strávit vždycky jen jednu noc?"

„To je přece jasné. Kdyby to bylo víc, mohlo by dojít k rozhodující interakci. Tohle je neutrální půda.“ Dívka zadržela dech. „Představ si, no, představ si, že bych tady potkala Aba Lincolna — jsem si jistá, že je tu žádoucí bez ohledu na to, jestli tu někdy skutečně byl - no, a kdybychom tu měli víc času společně, asi bych neodolala pokušení varovat ho před Fordovým divadlem. Bůhví, co by to udělalo s jeho světem. Vzniklo by nové kontinuum? Nejsem si jistá, jestli je tohle možné, vím jen, že na tyhle věci není dost moudrý nikdo jiný než Bůh. Já myslím, že už my dva porušujeme pravidla.“

„Jsi moc hodná,“ řekl.

„Blbost! Mě to baví.“ Upila ze skleničky vína. „A až přijdou ti dva, chtěla bych s nimi mluvit. Jde mi nakonec o výzkumný projekt. Tak ať do té doby uděláme co nejvíc.“ Vstala. Chtěl také vstát, ale ona jej gestem usadila. „Zůstaň tady. Já se jen podívám, jestli tam v té knihovně není něco, co by se nám hodilo.“

Přešla místnost dlouhými ráznými kroky. Holger si sedl k pivu. Žena v křesle se naklonila dopředu. Setkal se s jejím pohledem a chvíli se na sebe dívali.

Volbou materiálu, střihu, bižuterie a dalších doplňků proměnila ozdobnou štolu v cosi velkolepého. Ovšem proti té nádheře pod oblečením byla i štola pro každého normálního muže nezajímavá. Projela si prsty havraní hřívou a svůdně se na něho usmála.

„Kruci,“ lamentoval, „kdybych tak s vámi mohl mluvit.“ Broukla, aby ji slyšel pouze on: „Dá mia basia mille.“

„Det var som Fanden! Už jsem zapomněl úplně všechno z latiny, co jsem kdy uměl. Zůstalo mi jen pár slov z kostela.“ A pomalu dodal: „A potřebujeme vůbec k něčemu jazyk?“

Napůl vstal. Dívka, která původně seděla s ním, si toho všimla a zavolala na něho: „Pomalu s tou láskou, kamaráde. Sex a matematika nejdou dohromady. O tom jsi ještě neslyšel?“

„Ale no tak, Valerie, já se jen snažím být zdvořilý -“

„Jo, tuhle zdvořilost já znám. A navíc jsi mi říkal, že hledáš pravou lásku. Chceš vědět, jak na to, nebo ne?“

„Jistěže chci.“ Holger prudce dosedl na židli. Jeho mžouravý pohled na druhou ženu vyvolával mrzutou a současně smyslnou odezvu. Zašátral po dýmce a sáčku tabáku.

Valerie přelétla očima hřbety knih. Byly velmi rozmanité co do velikosti i vazby. Prsty přejela globus oblohy na vedlejším stolku. Globus Země byl také velmi podrobný, měl barevně označená místa jako Atlantis a Huy Braseal.

Vrátil se hostinský. Když došel k Holgerovi, zeptal se: „Vil Herren ikke gemę ha et Krus til?“

„Jo, tak,,“ odpověděl vysoký mladík. „Proč mluvíte dánsky? Ano, děkujeme, dal bych si ještě pivo, Herr Kromand. Nepil jsem lepší.“

„To je od člověka vaší národnosti kompliment,“ rozzářil se hostinský. Jakmile zvýšil hlas, změnil přízvuk. „Povídám, drahoušku, ten pán tady chce ještě půllitr černého.“

„Už jdu, miláčku,“ odpověděla barmanka. Odběhla pro Holgerův půllitr a naplnila jej.

„A vy byste si nic k pití nedali?“ zeptal se jich Dán.

„Děkujeme, pane, ale já tady musím obsluhovat,“ řekla barmanka. „Ovšem mohla bych si trochu natočit, to bych mohla.“

„Já se musím starat o hosty,“ dodal hostinský. „Chudák tamhleta dáma tu dnes nemá nikoho, s kým by si mohla popovídat. A krom toho vy tu máte práci. Ale přijedete za námi, až budete moct, viďte?“

Došel k ženě u krbu, sedl si zpátky do křesla, pozvedl svou sklenku k její a pokračoval v hovoru.

„Hej!“ volala Valerie. „Jupí! Už to mám - Sokolnikoff, Úvod do paratemporální matematiky“ Podívala se zblízka. „Je, a hned vedle je Příručka alchymie a metafyziky, tak pro ni ani nebudu muset chodit nahoru.“ Vzala ze stolu oba svazky a papíry a tužky.

Když se vrátila k Holgerovi, přisunula si k němu židli a sedla si. „Podívej, já tě nemůžu naučit všechno, na co v mém světě přišli. Krom toho já sama rozumím taky jen základům. A i naši vědci mají ještě velké oblasti neprobádané. Ale na základě teorémů, které znám, můžu přecházet z jednoho kontinua do druhého se slušnou pravděpodobností, že přistanu v tom, do něhož jsem chtěla, nebo v jeho víceméně věrné kopii. Dokonce jsem vydedukovala, že musí existovat mezivesmírný nexus. Tak jsem taky našla Starého Fénixe. Ty jsi ho našel náhodou, ne?“

„No,“ řekl opatrně, „taky jsem cestoval.“

„Jo!“ zašklebila se. „Za pomoci kouzel z té středověké knihy plné předsudků a pověr. To bys tímhle chaotickým způsobem mohl honit časové osy až do smrti. Nebo vlastně ne, tak dlouho ne — dokud bys nepotkal něco tvrdého a rychlého a malého. Už několikrát jsi měl namále, viď?“ Poklepala na knihu. „Fajn. Jsi přece inženýr. Měl bys ocenit systematický přístup. Mohlo by ti svitnout, jak aplikovat transportační kouzlo, které dává reálnou šanci, že se dostaneš tam, kam chceš.“ Vzdychla. „Doufám, že pro začátek budeš mít na to, pochopit základní myšlenky trans-cendentálního kalkulu, protože to je cesta, jak dokázat teorémy, které potřebuješ, a pokud jim neporozumíš, k ničemu ti nebudou.“

Holger sáhl po knize. „Vysvětluj, prosím,“ řekl pokorně. „Neměla by sis dávat takovou práci s cizincem.“

„No jo, dobře. Ty se mi ale líbíš, hochu.“ Valerie začala mluvit a kreslit diagramy. Druhá žena si povídala s hostinským -Bonifácem - Kromandem, i když byla nesoustředěná a roztěkaná. Barmanka vlídně a trpělivě čekala.

XII

POZDĚJI

Ruprecht s Willem se vrátili čistí a viditelně osvěžení, Ruprecht vznešeným krokem a Will nemotorně, v oblečení nadčasového střihu a pestrých barev. Zastavili se u vchodu. Ruprechtovu pozornost upoutal obraz velmi odlišný od všech portrétů, krajin a výjevů kolem: barevný lesklý tisk, jehož techniku neznal, tajemně krásný svou perspektivou hvězdné noci, po níž pluje stříbřitá planeta s třpytivými prstenci.

Hostinský kývl. „A, buďte vítáni, drazí hosté,“ zdravil z dálky. „Udělejte si pohodlí a napijte se. Co byste si přáli?“

„Pivo!“ řekli oba současně.
Hostinský se pobaveně usmál. „Já jsem si to myslel.“
Ruprecht šel první ke krbu. „Jste velmi laskavý, pane hostinský,“ řekl.
„Kdepak, Výsosti, já jsem tlustý lstivý pavouk, který si spřádá svou tenkou síť orosenou pivem, vínem a ještě silnějšími moky a tak chytá do osidel celá hejna lidských životů, aby parazitoval na jejich příbězích.“
Hostinský pokynul ke křeslům. „Přisedněte k nám. Ovšem nejdříve vás musím představit.“ Hovořil k ženě a udělal přitom příslušné gesto: „Ruprechtus, filius comiis palatini Rheini, et Guillermus, miles et famulus suus.“ Potom se obrátil k mužům: „A toto je Clodia Pulcherová původem z Říma.“
Will se na ni usmíval. Ruprecht zůstal zaražený. „Ta Clodia — Catullova Lesbia?“ zeptal se opatrně. (Hostitel přikývl.) „Ale ta je přece dobrých šestnáct set let po smrti!“
„Ne ve svém světě, můj pane. A zde může spočinout každý, kdo se sem dostane jakousi trhlinkou v realitě a nalezne dveře a může zde zaplatit svými neobvyklými historkami.“ Hostinský spiklenecky mrkl. „Ona je tu častým hostem, naše paní Clodia. Dnes byla jakási rozmrzelá, až dokud jste nepřišli. Sedněte si, pánové, prosím!“
Ruprecht se ovládl, uklonil se dámě nad rukou, políbil ji a ženu pozdravil: „Salvě domina; adservitium tuum.“
Celá se rozzářila a šťastně odpověděla: „Oh! Loqueris latine?“
Ruprecht pokrčil rameny. „Aliquantulum, domina.“
Byl příliš vyveden z míry na to, aby se dál pokoušel bojovat s tímto jazykem, zvlášť když se jeho výslovnost a nepochybně i gramatika tolik lišily od její mluvy. Posadil se vedle hostinského.
Hostinská přinesla dva velké korbele plné až po okraj. Poklonila se a podala jeden Ruprechtovi se slovy: „Tady je pro Vaši Výsost.“ Willovi podala druhý a méně strojeně řekla: „A tady pro tebe. Doufám, že vám bude chutnat.“
„Děkujeme, dobrá ženo,“ odpověděl Ruprecht nepřítomně.
Will se posadil vedle Clodie, i když ta věnovala pozornost spíše jeho pánovi. Měl oči navrch hlavy a stěží vnímal, jak mimořádně kvalitní nápoj pije.
Valerie strčila do Holgera. „Pojď si k nim na chvíli přisednout,“ navrhla.
„No, docela bych si udělal přestávku,“ souhlasil. „Víš, já málem vylít z diferenciálních rovnic na technice a teď s tím na mě vyrukuješ ty.“
Změřila si ho přísným pohledem. „Podívej, kamaráde,“ řekla, „ty se svým zázemím bys měl už dávno vědět, že Bůh nikdy nezamýšlel učinit vesmír snadno srozumitelným.“
„Nebo nám srozumitelným,“ vzdechl. „Naa, da, jdeme.“ Vzal si do úst dýmku, do ruky korbel a loudal se výčepem.
Clodia, která u Ruprechta nevyvolala žádnou odezvu, si Valerie nevšímala, ale soustředila veškerou svou energii na Holgera. Ten se zhluboka nadechl a pozdravil. Valerie cosi zamumlala a Ruprechtovi a Willovi řekla: „Dobrý večer, pánové.“
Princ vstal a poklonil se. Jeho kolega byl příliš zabrán čímsi jiným. „Dovolte mi, abych se představil… madam —“ Hlas mu selhal.
Usmála se. „Nejste zvyklý na ženy v kalhotách, viďte? Omlouvám se. Jsem Valerie Matuchek ze Spojených států amerických — jestli vám to něco říká.“ Podala mu ruku. Na chvilku zaváhal, potom usoudil, že nemůže nic zkazit tím, že jí prokáže zdvořilost, která možná neodpovídá jejímu postavení, a ruku jí políbil stejně jako předtím Clodii. „Jejda!“ vyjekla. „Víte, že jste první muž, který tohle udělal se vší důstojností?“
Ruprecht se napřímil, až ji převyšoval, a odpověděl, „Já vám nerozumím, ctěná slečno.“
„My máme oba podobný cizí přízvuk, že? Vy mluvíte podobně jako Holger — tady, Holger Carlsen, je z Dánska, i když žil dlouho v naší zemi, ovšem v jiném hyperplánu.“
Oba dloubáni si podali ruce. „Já jsem Ruprecht, kurfiřt rýnský,“ řekl kavalír podle vybraných mravů. „Moje babička byla dánská princezna - Anna, provdaná za krále Jakuba, krále skotského a anglického. Tyto dvě země byly s Dánskem velmi spřáteleny od dob Hamleta.“
Holger zvedl obočí. „Hamleta?“
Valerie ho gestem usadila a sama si sedla proti Ruprechtovi. „Pohovoříme si, ano?“ navrhla. „Nemáme na to zas tolik moc času, raději půjdeme hned k věci. Vy jste tedy z Porýní, Ruprechte?“
„Pouze pokrevní přízní — krev je víc než voda, jak se říká, nakonec se však přec v prach obrátí,“ odpověděl princ sarkasticky. „Teď zrovna jako synovec krále Karla bojuji na jeho straně proti revoltě. Já i můj anglický přítel jsme zabloudili ve Walesu stíháni puritány a… naskytla se nám cesta… na toto šťastné místo.“
Valerie se napřímila. „Moment — král Karel — puritáni - vy myslíte kulaté hlavy?“ (Přikývl.) Z jaké jste doby?“
„Proč… já jsem ztratil pojem o čase, ale… srpen, tisíc šest set čtyřicet čtyři.“
„Aha,“ zajásala. Sevřela štíhlou rukou opěradlo židle. „A kolik toho víte o situaci — paralelní světy, jazz - asi nic, že? No, podívejte, Ruprechte, já jsem z Ameriky. O Americe víte, ne? Odtud pocházím, to jsou nezávislé státy. A… když jsem odjížděla z domova, byl rok 1974. Tady Holger odjel v roce 1950 — ale ne v tom samém roce 1950, kdy jsem se já narodila.“
Ruprecht byl zticha. „Tak tahle studna je na Willa moc hluboká,“ postěžoval si Fairweather. Otočil se ke Clodii, kterou očividně rozčilovalo, že jí ani Ruprecht ani Holger nevěnovali žádnou zvláštní pozornost, a šibalsky na ni mrkl: „Pro tebe taky?“ Její pohled se krátce setkal s jeho. Hostinský se opřel, seděl se zkříženýma nohama a rukama v klíně a byl zjevně potěšen. Oheň v krbu dohořával. Z kuchyně přiběhla podivná postava a přiložila další dřevo. Hostinská s obvyklým řinčením pobrala prázdné korbele, naplnila je a přinesla zpět.
„Takže vy jste z budoucnosti,“ řekl Ruprecht tiše, „a Clodia je z dávné minulosti - a zdaleka?“
„Ani ne,“ odpověděla Valerie. „Nevím, jak vám to vysvětlit, ale pokusím se. Podívejte se, vy jste se narodil v tom světě, který znáte. Má takové a takové vlastnosti — zeměpisné, astronomické, přírodní zákony, druhy života, lidi,

národy, společenství, minulost, přítomnost a budoucnost. Ano?“ (Ruprecht přikývl.) „No, a představte si, že by nějaká významná událost v minulosti třeba dopadla jinak. Bitva by místo vítězstvím skončila porážkou — například.“

Ruprechtovo vzrušení hraničilo s okouzlením. Podíval se na Holgera. Ten si třel bradu. Nakonec řekl: „Třeba řekněme, že by princ Hamlet nezemřel při pomstě a že by se tudíž Fortinbras nestal dánským králem - i když to tak nebylo. Ta dynastie měla mnoho pout s Anglií. Hamlet mohl přijít a pomoci svým blízkým zde svrhnout Macbetha, skotského tyrana. Dánové by si potom vzpomněli na krále Knuta a zaútočili na Normana Viléma, když přišel. Ze severských států totiž tenkrát měli děla jen Dánové, a i když byla primitivní, nikdo jiný je neměl.“

„Hvad for Pokker?“ vložil se do řeči Holger.

„Klid,“ odpověděla mu Valerie. „On je z jiné časové roviny… to bych ráda věděla —“ Planula nadšením. Naklonila se k Ruprechtovi. „Nejdřív vyřídíme tu teorii, Ruprechte, ano?“

Will sledoval, jak se ji jeho pán ze všech sil snaží pochopit. Potom poznamenal směrem ke Clodii, „děkuju Pánubohu, že jsem se nenarodil jako myslitel,“ a ťukl korbelem o její skleničku vína. „To bych nikdy neřek, že člověk ztratí balanc na židli.“

Valerie zatím pokračovala: „No, tak jestli si dokážete představit, že mohla historie prostě odbočit na jinou kolej, tak můžeme pokračovat dál. Předpokládejme, že obě koleje, ta původní i ta nová, jsou skutečné. A tak je jeden svět, kde Hamlet zemřel mladý; jiný, kde získal dánskou korunu a zastavil nor-manskou invazi. Obojí se stalo. Dokážete to pochopit?“

„Netroufám si uvažovat o tom, jaké meze postavil Bůh svému stvořitelskému dílu,“ povzdechl si Ruprecht. „Ale jak je to možné?“

„Dva celé vesmíry… celé vesmíry se svým prostorem i časem, hvězdami, galaxiemi, bezpočtem planet… které se liší v jediném detailu, a samozřejmě potom v jeho následcích — jenže ono to tak ve skutečnosti není. Tyto dva vesmíry byly vždycky rozdílné, od samého počátku — to se jen ten jejich rozdíl projevil teprve teď. A krom toho my nemáme jen dva vesmíry. Nikdo v mém světě zatím nedokázal, jestli jich je nekonečno, nebo zda jich je přesný, byť obrovský počet — N faktoriál, abychom byli přesní, kde N je celkový počet existujících částic hmoty a energie… Můžete si představit, že tyto vesmíry leží paralelně vedle sebe jako listy v knize. Ani to ovšem není úplně pravda. Ony zaujímají stejný časoprostor a jsou odděleny souborem dimenzí.“

„Zadrž, Valerie,“ řekl Holger. „Měj slitování. Už to vypadá, jako bys mě chtěla hodit přes palubu - a podívej se na chudáka Ruprechta.“

Valerie přestala mluvit a zasmála se sama sobě. „Omlouvám se, máš pravdu. Ehm, Ruprechte, dívejte se na to takhle: je mnoho světů. Některé jsou skoro stejné jako ten váš, některé jsou úplně jiné. V některých je třeba království anglické v roce 1644, v jiných je jiné datum a ještě v jiných britské království vůbec nikdy neexistovalo. Lišit se můžou dokonce i přírodní zákony. Co je možné v jednom světě, není možné v jiném a naopak. Rozumíte mi?“

Ruprecht se pokusil o úsměv. „Jako na pohyblivém písku, v bažině, jako v trní, v dešti nebo uprostřed noci.“

„A když člověk ví jak, potom může přecházet z jednoho světa do druhého,“ pokračovala Valerie. „Rozumíte? Vlastně jste v izolovaném univerzu.“

Ruprecht se napil dlouhými doušky. „Aspoň to pivo mi připomíná jistotu domova,“ řekl hostinskému, „ale je sladší jako dávno zapomenutý sen.“

„A já vím, co je ještě sladší, cukroušku,“ řekl Will šeptem a sevřel Clodii ruku. Ta se ohlédla na Ruprechta a Holgera, kteří jí nevěnovali pozornost, pokrčila rameny a vrhla do místnosti svůdný pohled.

„Vy jste ale z… odjinud, slečno… Matuchek?“ zeptal se Ruprecht. „Máte tak trochu české jméno a odtud pocházím i já.“

„Jsem odjinud a z jiné doby,“ odpověděla, „i když na tomto místě tato slova moc neznamenají. Chci říct, nepatřím do vaší budoucnosti. Pochybuju, že váš svět bude podobný tomu mému, až v něm bude rok 1974. Ani Holgerův.“

Ruprecht se zadíval na Dána, který zabafal z dýmky a potom rozpačitě utrousil: „No, víte, já jsem zvláštní případ. Já patřím - já jsem se narodil ve světě, kde platí karolínské mýty - víte, Roland, Oliver, a tak.“

„Jsi příliš skromný,“ řekla Valerie.

„Ne, jen nechci, abychom se do toho ještě víc zamotali,“ odpověděl. „Nezáleží na tom, jak, ale dostal jsem se do úplně jiné časové osy — tam neplatí kouzla, možná jen v oblastech, jako je mimosmysiové vnímání- ale to teď nehraje roli. Snažím se najít cestu zpátky. Nemám nic než kouzlo, které mě přenese přes bariéru času - ale nevím, kam. Po mnoha omylech — naposled jsem se dostal do zajetí aztéckých bohů a stěží jsem vyvázl - jsem nasbíral různé tipy a nápady, které mě dovedly sem do té hospody. A měl jsem to štěstí, že je tady slečna Matuchek.“

„Já ale nevěřím, že to byla jen shoda náhod,“ řekla Valerie. „Ale to teď necháme. Podstatné je, Ruprechte, že Holgerovo dvacáté století je podobné mému — racionální, průmyslové, demokratické aspoň v západní civilizaci. Ale jsou tu i rozdíly. Například v obou našich světech stály Německo a Spojené státy v první světové válce na opačné straně. Ale v Holgerově světě byla druhá světová válka — on v ní také bojoval - proti Německu a Japonsku a Itálii - ale v mém světě byla proti Saracénskému kalifátu. Ty rozdíly jsou podle mě způsobeny jen parafyzikálními silami. Buď jsou tak slabé, jako si myslí Holger, nebo tam ještě nikdo neobjevil, jak odmagnetizovat efekt studeného železa — na to v mém světě přišli v roce 1900.“

„Ale,“ vložil se do hovoru Holger, „v jejím světě udělali z magie vědu —“

„Ne z magie, z parafyziky,“ opravila ho. „Nebo z umění, jestli chceš.“

„To je jedno. Ona je na mě moc hodná, pomáhá mi. Třeba by mohla pomoci i vám, pane, Herr — ehm, princi Ruprechte.“

„Možná,“ odpověděla Valerie nejistě. „Ono hodně záleží na vašem zázemí. Je racionální, jako to moje. Kolik toho víte o matematice a tak?“ Vzala svou sklenici. „A taky, abych pravdu řekla, bych o vás potřebovala víc informací. Nic ve zlém,

ale mohlo by se ukázat, že máte nějaké poslání, kterému bych nemohla napomáhat, protože by mi připadalo špatné.“
„Nebo bych od vás možná pomoc nepřijal,“ odsekl Ruprecht. „Co tu vlastně děláte v přestrojení za chlapce?“
Valerie se usmála. „Vy jste teda opravdu z jiného světa! No, já vám to vysvětlím, jestli vám to bude dávat nějaký smysl. Tam, kde jsem doma, je tohle normální běžné dámské oblečení na volný čas. A já tu volný čas trávím, sbírám materiál na disertační práci. Lidem z našeho světa se podařilo dostat do jiných světů teprve nedávno. Zatím pořád zjišťujeme parametry —“
„Jak legální je u vás umění kouzel?“ zeptal se Ruprecht.
„Zcela legální,“ odpověděla nasupeně.
„Počkej, já myslím, že rozumím, o co mu jde,“ řekl Holger. „Pamatuješ, Valerie, jak jsem ti říkal, že v mém světě, teda v tom karolínském, jsou elfové většinou nepřátelé lidí? Třeba u Ruprechta platí to samé.“
Valerie chvilku přemýšlela a potom kývla na prince. „Dobře, tak poslouchejte. Ve světě, z něhož pocházím, není na kouzlech a priori nic dobrého ani špatného. Tvoří je soubor sil. Můžeme je použít v zájmu dobra nebo zla, chytře nebo hloupě nebo jakkoli jinak. Můj otec je vlkodlak, moje máma je čarodějnice a jsou to dva nejhodnější lidi, jaké byste u nás mohli potkat. Spousta mých přátel jsou trpaslíci.“
Ruprecht se dlouze zamyslel. „Omlouvám se vám, slečno Matuchek,“ řekl. „Dal jsem slib Oberonovi.“ Poslouchala velmi pozorně. „Tento prsten, který mám od něho a od jeho královny - a od té druhé - mne sem dnes dovedl. Předtím, jak mi bylo řečeno, mocně zaržál, když jsme se přiblížili k tomu parnímu vlaku, jehož jsme se zmocnili a který nás dnes dovezl z Yorkshiru do Walesu.“
„Moment,“ zamračil se Holger. „O Oberonovi něco vím; ja, i o občanské válce v Anglii - vlastně si vzpomínám, že jsem četl o nějakém princi Ruprechtovi, který se jí účastnil — ale parní vlak?“
Valerie vyskočila. Celá se chvěla. „Počkejte, možná přijdu právě na tenhle paradox. Dejte mi chviličku, jo?“
Její kroky se rozléhaly na pozadí praskání a hukotu ohně. Jeho záře se mísila se světlem svíček a osvěcovala Ruprechtovo napětí, Holgerovy rozpaky a soustředěný pohled hostinského.
Will strčil do Clodie. „Tak se mi zdá, že z toho všeho budu za chvíli jelen,“ zareptal. „My dva ale máme společnej jazyk, ty a já. A ani tak moc nepotřebuje slova. Co když se spolu odkrademe někam pryč a zkusíme si popovídat?“
Valerie celá zářila. Ukázala prstem na Ruprechta. „Vy jste mluvil o Hamletovi a Macbethovi, jako by oba byli skuteční,“ křičela. „Skoro současní. Říkal jste, že jste se setkal s Oberonem a… Titanií… osobně. Poslouchejte, žili někdy Romeo a Julie? Král Lear? Falstaff? Othello? Zmiňoval jste se o děle v Hamletově době. Co takhle, můj Bože, co takhle Wittenberská univerzita, byla už tehdy? Měli za Julia Caesara bicí hodiny? Byl Richard III. skutečně ošklivý hrbáč? Mělo České království moře? A co čarodějnice?“
Na každou otázku Ruprecht přikývl, jako by na něho dopadaly dobře mířené rány.
„Tak fajn,“ - Valerie byla celá napjatá — „znáte jméno William Shakespeare?“
„Jistě,“ odpověděl Ruprecht jako omráčený. „To byl velký historik.“
„To je ono!“ Valerie se obrátila na Holgera. „Jestli… jestli ty ses mohl narodit ve světě, kde jsou karolínské mýty skutečností. .. tak jinde mohou být skutečností Shakespearovy hry,“ vychrlila překotně. „To zapadá, to sedí. Oni byli ze začátku technicky vyspělejší než můj svět— i když jen v některých oblastech — průmyslová revoluce u nich začala, v 17. století, asi to bylo spojené s puritanismem —“ Naklonila se zpátky k Ruprechtovi. „Ruprechte, my si máme tolik co říct!“
Holger zavrtěl hlavou. „Myslím, že bych se měl podívat na tu učebnici, cos mi dala,“ řekl.
„Jistě. To tě lituju. Přijdu ti potom pomoct.“ Políbila ho na čelo. „Já ale musím mluvit taky s Ruprechtem. Chápeš? Krom toho Shakespeare byl můj idol, vždycky jsem sympatizovala s kavalíry. Třeba to byla jen dětská romantika, a každopádně v Ruprechtově světě to všechno možná funguje jinak. Pochybuju, že by mohl postupovat podle instrukcí, které jsme mu tu dali. Ale aspoň bych se na tu dobu mohla zpětně podívat. Třeba mu budu moct nějak poradit, trochu ovlivnit události směrem k lepšímu. Cítím povinnost to zkusit“
Will se postavil. Vstala i Clodie a zavlnila přitom boky. „Pardon, pane,“ řekl Will směrem k Ruprechtovi, „budeš mě ještě potřebovat?“
Ruprechtovi chvilku trvalo, než se vzpamatoval. Pousmál se, vstal a poklonil se. „Nesmím tě potřebovat. Dámy mají přednost i před princi.“
„Ale princ… je před… obyčejným…“ vykoktal Will váhavě, když viděl, jak se Clodia vlní před jeho pánem.
Ruprecht mu poklepal na rameno. „Dnes v noci je všechno jinak. Já tu budu diskutovat až do svítání. Kéž by únava ne-otupila bystrost mysli.“
„To mně se nestane, pane,“ odpověděl Will a vzal ženu kolem pasu. Vzdechla a podívala se na Ruprechta, ten se však vrátil pohledem k Valerii a Holgerovi. Clodia se přivinula ke svému společníkovi. Odešli nahoru.
Holger se přidušeně rozesmál a potom se vrátil ke knihám. Valerie a Ruprecht se usadili a začali si povídat. Hostinský poslouchal.

XIII

LES, RÁNO

Déšť smyl všechnu špínu a vyčistil vzduch. Každý lístek se třpytil na slunci a vrhal stín. Ptáci zpívali ve větvích. Bylo příjemně a postupně se oteplovalo.
Ruprecht s Willem se zastavili u pramene. Voda zurčela v korytu uprostřed zelené plochy. Will se k ní nahnul a sáhl do trávy. „Je úplně suchá, dalo by se na ní ležet a spát,“ hlásil. „A spalo by se pohodlně, jako v tom hostinci.“

„Ano?“ Ruprecht se pousmál a zívl. „Ty jsi spal? To bys mě zklamal stejně jako slečnu Pulcherovou.“
„Kdepak, spát, ani oka jsem nezamhouřil, to mi věř.“ Will mluvil jako ze sna. „To bylo pořád dokola, jako když běží tryskem ty nejsladší klisničky. Škoda, že ty jsi celou dobu zaměstnával jen jazyk. Já bych ti řek.
Ruprecht pobouřeně odsekl: „Ušetři mne historek starého chvástala. A buď rád, že jsem se něčemu přiučil. Možná to ochrání tvé hrdlo před oprátkou za chvastounství.“
„No, to teda vodpusť, Výsosti,“ omlouval se Will. „Pozapomněl jsem, že takoví jako ty musí bdít na stráži a hlídat zbloudilý vovce, jako jsem já. Nemáte to lehký.“
Ruprecht se uklidnil. „Nevadí. Neměl jsem se na tebe osopovat. Jsme oba vyčerpaní. Dva dny už jsme nezamhouřili oka. V tom hostinci jsme si odpočali určitě nějakým kouzlem. Když jsme odešli…“ Oba se posadili. „Ááááá. Dnes bych si nenechal dát budíčka před polednem ani od kaprála Gabriela.“ „Co teda uděláme?“
„Musíme se dostat k moři. To znamená urazit tak padesát šedesát mil. Jídlo, přístřeší a pomoc snad dostaneme od lidí, kteří jsou pro krále. Budeme-li mít štěstí a dostatek diplomacie, dostaneme se přes kanál. V Holandsku získám od své přízně peníze a budeme pokračovat dál na jih.“
Will ožil. „Takže pudeš podle Oberonovy rady… a nebudeš hned hledat tábor kavalírů?“
Ruprecht přikývl. „Ano. Ti dva z toho hostince mne přesvědčili. Zvlášť ta dívka hovořila o hrůzách, při nichž se mi až svírá hrdlo. Je pravda, že její historie tohoto století není přesně stejná jako naše — ale nepodobná také není. Byl bych skutečně zrádce, kdybych nejednal podle rady, jíž se mi dostalo — člověk sám bez pomoci nemůže vyváznout z čelistí, které cení zuby na naši krajinu.“ „Co nám předpovídali?“
Ruprecht se zachvěl. „Něco ještě horšího než porážku kavalírů. Král má být popraven.“
Will polkl naprázdno. „To nemůže být pravda, pane!“ zalapal po dechu. „To přece… přece ne král!“
„Stuartovci si nijak nekryjí záda. Ta dívka s tím mládencem mi řekli, že tohle bude… byla v jejich světě první královražda v dějinách. A po ní vždycky následovalo totéž — teror, tyranie, ti, kteří tvrdí, že hovoří jménem lidí, těm lidem šlapou po zádech, aby dosáhli svého. Aspoň restaurace Stuartovců v Anglii —“ Ruprecht se zarazů. „Já nechci říkat nic špatného o princi z Walesu - je to bystrý, pohledný a milý mladík. Ale zkazila ho léta v exilu. Jeho vláda by byla slavná, ale nic dobrého by nepřinesla. No, vždyť by ještě došlo k válce proti Holandsku, které je se mnou a s mými lidmi v přátelském poměru. A oni nás na moři porazí a posměšně poplují s koštětem na vrcholku stěžně. A tak po druhém Karlovi bude celá dynastie vbrzku smetena z trůnu, jehož pilíře jsou už nyní nenapravitelně oslabeny…“
Ruprecht udeřil pěstí do trávy a zabořil se do jejího měkkého povrchu. „Pro rány Kristovy, to se nikdy nesmí stát, jestli tahle moje cesta může pomoci!“
„A moje, pane,“ řekl Will tiše. „A možná i slečinky Jennifer.“ Ruprecht se podíval na prsten. „Jak se asi má?“ přemítal. „Snad není nemocná. Možná byla pokáraná, ale teď má jistě už klid.“ „Jako my,“ řekl Will, lehl si do trávy a dal si ruku přes obličej.
Ruprecht pohladil stříbrného hada, chvíli se nepřítomně díval po lesních cestách a potom následoval Willa.

LOŽNICE JENNIFER

Ložnice byla skromně zařízena. — pár knih, několik rozpracovaných výšivek, váza s květinami, lept malého Ježíše a Jana s matkou — vše typické pro Jennifer. Starobylá truhlice byla bohatě vyřezávaná a ostatní vybavení bylo strohé. Za okny panoval rozpálený letní den.
Jennifer zavrávorala.. Prudence Withcombová ji podepřela a zachvěla se. „No tak, ovečko moje, chudinko malá, opři se o mně.“
Jennifer sevřela její paži, až na ni zůstaly rýhy od nehtů. Nezdálo se, že by v sobě ještě měla tolik síly. Vlasy jí zplihle visely kolem obličeje, který byl kost a kůže. Oči měla zapadlé, vodnaté a červené, vyprahlé v temných otvorech. Šaty měla lepkavé a páchnoucí potem.
„Hýbejte se!“ křikl voják, který stál za nimi. Dupl do podlahy. „Jestli bude stát, upadne.“
„A usne.“ Prudence se zlostně ohlédla přes rameno. „Nebo omdlí. Ty ji celé dny a noci budíš, třeseš s ní, křičíš na ni, poléváš ji - jako bys ani nebyl člověk.“ Odplivla si.
„A ty jsi člověk, ty stará semetriko?“ odpověděl. „Kdybys ji věčně nekonejšila, tak už by se tahle čarodějnice byla dávno vzdala.“
Jennifer cosi zachrčela a vrávorala dál, podpírána Prudence, kolem zdí.
„Čarodějnice?“ vykřikla Prudence. „Ty se jednou setkáš se skutečnými čarodějnicemi, ty ztělesněná ctnosti, to až tě pohltí peklo.“
„Ale dřív ji uvidím na šibenici na tomhle světě. A vedle ní babiznu, která ji v té její umíněnosti ještě podporovala. Kdyby nebyl sir Malachi nařídil, abys byla u toho —“
„Protože ví, jaký je to chlípník—“ Prudence ukázala směrem k posteli — „a ty jakbysmet, pod tím tvým plechovým pobožnůstkářstvím —“ Jennifer se podlomily nohy. Prudence ji sotva zachytila. „Ona si musí sednout.“
„Ale nesmí spát,“ řekl strážce. „Kdy se přestaneš do všeho plést, ty stará čarodějnice —“
„Víc mi nahání husí kůži, že se musím vyspat na loži, které pošpinil Sim, než tvoje zloba, z níž by zkyslo i mléko, Gersone starší.“
Cosi se pohnulo pod přikrývkou a vynořilo se z ní temeno podkoního ostříhané na ježka. „Zaslechl jsem, že dáma zatoužila po my matraci,“ ušklíbl se jízlivě.
Prudence se opovržlivě otočila a pomohla Jennifer na židli. Sim s hlasitým zíváním a šramocením vylezl z postele. Po límci se mu procházela veš. Chytil ji, rozmáčkl ji mezi zuby a postavil se před Jennifer.
„Je dáma připravena k rozhovoru, prosím?“ ušklíbl se. „Ne.“ Odpověděla sotva slyšitelně.

„Dobře, dobře, já nespěchám. Já mám milej úkol, a příjemnej, budu vás budit.“ V očích se mu zablesklo, když se podíval na modřiny, které měla na rukou, na krku a na prsou, kam až bylo vidět v jejím neupraveném oděvu, po štípancích. „Klidně usněte, kdy se vám zachce.“ Protáhl se, hlasitě říhnul, ještě hlasitěji vypustil větry a zíral do prázdna. „A ty zatím přines něco k jídlu a pití.“

Voják přikývl. Když stál ve dveřích, Jennifer sklouzla po židli a hlava jí zůstala viset na opěradle. Sim se zasmál a popadl ji za vlasy. Prudence ho chytila za ruku. Zavrčel a odstrčil ji. Začal Jennifer políčkovat. „Vstávat, vstávat, máme bílý den,“ zpíval. „Dnes si pro tebe přijede ten tvůj parohatej milenec, že jo, babo? Řekni, kdo ti pomoh nasadit mu parohy? No tak, vzbuď se, vstávej!“

„Ne,“ naříkala Jennifer.

Sim ji pustil. Upadla na podlahu. „Budu mluvit,“ zasípala. „Jen mě nechtě spát, dobrý Bože, řeknu vám, co chcete, když mě necháte vyspat.“

Prudence si k ní klekla. „No tak, rychle,“ křikl sluha. „Dojdi pro starýho.“ Gerson naprázdno polkl, otevřel dveře a utíkal do haly.

„Tak jsme ji nakonec přeci zlomili, že jo?“ Sim se rozvalil na kraj postele a strčil si prst do nosu. „Hanebnice.“

„A ty teď půjdeš zpátky na hnojiště, z kterého tě vytáhli,“ ušklíbla se Prudence. „Pro Kristovy drahé rány, co jen mohlo přimět člověka, kterého jsem pokládala za spravedlivého, udělat tohleto bezbrannému děvčeti?“

„Ale vona není tak bezbranná,“ prohlásil Sim. Jennifer vzlykala, ale už neměla slzy.

Přiběhl sir Malachi Shelgrave. „Opravdu přestala vzdorovat?“ vykřikl. Postavil se nad Jennifer. „Chceš se skutečně vy- • znát z toho hnusu?“

„Mučením nedocílíte vyznání, ale jen prázdných slov, sire,“ domlouvala mu Prudence. „Pouhých slov.“

„Mučením?“ Shelgrave zvedl ruce. „Co to blábolíš? Je to moje svěřenkyně. Nikdy bych neuronil ani kapku krve, kterou má společnou s mou manželkou. Já jsem jen nařídil, aby ji udržovali bdělou, a to v zájmu její nápravy, aby mohla meditovat o svém hříchu a činit pokání. Nic víc se nedělo, jak jsi sama mohla vidět.“ Sklonil se k Jennifer: „Teď mi řekni, co se stalo a co má následovat.“

Zvedla vyzáblou tvář. „Kdybych tak mohla spát,“ řekla.

„Ano, ano, dostane se ti veškerého odpočinku, jehož příroda žádá, tělo ti zahojí duši, až z ní vypustíš tenhle jed. Poslouchej, ještě nespi. Poslouchej, povídám! Budeš přísahat na bibli, že tvé svědectví bude úplné, pravdivé a prosté úhybných úmyslů. Rozumíš? Musíš přísahat na svou naději na spasení.“

„Rozumím… myslím… nevím, co myslím,“ řekla vyčerpaně. „Ano, přines Písmo, strýčku, budu na něj přísahat třeba stokrát, hlavně když na ně potom budu moci složit hlavu.“

SHELGRAVEOVA PRACOVNA

Byla to prostorná a strohá místnost zařízená velkými těžkými kusy nábytku. Na strohosti jí neubraly ani folianty, ani čtvrt-archy, ani cenné obrazy nebo socha Cata Staršího, ani krb. Otevřenými okny bylo vidět modrý soumraká slyšet hlas cvrčků.

Majitel pracovny seděl u psacího stolu a cosi psal novým ocelovým perem ve světle nové lampy se skleněným stínítkem. Když zaslechl zaklepání, zvedl hlavu. „Dále,“ zvolal.

Vstoupil majordomus a ohlásil: „Reverend Nobah Barker, pane, pastor v našem kostele v Leedsu.“

„Znám ho,“ odpověděl Shelgrave suše. „Rád bych si s ním promluvil mezi čtyřma očima. Ať nás až do večeře nikdo neruší, ani kdyby to byl sám generál Cromwell.“

Postavil se a podal návštěvníkovi ruku. „Vítej, příteli. Je od tebe laskavé, že jsi přišel.“

„Tvůj vzkaz zněl naléhavě,“ odpověděl. Barker byl poměrně mladý, ale jeho nahrbená postava s velkým břichem a šouravou chůzí vyvolávaly dojem spíše staršího člověka. Jeho oči vypadaly v podlouhlé tváři s výraznými lícními kostmi pod rovnými hnědými vlasy jako dvě ledové kroupy. Kněžský kolárek působil na pozadí černého oblečení umouněně.

„Láska k bližnímu s sebou nese závazky, že ano, stejně jako příslušnost k našemu společenství v Kristu,“ odpověděl hostitel. „Mohl jsem požádat o pomoc mnoho jiných lidí, ale tebe znám a tobě důvěřuji. Posaď se, posaď se. Tady je káva, čerstvě přivezená z Janova, a tady v tom džbánku pálenka — nový vynález naší úžasné doby. Dáváš si do kávy smetanu a cukr, pokud si dobře vzpomínám, že?“

„Nebudeme ale dlít příliš dlouho u světských záležitostí,“ řekl Barker a sedl si na kraj židle.

Shelgrave sevřel rty. „Pomáhá mi to odhánět ďábla z blízkosti mé duše. Přibližuje se ke mně a já s ním musím bojovat, musím ho zahánět, zatímco nerozumní nepřátelé by mi rádi nasadili okovy. Je tak málo lidí, na které se mohu spolehnout! Ani má vlastní přízeň —“

„Kdo? Jennifer? Minulou neděli jsem ji neviděl v kostele. Prý je nemocná.“

„Je to hnusný zhoubný vřed a možná jej ani ten nejostřejší nůž neodstraní. A přesto se já o to musím pokusit. Ale mám ještě naléhavější povinnost než tuto - k Bohu, ke své zemi, k naší svaté věci - ony však jdou souběžně. Ale o co jde, Nobahu — hned to vysvětlím.“

Nalil šálky na kraji stolu a sedl si naproti svému hostovi. „Prokázal jsi mi přízeň a pomáhal jsi mi jako starší naší pokorné kongregace od chvíle, kdy jsi slyšel mé první kázání,“ odpověděl Baker. „Jsem vděčný za to, že jsi byl nástrojem vůle Boha tam, kde jsem nebyl pověřen přímo já.“

„To byl pouhý krůček, od jáhna k druhému pastorovi. Doufám, že tě uvidím postoupit ještě mnohem dále. Nyní však stojím před tebou v nouzi.“

„Máš veškerou mou pomoc, božský Malachi. Máš ji mít.“ Shelgrave sevřel křehké ouško šálku, až mu zbělely klouby

na prstech. Díval se přímo před sebe. „Budu mluvit otevřeně," řekl. „Prožívá-li člověk buď velké trápení, nebo velké nebezpečí, ztrácí schopnost vybroušené mluvy — a z posledních sil, které mu zbyly, míří prostými slovy přímo k cíli - a já jsem teď v pozici obou dvou. Tak poslouchej. Říkal jsem ti důvěrně, že tu držím v zajetí Ruprechta, prince banditů, dokud ho neodvezou do Londýna." (Barker přikývl.) „Tím jsem zpečetil svou důvěru k tobě, Nobahu. Byl jsem si vědom toho, že bys mohl mít vliv na mou rodinu, kdyby se kdokoli z ní dostal na scestí — nedovolil jsem si riskovat, že se nějaký potřeštěnec doví, kde princ je, a přichystá útěk… Nu, a on uprchl."

„Ať jej stihne Boží trest!" vykřikl Barker s rozmáchlým gestem, které by bylo vyznělo dramatičtěji, kdyby nebyl držel v ruce šálek kávy. Vzápětí mu stékala po tvářích.

Shelgrave si toho nevšímal. „Ovšem, co je horší," řekl polohlasně, „svedl přitom mou přízeň — ano, Jennifer Alayneovou. Dopomohla mu k útěku."

Barker, který vytáhl z rukávu kapesník, si přestal otírat obličej. „Skutečně? No, to je hrůza! Ale mluv dál, ubohý příteli. Vylič mi tu hanbu dopodrobna, každé slovo, každý pohyb, abych věděl, jak Satan pracoval, a mohl ti poradit. Jaké použil triky? Jak s ní jednal? Jak často s ní byl?"

„Kdyby to bylo jen prosté znásilnění! Ale to ne! Ona zůstala pannou."

„A-ha. Tedy po italsku. Pokračuj, pokračuj!" „Vždyť ti říkám, nebyl to obyčejný tělesný chtíč. Ona přísahá na Písmo svaté, každou přísahou, jakou mohu vymyslit, že se Ruprechta jinak nedotkla než ústy na ústa." „Ale…" Barker se znovu začal otírat.

„A jsem si jist, jak její umíněná ústa začínají mluvit, že mluví pravdu. Já ji znám. Ona je zbožná, po svém, ona by se nikdy nedopustila křivopřísežnictví — vždyť se mohla uchránit utrpení, kdyby mi hned zpočátku odpřísáhla nějakou věrohodně znějící polopravdu, a vymyslit by si ji uměla na místě, tomu věřím. Mimochodem, k výpovědi ji přimělo, až když jsem ji zabránil spát — s tímto prostředkem mám své zkušenosti. Kéž by o něm více věděli dobří lidé, kteří na kontinentě pronásledují čarodějnice. Je lepší než skřipec nebo kolo, když se správně použije." „A neškodný — před popravou bude mít větší strach."

„Zadrž!" vykřikl Shelgrave. „Oni ji nepověsí.. .ji ne." Znovu se ovládl. „Budu stručný. Později to uslyšíš celé. Ruprecht asi měl svého člověka, který po něm slídil jako pes — a ten navnadil Jennifer, aby Ruprechtovi pomohla. A tenhle člověk byl zřejmě veden nějakými neznabožskými skřety, kteří straší v našich lesích a zříceninách." A k Barkerově zděšení dodal: „Ano, jmenovala samotného Oberona a Titanii - a jistě to tak bude, protože když jsme ho s vojskem stíhali, zjevovaly se nám přízraky. Ale ještě předtím jsem přistihl Jennifer, jak se snaží nepozorovaně vkrást do domu — Z ní jsem dostal doznání, ale Ruprecht zůstal na svobodě. Není o něm zpráv, ani že byl znovu zajat, ani že se dostal k nepříteli. Ale prohlásit ho za mrtvého by bylo předčasné."

„Co s ním a s tou jeho půlnoční legií tedy podnikneme?" zeptal se Barker. Jeho rozechvění postupně přešlo v odhodlání. „Smím prosit ještě kávu?"

Shelgrave mu podal konvici a zatím odemkl a otevřel zásuvku ve stole. „Ti démoni mu poradili, že má hledat pomoc ve Středomoří," pokračoval. „Ona si nevzpomíná na podrobnosti, protože nemá dostatečné vzdělání. Myslím, že můžeme předpokládat, že se vydal tím směrem. Možnost jeho úspěchu je stejně hrozivá jako epidemie moru. Má prsten, který ho vede -jeho kámen září jasněji, když má nablízku pomoc. Je v něm pekelná síla. Ona také dostala prsten, stejný." Usmál se. „Ejhle, jak se vůle Boha projeví i skrze nástroj pekla. Ten prsten mě totiž upozornil na její skutek. Tady."

Vyndal prsten.

Barker upustil šálek do klína. „Jemine!" vyjekl. „Dej to pryč, je to ďábelská věc, dej to pryč!"

„Považoval jsem tě za odvážného muže, Nobahu," řekl Shelgrave.

Nobah se začervenal. „Odpusť. Bylo to tak nečekaně nepříjemné překvapení - jako když sevřeš známou dlaň a zjistíš, že má místo prstů samé hady." Vstal - šálek se rozbil — ukázal na prsten a recitoval: „Ty dílo Belzebubovo, střež se, neboť tě v hněvu srazí nebeský blesk!"

Kap, kap, bylo slyšet, jak mu z kalhot kape káva.

„Prosím, klid." Shelgrave odložil prsten stranou, vzal hosta za ramena, pomalu jej usadil zpět na židli, stál nad ním a mluvil tichým uklidňujícím tónem: „Podívej, jsme lidé praktičtí, ty a já, stejně jako morální — víme, jaká nás čeká na tomto světě práce a jaká odměna. Odhalil-li nám sám Hospodin — jak jsem říkal — tímto předmětem hřích či zlý skutek — jako ukázalo zlaté tele Mojžíšovi hřích našich předků - není to potom znamení od Boha? Nedává nám On sám tento předmět z ruky ďáblovy, abychom jím polapili ďáblova spojence Ruprechta?"

Barker se na něho dlouho díval s přimhouřenýma očima a potom odpověděl: „Ty už máš plán. Já tě znám, Malachi."

„To mám, a ty jsi jeho srdcem. Poslouchej. Když bude mít . smutná, zmatená Jennifer prsten na ruce, zazáří a povede ji vždycky tam, kde bude mít nepřítel nablízku pomoc — tak by tomu bylo, kdyby cestovala volná. Já jsem magii studoval stejně, jako člověk musí studovat nemoc, aby na ni nalezl lék. Její podstata je slepá, mechanická — magie sama o sobě nerozliší nepřítele od přítele o nic lépe než nabité dělo."

„Dobrá. To dá rozum, že oba prsteny povedou ke stejnému cíli, že? Ať tedy jde ona za svým prstenem a Ruprecht zase za svým — oba by je měly dovést, až se dostanou ke Středozemnímu moři, na jedno místo, kde se setkají. A bude-li ona pod ochranou spolehlivých ozbrojených mužů, kteří budou mít na paměti, že Ruprecht je uprchlík, který má v patách maximálně jednoho dva zoufalce…"

„Ruprecht je ovšem také z královského rodu," namítl Barker. „Pojede nejdřív do Holandska a přiveze si posilu."

„Přemýšlel jsem o tom, ale pochybuji," řekl Shelgrave. „Mohl by tam jet pro peníze, i když jejich dvůr je zchudlý, samý exulant. Ovšem Holanďané jsou většinou kalvinisté a zhrozili by se a možná by ho i zatkli, kdyby věděli, jaké je jeho skutečné posláni. A on by taky neztrácel čas tím, že bude stavět vojenskou jednotku. Nezapomeň, že jednak je zbrklý a jednak ten jeho král už mnoho týdnů bez pomoci nevydrží. A tak bude ve spěchu najímat dobrovolníky, a přivede kdoví koho. I když je možné, že se mýlím. Ti z nás, kdo vyrazí za ním, by měli postupovat obezřetně. Ale jsem si jist, že

jej malá odhodlaná skupinka může polapit.“
Barker polkl naprázdno. „Mám takový pocit, že chceš, abych tu výpravu vedl, Malachi.“
„To chci. Já jsem příliš známý a okamžitě by se přišlo na to, že jsem odjel. Navíc mohu ještě chvíli udržet v tajnosti Ruprechtův útěk. Jen já vím, komu v tomto domě mohu důvěřovat, kdo bude mlčet. Jestli pro něho z Londýna pošlou příliš brzy, odpovím, že je nemocen a že se nemůže vydat na cestu. Kdyby vyšlo najevo, že uprchl, otřáslo by to armádou.“
„A tobě by to v parlamentu také nepomohlo,“ podotkl pohotově Barker.
„No, vím o třech zlomyslných pomlouvačích, kteří by mě rádi dostali pryč. Ale to nesmějí — protože podstatná část mého poslání, kterým mě zde Bůh pověřil, je stále ještě neuskutečněna. A mimoto Jennifer… a tady jí dávám šanci dojít spásy, protože kdyby se její zločin dostal na veřejnost a Ruprecht byl na svobodě, obávám se, že by jí nic nezachránilo před popravou — byla by prohlášena za čarodějnici. A nakonec, Nobahu, myslím i na tebe. Na tvou příležitost.“
Shelgrave se důrazně podíval na svého hosta a pokračoval tiše s naléhavostí v hlase: „Ty máš svatou duši, kterou peklo nemůže omámit, ty rozumíš kouzlům a temným silám, takže je těžké tě oklamat magií. Navíc jsi jako můj syn, syn, kterým mě Bůh neobdařil — pokud, jako Abraham — ale nechme to. Takovýto triumf ti otevře všechny cesty k postupu. Přijde čas, kdy tvá kázání pohnou Evropou.“
Barker si navlhčil rty. „Ale cestovat jen tak s ní,“ utrousil, „a nakonec se setkat… nejen s ďáby… ale s… ním?“
„Budeš mít společnost, jeho osm statných hlídačů. Znáš je jako přísné a statečné muže. Je tu Gerson Počestný, Gerson mladší, Boží Meč, Jashubilém Brown, Meeker Předák, Waterman Přírůstek, Uriáš Prickett, Nehemias Scudder, Zerubbabel Throckmorton - všichni jsou to dobří muži, kteří Ruprechta dopadnou a bud' ho odvedou domů, nebo jeho hlavu pověsí na londýnskou bránu.“ Při těchto slovech jim zazářily oči. Shelgrave vykřikl: „A Nobahu, pomysli na tu slávu, která tě čeká!“

XIV

RYBÁŘSKÁ ŠALUPA

Obloha měla stejně šedou kovovou barvu jako moře. Pod celistvou vrstvou oblačnosti pluly černomodré mraky přesycené vodou. Vzduch byl chladný, mžilo a vál ostrý vítr, takže brzy nebylo nic vidět - jako by obzor ani neexistoval. Člun se potácel mezi vlnami a kolébal se po špicích z bílé pěny. Byl cítit dehtem a starými úlovky. Jeden muž stál u kormidla, druhý u zábradlí vedle Willa a poblíž Ruprechta, který seděl na lavičce u vchodu do kajuty. Will i Ruprecht na sobě měli obnošené vlněné svetry, Ruprechtův byl vytahaný na ramenou, kalhoty a boty však měli svoje, ne námořnické hrubé kalhoty a bosé nohy obuté do dřeváků jako ostatní.
Člun nabral kurz a s hlasitým skřípěním, nárazy příčného ráhna a šustěním vybledlého červeného plátna se otočil. Will zavrávoral, málem upadl, nakonec však nabral rovnováhu a hlasitě zaklel. „Aby tě Pán Bůh poslal ke dnu, ty zchátralá zkroucená rachotino! Ty bys mě chtěla shodit, herko stará?“
„Nemluv tak,“ napomenul ho Ruprecht. „Copak nevíš, že na moři si nemůžeš dovolit takhle se rouhat?“
„Čím míň toho vím vo moři, tím lip pro mě. Já se s mořem seznamovat netoužím. To vono ke mně skáče a olizuje mě jako starej uslintanej bernardýn.“
Drsný malý muž s rudými vlasy se usmál. „Buďte rád, že nemáte mózskou nemoc, seržante. Ne že by se na ni zrovna umíralo, to tedy ne, takové štěstí zase ještě nikdo neměl.“
„Ale já už jsem z toho ‚může' nemocnej až dost, kapitáne Prici.
„Ap Rhys, když dovolíte. Owen ap Rhys.“
„Pardon. Já občas zapomínám, jaký jste vy Velšani. Prosím vás, neberte ty moje řeči tak doslova. Jak dlouho nám bude trvat cesta, co myslíte?“
„Mnó, pžed chvílí jsme minuli Sicílii —“
„Minuli, no jo, v tomhle nečase se jeden netrefí.“
„A ten vítr má sílu, nevypadá to, že by se měl uklidnit, musíme projet průplavem a potom tím úzkým mózem — no, do Holandska to může trvat pár dní.“
Ruprecht se zamračil: „Mezitím by nás ale mohli dostihnout námořníci — a námořníci, to jsou kulaté hlavy.“
„Ničeho takového se nebojte, Vaše Výsosti,“ ubezpečoval ho ap Rhys. „Mí lidé proslídili celý pžístav. A kdybychom se jim nevyhnuli, náš člun má falešné dno a pod ním se můžete schovat i se svým pžítelem, byť v poněkud stísněných poměrech.“
„A budeme tam ležet jako herinky v hrnci,“ bručel Will, „a za pár dní tak budeme i cejtit.“
Ruprecht si ho nevšímal. „Jak rád bych vám ještě jednou z celého srdce poděkoval, kapitáne,“ řekl. „Jsme vám neskonale vděční, že pro nás hodláte podstoupit takové riziko — ačkoli jsem vás varoval, že král v exilu je člověkem bez rodokmenu i bez peněz.“
„To je naše služba králi, pane — i když bych byl velmi povděčen, kdyby Vaše Výsost, až bude král opět na trůnu, u něho ztratila slovo za dva poctivé rybáže, kteží se bídně protloukají jako obchodníci —“
„Jistě se za vás přimluvím. Chtěli byste snížit daně, že?“
Ap Rhys zůstal stát jako přimrazený, než ze sebe vypravil: „Ale to ne, Bože dobrý, to ne, víte co by to s obchodem udělalo? Ne, my naopak potžebujeme vyšší clo, kdyby to bylo možné, co nejvyšší, a… méně lodí —“
„Loď na pravoboku!“ vykřikl kormidelník.
Všichni tři se nahrnuli dopředu. Sedavý stín před jejich očima nabýval skutečného tvaru. Byl to menší trojstěžník se dvěma hranatými plachtami na nejnižším ráhnu včetně čelenu — na záďovém stěžni se vzdouvala trojúhelníková

plachta. Trup měl hladký, skloněný směrem dovnitř, ozdobený zlacenými postavami na červených a černých trámech. Na ploché a dosti nízké zádi se třepotal praporek v křiklavých barvách.

„To není námožnictvo," řekl ap Rhys. „To je patrová pinasa. Cizí."

Ruprecht přikývl. „Stříbřitá barva, lev na zadních nohách, čtyři berličkové kříže, zlato — to je vlajka Tunisu."

Will zalapal po dechu. Vymrštil paži a ukázal na Ruprechtovu levou ruku. Loďka se zakymácela a Will zavrávoral. Upadl na zem a stále přitom ukazoval a vřeštěl, až přehlušil hukot větru výkřiky ve velštině: „Prsten, Ruprechte! Z-z-z-září!"

„Lieve hemel" šeptal princ do vlnící se duhy. „Tam tedy jsou… lidé, kteří… nám pomohou… a plují na místa, která hledáme… Otočit!" vykřikl. „Následujte je!"

„Nepžete se s tím Bludným Holanďanem," volal vyděšený ap Rhys. „Poslechněte ho!"

Jeho syn se opřel do kormidla. Loď zabočila do ostrého úhlu. Will vrávoral u břevna nad palubním odtokem. Z moře ho přelila vysoká vlna. „Copak tohle je ňáký štěstí?" vyjekl. „Táhnout se celou tu mizernou cestu po moři?"

NA PALUBĚ TUNISKÉ LODI .

Ruprecht vylezl na provazový žebřík a přehoupl se přes zábradlí. Will pomalu šplhal za ním, obtěžkaný rezavou výzbrojí a hlasitě klející. Šalupa se chvíli kývala na vlnách, potom chytila vítr a vyrazila na severozápad. Ruprecht za ní mával a volal:

„Sbohem, přátelé! Šťastnou cestu domů! Až se vrátím, přivezu vám s sebou zpátky krále!"

Potom se soustředil na novou loď. Námořníci se zastavili a cosi brebentili ve své mateřštině. Byli to snědí vousatí muži ve volných halenách ovázaných u kolenou a se šerpami, na nichž měli připevněné zahnuté nože. Velitelé byli Evropané, oblečeni byli ovšem podobně, měli dlouhé vlasy a do špičatá zastřižené bradky a kníry. Na krku měli většinou kříž. Byl mezi nimi i římskokatolický kněz celý v černém.

Ruprecht se uklonil před párem, který stál přímo proti němu a opíral se o zábradlí. „Vaše Urozenost mi prokazuje velikou čest," řekl, „tím, že mi umožní cestovat do vaší země."

„To je to nejmenší, co pro vás můžeme udělat z radosti, že poznáváme Vaši Výsost," odpověděla žena nízkým hrdelním hlasem. Přestože byla mladá, ani volný oděv nedokázal skrýt plnost její postavy a ležérnost. Na vysokém účesu z ebenově černých vlasů měla mantilu připevněnou sponami s drahými kameny. Stejně černé a třpytivé jako vlasy měla i oči ve snědé tváři se zakřiveným nosem a plnými rty. Za ní stála krásná dívka, v její blízkosti však jako by zanikala.

I muž po její levici působil rozporuplně navzdory svému oblečení z bohaté černé látky. Byl malý, prošedivělý, s dlouhýma hubenýma noha.ma a celý zelený od mořské nemoci. „To je velké překvapeníí," řekl rozechvěle angličtinou, která měla ještě výraznější akcent než řeč jeho ženy.

Ruprecht se na sebe podíval a řekl smutně: „Po pravdě, Vaše Urozenosti, když jsme se setkali minule v Oxfordu, byl jsem lépe oděn i vyzbrojen."

„Brzy se vám dostane oděvu patřičné velikosti i důstojnosti," odpověděla žena. Ukázala směrem k dívce. „Moje služebná Nina hbitě vládne jehlou — Santa Maria? Que?"

Ruprecht zahlédl svého společníka, jak šplhá přes zábradlí. Rozesmál se: „Will Fairweather, je to kentaur, ale žádná podmořská obluda to naštěstí není." A vážně dodal: „Je to můj hlavní zachránce, nikdy se neshrbil před nepřízní osudu." „Ale až se tahle skořápka namočí, tak se teda shrbím," zavrčel dragoun. Když si všiml, že stojí před urozenými lidmi, sundal si helmu a patřičně se uklonil. „Promiňte, služebník."

„Máme štěstí —" Ruprecht se kradmo podíval na prsten, ten se však třpytil jen jako obvykle. „Touto lodí se vrací velvyslanec Jeho Veličenstva tuniského krále, vznešený vévoda z Kartága, don Hernán Ferdinande Juan Sebastian dél Monte de Gavilanes y Palomas."

Jejda!" vyhrkl Will.

„Se svou vznešenou paní, doňou Belindou," dodal Ruprecht. „Náš kapitán, Vaše Výsosti, don Alonso Mena," řekla vévodkyně a ukázala na statného muže, který Ruprechta pozdravil po námořnícku.

„Vévoda začal namáhavě polykat naprázdno a dal si ruku na ústa. „O-omlouvám se," zakoktal, „nevolnost, náhlá nevolnost, si," a klopýtal, jak nejrychleji mohl, na záď, kde měl své soukromé kajuty.

Belinda vzdychla. „Chudák, není to o nic větší námořník než tady váš společník," přiznala.

„Proč jste tedy vyrazili za tak špatného počasí?" zajímalo Ruprechta.

Zvedla obočí. „Což bývá tady na severu někdy lepší počasí?" Zvážněla. „Ne, my totiž máme naspěch. Pan velvyslanec to tušil a napsal na své ministerstvo, aby pro něho poslali loď. Udělal dobře." Pokrčila rameny. „Ne že bychom byli v ohrožení života. Ale když rebelové odvezli krále Karla z Oxfordu a pronásledovali zubožené zbytky jeho armády po celé zemi, nebylo tu už mezi těmi zakyslými kacíři pro vyslanectví tak vzdálené a ještě k tomu katolické země místo. Bylo nejrozumnější odjet a ohlásit, co se tu děje."

„Ale —" zpozorovala Ruprechtovo ohromení, vzala ho za obě ruce a naléhavě se ptala: „Co je s vámi, Výsosti? Nevypadáte dobře."

„Není mi dobře," odpověděl. „Můj král… už je na ústupu?"

„Vy jste to nevěděl?"

„Byl jsem donedávna v zajetí," připomněl jí, „a potom na útěku. Žádné zprávy se ke mně nedostaly."

„Myslím, že to byl skutečný důvod." Mluvila velmi naléhavě. „Bez Ruprechtova vedení jsou royalisté v úzkých… Máme se otočit? Dosadíme vás zpátky na vaše místo —"

Zakroutil hlavou. „Ne, madam, děkuji, ale já mám poslání na místech, kam směřuje vaše loď, možná méně beznadějné."

Vévodkyně se rozzářila. „Tedy vítejte, Ruprechte!“ A něžněji dodala: „Smím vám říkat Ruprechte a smím pro vás být Belindou?“
Dvorné chování mu nikdy nebylo vlastní. Rudý ve tváři odpověděl: „Jste velmi laskavá, bude mi ctí.“
„Ne, mně je ctí, že mne moře obdařilo darem vaší společnosti na cestě, která by pro mne jinak byla bezútěšnou. Cožpak nevíte, jak byly dámy u dvora okouzleny vaší dovedností a jak záviděly Mary Villiersové, které jste dával přednost — tak zdrženlivě!“ Káravě mu poklepala na rameno, usmívala se a mrkala dlouhými řasami. Potom jej vzala za paži a pobídla. „A teď vás budu mít celou cestu jen pro sebe. Pojďte, půjdeme se podívat, kde budete mít kajutu. A potom — no, máme toho tolik k povídání.“
Následoval ji jako ve snách. Za nimi vyšla služebná, ale doña Belinda jí gestem dala najevo, aby zůstala. Dívka přikývla, odešla k zábradlí a dívala se na moře.
Přistoupil k ní Will Fairweather. Mezitím kapitán chrlil rozkazy na důstojníky a posádku a ti se rozprchli za svými povinnostmi.
Will si odkašlal. „Ehm,“ řekl, „máme před sebou vobá asi dlouhou cestu, tak si pobudem na čerstvým vzduchu, co?“ Vrhl na ni obdivný pohled. Oblečena byla velmi zdrženlivě, ale působila příjemným dojmem kypré malé černé koroptvičky. „Asi bych měl vzít zpátky, co jsem řek vošklivýho vo vodě, já nečekal, že si tu bude po palubě špacírovat takový pěkný stvoření. Jmenuju se —“
„Já jsem slyšela, pane,“ odpověděla. „Patříte k tomu statečnému princi.“
„To jste ale slyšela jen začátek… ehm… ?“
„Nina Valdes, doprovod Její Urozenosti.“ Vyměnili si plachý pohled i úsměv.
„Španělka, že jo? No, já nemám předsudky. Ať je člověk, jaký je, zaplať Pánbůh.“
„Ne, pane, jsem z Tuniska.“
Will odložil helmu a projel prsty světlou kšticí. „Jo? No jo, vážně, Ruprecht — já mu mezi náma říkám Ruprecht, my jsme jako bratři, to vám budu povídat - tak nějak nazval vaši vlajku. Ale není Tunisko maurský? A když vo tom tak přemejšlím, tam u vás asi není moc křesťanů, co?“
„To bylo dávno, pane. Tunisko dobyl don Juan ďAustria a založil tam království. Obyčejní lidé jsou většinou pohani, ale král je křesťan španělského původu. Není to velké království, možná jste o něm ani neslyšel - i když naše královna Claribel je dcera z královského rodu z Napoli — Neapole, vy říkáte, že?“
„Neříkejte mi pane.“ Položil svou dlaň na její ruku, kterou měla opřenou o zábradlí. „Lepší je Wille, Nino, ehm, Nino.“
Přišel za ním loďmistr. „Schrastili jsme pro tebe kavalec na malý palubě,“ řekl. Nepochybně někdy pracoval na anglické lodi.
„Cože?“ zadrmolil Will. „Mluv slušně, kamaráde. Je tu dáma.“
„Tak pojď vočíhnout tu palandu,“ odpověděl loďmistr netrpělivě, „abys věděl, kde máš kutloch a žvanec.“
Will se uklonil před Ninou. „On mě zve na jídlo,“ řekl. „Hlad teda mám, ale hází to tady, až hanba, jednomu z toho žaludek dělá kotrmelce — až něco sním, tak přijdu.“
„Mmm-hm,“ zachichotala se a dívala se, jak odchází.

XV

POŠTOVNÍ LOĎ

Bylo to plavidlo se širokými trámy, s vysokou ošklivou nástavbou a krátkými stěžni. Plachty mělo svinuté. Po stranách se otáčela lopatková kolesa. Motor bafal a rachotil, trup se chvěl, z komínu se valil kouř. Ve slunečních paprscích se leskla křídla racků, kteří za hlasitého pokřiku křižovali oblohu nad modrými, zelenými, nachovými a stříbřitými odlesky vodní hladiny. Kolem proplouvaly lodi a za zádí se vzdalovaly křídově bílé skály nad shlukem červených střech.
Jennifer stála u zábradlí a dívala se dozadu. Pod kapuci šedého cestovního oděvu měla bledou tvář, i když už se jí vrátila síla i jiskra v oku. Poblíž postávalo v puritánském civilním oblečení osm strážců, někteří se procházeli, jiní posedávali na lavičkách. Prostor byl zčásti ohrazen stěnou kabiny a balíky nákladu.
Už sbohem dávám tobě, Dovere můj, pomyslela si, byť viděla jsem stěží stín jen tvůj z těch oken, za něž sotva budu smět, vsak cítím zdáli tvůj rybářský svět, sůl moře, na dláždění klapot bot, řeč rybářů, řeč anglickou i smích— a Cornwall rázem vrátil se mi zpět.
Můj Ruprechte, když ty jsi přisel sem, co srdci tvému bylo tenkrát bliž, že oblíbil sis Anglii — víc lid ti k, srdci láskou mluvil nebo zem ?
Náhle k ní dolehla plachá slova: „Má paní, což ani tato krása nepohne vaším smutkem?“
Otočila se a všimla si mezi svými strážci mladíka, sotva odrostlého chlapce, ne o mnoho vyššího, než byla sama. „Co je ti po tom, tohle hlídat nemusíš, Gersone.“
Jeho tvář pod krátkými světlými vlasy zčervenala, jako by byl napomínaným školákem. „To ta… vaše bolest… paní… sevřená tady a zbytečná,“ koktal a položil si ruku na srdce, „ale přesto bylo radostné pozorovat, jak se vám navrací zdraví.“
„Po tom, co mi udělal tvůj bratr Gerson Počestný.“ Obrátila se k němu zády.
„On to myslel dobře… přísahám… i když já bych nikdy —“ „A jak mě nutili nic nedělat a jen jíst a spát, když chystali tuhle cestu na jih. Proč jsem měla zase zesílit, když už jsem si tak zvykla na neklid a hlad?“
„Přemýšlejte, má paní!“ naléhal. „Jedete odčinit — ne hřích, to ne, ani skvrnu na charakteru nebo pověsti, nic takového — ale pouhý omyl, k němuž prohnaný ďábel omámil nevinnost — brzy získáte úplnou svobodu. A zatím je před námi Francie, krásná země, prý, a pro nás nová. Slyšel jsem, že i ve vašich žilách koluje francouzská krev —“

„Takto už stačí!“ vyštěkl jeho starší bratr. „Jsi tu na stráži, tak nech těch hloupých tlachů.“
„Poprvé vítám bratrova slova,“ řekla Jennifer chladně. Mladík ustoupil stranou za úšklebků a poznámek svých kolegů a sedl si na palubu, přitáhl kolena k bradě a otočil se zády k ostatním.
U kabiny se objevil Nobah Barker v doprovodu dalšího muže. Ten mohl být pokládán dokonce i za kavalíra, protože měl dlouhé vlasy, bradku a knír zastřižený do špiček stejně dokonalých, jako byla špice jeho meče. Na hlavě měl helmu s chocholem a na rukou šperky. Jen jeho oblečení bylo křiklavé a prozrazovalo, že jeho rodiště je kdesi na východě. Na jeho energické tváři bojovala zdvořilost s nudou.
„Mesír ďArtagnan,“ drmolil Barker, až popletl i jméno s titulem, „to, co jste viděl z Anglie na své nynější misi od krále Ludvíka, to je jen pouhý zlomek nového Jeruzaléma, který tu vybudujeme. Potom i vaši lidé, inspirováni naším příkladem, vezmou puritánství za své - a brzy z křesťanské lásky naše dvě velké říše osvobodí porobenou Svatou zemi a omyjí ji krví Turka.“
„Snad,“ odpověděl ďArtagnan skepticky. Tvář se mu však rozjasnila, když zahlédl Jennifer, která při pohledu na něho nemohla tak docela skrýt zvědavost. Zrůžověla ve tváři, odstrčila si zlatou loknu z čela a dívala se, jak se pod kolesy čeří voda.
„Kam se chystáte ve Francii cestovat?“ zeptal se.
„Do Márseje,“ odpověděl Barker. „Doklady máme v pořádku,“ připojil spěšně.
„Zastavíte se v Paříži? Kdybych měl čas —“ D'Artagnan udělal směrem k Jennifer zvláštní gesto, nebyla to poklona, protože se Jennifer nedívala, ale patrně to měla být, „ukázal bych… vaší… dceři… krásy Paříže.“
„Ne, děkuji —“
„Se vším rrrespektem, zajisté, s garde.“
„To není moje dcera! Cožpak vypadám tak staře?“ (D'Artagnan zvedl obočí.) „Ona je — no, tady je to v dokumentech —“ Barker přistoupil blíž a ztišil hlas. Mluvil důvěrně. „Její strýc je můj přítel, vlivný člověk. Ona však chudinka v poslední době trpěla pomatením smyslů. Musíme ji neustále hlídat, aby si neublížila — ona je většinu času rozumná, ale náhle se může pokusit o útěk nebo vzdor, nebo obviňuje ty, kdo jsou jí nejbližší—víte. Na radu lékaře ji vezeme na jih, mírnější klima a výlety do vnitrozemí jí prospějí.“
Francouz se pokřižoval. „Mon Dieul“ Mluvil lítostivým hlasem: „Tak mladá a krásná… že až veliteli mušketýrů poskočí srdce… Adieu, monsieur. Budu se za ni modlit.“
Rychle odešel za kabinu. Barker se zachmuřil. „Snad si nemyslíš, že ty tvoje papeženské tlachy něco platí,“ zahuhňal si pro sebe. „Kdybych tě byl radši nepotkal.“ Napřímil se. „Ale já budu jako z ocele, stanu se Jonášem.“
Došel až k Jennifer a řekl jí s úšklebkem: „To je ten nejzábavnější Francek, kterého jsem kdy potkal.“
„A vy jste jako citron, po kterém se mu zkřivila ústa,“ odpověděla Jennifer a dívala se stále na druhou stranu.
„Znovu drzá? Zpytujte svědomí, než bude příliš pozdě!“ Jennifer ke své tiché odpovědi dodala: „Ne, já jsem mluvila zbrkle. Ne, vy nejste citron, protože ten pomáhá námořníkům, aby byli zdraví. Vy jste ty kurděje, které je trápí.“
„Ale za tohle budete plakat,“ sykl, „až bude Ruprecht po zásluze potrestán a až v jeho trestu spatříte omyl, jakého jste se svou tvrdohlavostí dopustila!“
„A podle čeho soudíte, že ho chytíte?“ procedila mezi zuby. „Prsten jste mi vzali —“ „Abys ho nevyhodila.“
„S jakou chutí bych ho hodila do moře, nebo vlastní rukou podržela v ohni.“ Jennifer uhodila do zábradlí. „Nemůžete mě donutit, abych si ho vzala na ruku jen proto, abyste vy věděli, kam máte jít.“
„Ale můžeme,“ prohlásil, „a taky vás donutíme, jakmile se dostaneme na jih. Není nic lehčího než vám ho navléknout na prst, až budete mít spoutané ruce. Nikomu na tom nebude nic divného, až uvidí, jak vás vedeme. Jste šílená, je to součást léčby —“ Vzal ji za paži. Zachvěla se a snažila se ho odstrčit, ale on ji pevně sevřel a mluvil vysokým naléhavým tónem: „Věřte mi, slečno Jennifer, že je pro mne trápením takhle vám způsobovat bolest. Jak budu volat ‚hosana', až budete uzdravena, až z vaší duše křesťanská pokora vyžene ďábla a až budete skrápět mé ruce slzami! Jak vás přivítám ve svém stádečku. A dokonce — snad — nepokládejte to za nehodné — až budete patřičně vzdělána, požádám sira Malachiho, aby mne s vámi zasnoubil.“ A spěšně dodal: „Ale zatím nechme slibů. Musíte doufat v nápravu a bojovat o ni. A já vám budu nápomocen. Budu se modlit, dokud má slova neotevřou bránu, kterou démon tak pevně zamkl ve vaší mysli.“
Nadechl se. „Zatím se však spíše než náboženství budeme věnovat věcem praktickým. Vy jste dcera námořníka, jak si vzpomínám. Vy jste zažila, nouzi, dřinu i smrt přátel, kteří se utopili. Podívej té se na hladinu, jak po ní plují lodi kolem nás,“ - udělal rozmáchlé gesto — „jak lidé i plachtoví bojují s větrem a s přílivem, vnímejte ten motor pod nohama a poděkujte Bohu za pokrok, jímž obdařil naši dobu, naši očistnou dobu železných lidí a železných nástrojů — co je to?“
Trup lodi se náhle začal chvět a lopatková kola se zastavila. Z komína vyplulo pár posledních obláčků páry.
„Aby čert vzal ten tlakoměr!“ ozval se výkřik. „Všichni na palubu! Hoďte sebou, lajdáci! Napněte plachty, než se s něčím srazíme!“
Jennifer se na Barkera dlouze, sladce usmála: „Doba železných lidí,“ podotkla, „a dubových mozků.“ Rozesmála se, potom pohodila hlavou a odešla. Stráže ji následovaly.

RUPRECHTOVA KAJUTA NA LODI

V tuniské kultuře výrazně převládla maurská zdobnost nad španělskou strohostí. Dvě palandy s úložnými přihrádkami dole byly lemovány barevným kobercem. Na zádi bylo vestavěné polstrované sedadlo a před ním rozkládací stůl. Příčky byly zdobeny emailovými a slonovinovými arabeskami. Otevřeným oknem sem doléhal hluk a hovor i příjemný slaný dech nočního moře. Ze stropu visela velká lampa s tlumeným světlem a sotva viditelně se houpala.
Ruprecht seděl nad knihou. Byl oblečený do hedvábné košile, přiléhavého kabátce lemovaného modrošedou

kožešinou, do módních kalhot ke kolenům a bílých punčoch. Na nohou měl kozinkové přezůvky zdobené perlami. Když zaslechl zaklepání, zvedl hlavu a zavolal: „Vstupte.“

Vešla vévodkyne Belinda. Ve vlasech, na šíji a na rukou se jí třpytily rubíny a stříbro; živůtek s hlubokým výstřihem a přiléhavé purpurové šaty odhalovaly ještě jiná bohatství. Ruprecht vyskočil. „Madam,“ řekl, „co vás sem přivádí?“

„Zahanbení, že trávíte večery osamělý,“ odpověděla vesele. „Každý den s vámi obědvám a večeřím… a s Jeho Urozeností, když se cítí dobře — ale teď už je velmi pozdě. Myslel jsem, že již odpočíváte.“

„Ale vy ne. Slyšela jsem, jak jste říkal, že svítíte dlouho do noci. Nemůžete spát?“ Mluvila medovým hlasem. Přistoupila k němu, vzala ho za ruce a podívala se mu do očí. Nemáte v kajutě pohodlí? Ty postele jsou pro vás jistě malé.“

„Nikoli, madam, voják se naučí zdřímnout všude. Jen mám menší potřebu spánku než většina lidí. Ale skutečně mne mrzí, že mi musí důstojníci vyklidit pokoj.“

„Pche! Jestli jim není ctí poskytnout ubytování Ruprechtovi, princi rýnskému, tak si nezaslouží víc než dřevěnou pryčnu… Položte to jídlo sem, Nino.“

Dívka, která vešla za vévodkyní, postavila stolek a na něj podnos. Potom vzala karafu, dvě křišťálové sklenky, číši cukroví a hedvábný sáček. „Dobře,“ řekla Belinda, „můžeš jít. Dnes večer už tě nebudu potřebovat.“

Dívka se viditelně zaradovala, poklonila se a pospíchala ven. Její paní se zasmála. „Tak se mi zdá, že co nevidět navštíví vašeho Willa. Myslím, že i oni dnes mnoho hodin nenaspí.“ „Ale, madam —“ Ruprecht nevěděl, jak dál, „ono - totiž —“ „Nebuďte tak upjatý,“ řekla, „aspoň pokud jde o mravy. Můj manžel ví, kde jsem, a souhlasí, přestože ho cesta stojí takovou námahu, že je lepší, pokud se zdržuje na loži. A podívejte, dveře necháme dokořán.“ Odešla zajistit dveře. „I tak máme dostatek soukromí.“

„Na co, madam?“

Přivinula se k němu. „Na vaši hrdost, Ruprechte. Mohla bych říci i na vaši povýšenost. Ale především, mnohokrát jsem vás žádala, abyste mě nazýval křestním jménem. Jsme přátelé — blízcí přátelé, doufám, a ne nositelé titulů.“

Posadila se na pohovku a on tím neměl na vybranou, než si sednout vedle ní. „Nalijete sherry?“ zeptala se. „Pobavit se můžeme, ne?“

Poslechl. Zvedla sklenku. „A nuestra salud,“ řekla. Ve tváři se mu objevil úsměv. Přiťukli si a napili se. „Co jste to četl, Ruprechte?“ zeptala se. „Portugalskou knihu o obyvatelích severních oblastí Ameriky. Půjčil mi ji kapitán Měna.“

„Nevěděla jsem, že čtete portugalsky.“ „No, člověk se v latině, španělštině, francouzštině a italštině zorientuje —“ (Obdivně zamrkala.) Odkašlal si. „Je to fascinující — ta země u zálivu, kterou objevil Henry Hudson. Tento autor píše o obchodu s kožešinami. Ale ještě zajímavější, řekl bych, jsou jeho pozorování polární záře a blízkost severního pólu. A navíc domorodci mají spoustu předností, kterým bychom se mohli přiučit, nemluvě o jejich pozoruhodných náboženstvích a zvycích.“

Podepřela si tvář rukou. „Ach, Ruprechte,“ vzdechla, „vaše mysl obsáhne celé boží stvoření.“

„Ale kdepak, madam — Belindo. Jsem pouhý voják.“ Dlouze pil, aby skryl své zmatení. „Co vás sem vůbec přivedlo?“

Ušklíbla se: „Jiný muž by se divil, které bohyni vděčí za takovou vzácnou příležitost.“ (Ruprecht se začervenal). Rozesmála se a pohladila ho po ruce. „Ne, já bych nepřipustila, aby to byl jiný muž.“

Zvážněla: „Mnoho jste nám neřekl o svém poslání, jen že jste byl zajat na Marstonské pláni, že jste uprchl a že hledáte něco, co by mohlo zachránit royalistickou věc, kdesi ve vodách mezi Evropou a Afrikou.“

„Nic víc bych neměl prozrazovat,“ odpověděl tiše. Sklouzl pohledem na prsten na sevřené levé ruce. „I když možná jen proto, že je to všechno příliš fantastické a beznadějné.“

„No, nebudu naléhat proti vaší vůli. Přesto ale nezapomeňte, jaké máte přátele v… Kartágu. Kvůli vám a kvůli vašemu králi nás těší jakákoli pomoc, kterou můžeme poskytnout.“

„Jste hodná. Napadlo mě, jestli to byla opravdu jen náhoda, že se naše cesty setkaly. Mám pár tajných spojenců, ale jejich moc je nevelká — ne. Pokračujte, prosím.“

„Měl jste namířeno do Holandska, pro pomoc od své matky.“ Belinda se naklonila k Ruprechtovi a přisedla blíž. Lampa vrhala zlatou záři na její vlasy a tvář a pohybující se stíny na její korzet. Vlny šplouchaly, vál slabý větřík. Loď se pomalu jako kolébka sunula kupředu.

„Ale to je málo. Vy jste se nicméně rozhodl plout s námi, abyste se dostal k cíli dříve, přestože máte jen jednoho společníka a v kapse vám nechrastí ani šilink.“

Ruprecht pokrčil rameny. „Ta záležitost je zcela beznadějná, takže na ní snad ani nezáleží.“

„Vaše odvaha mi nahání strach.“ Ukázala na sebe. „Podívejte na tu husí kůži… Ale pomoc jistě neodmítnete.“ Hluboce vzdechla. „Kdybych vám tak mohla zajistit fregatu plnou vojáků! Ale to je nemožné. Můj pán je zarytý pacifista.“ Nepatrně pozvedla ret. „Podařilo se mi jen přemluvit ho, aby vám nabídl peněžitou pomoc. Zlato se vám na cestě bude hodit.“ „Belindo, to — to nemohu,“ koktal ohromený Ruprecht. „Ale můžete!“ řekla divoce. „Byla bych radši, kdybyste to přijal jako dar, ale když chcete, říkejte tomu půjčka. Král Karel nám ji vrátí, až mu tam z toho supího hnízda ve skalách přinesete zpátky korunu. Je to vaše povinnost, Ruprechte, vy nesmíte odmítnout.“

Uchopila jeho pravou ruku do své, přitáhla si ji přes stůl a levou rukou do ní vložila měšec. Pomalu jej sevřel v dlani. Po několika dalších vteřinách pustila jeho ruku ze svého sevření a letmo jej políbila. „Rozumný člověk, aspoň v tomhle, když ne v jiných věcech,“ řekla melodicky.

„Nevím, jak vám mám poděkovat.“

„Ale víte, vyprávějte mi o sobě, Ruprechte. O svých dobrodružstvích — nebo třeba namalujte můj portrét, vždyť jste umě-leč!“

„To bych rád.“

Otočila hlavu i ramena na obě strany. „Z profilu?“ zeptala se tiše. „V jaké póze? Musíme jich vyzkoušet víc — á!“

To ovšem nebyl výkřik radosti. Když od ní princ Ruprecht odtrhl pohled, spatřil ve dveřích vévodu Hernána. Na sobě měl noční úbor a přes něj plášť. Opíral se o hůl, rysy měl propadlé a ve tváři žlutavou barvu. Rozechvěle se usmál.

„Vaše Urozenosti!“ Ruprecht vyskočil, aby se s ním pozdravil, a vedl ho ke stolu. „To je překvapení. Už je vám lépe?“

„Ano, je mi lépe.“ Posadil se vedle své ženy a Ruprecht si sedl na druhou stranu.

Vévoda pokračoval: „Ano, si, tohle je požehnaný klid, i když se musím přiznat, že jakmile dorazíme do Tunisu, slíbil jsem zapálit padesát svíček jako díkůvzdání svatému Antoniovi, vy říkáte svatý Antonín, který žil v poušti daleko od moře.“ Shovívavě zamžoural očima. „Vyřídili jste obchod?“

Lhostejně přikývla.

„Jsem vám neskonale vděčný, Vaše Urozenosti,“ řekl Ruprecht. „Tady, dovolte mi naplnit vám sklenici.“

„Ne, ne,“ řekl Hernán. Mluvil rozechvělým hlasem. „Žaludek se mi zapomněl ještě v té bouři, co jsme měli včera, he he. Už zkrátka nejsem mladý! Ale to vy dva sami uvidíte, jak rychle mládí uteče.“ Kývl prstem. „Uzamkněte tedy své poklady na nebesích, protože zbožné sebeodříkání a abstinence mají mnohem větší cenu ve vašem věku než v pozdějším, kdy už vám víc než sebeodříkání nezbývá. Ne, posaďte se, Výsosti, posaďte se. Já jsem se vzbudil a myslel jsem si, že by bylo milé za vámi dvěma mladými zajít a třeba vám i poradit, abyste se nevrhali do něčeho, co by mohlo být, no, dlouhé a — a — a kolísavé, mohu to tak říci? Ano, kolísavé. To si vzpomínám, jak jednou v Barceloně… šestnáct set dvacet devět to bylo, nebo dvacet osm? — Myslím dvacet devět, i když — bueno, bylo to na svátek svaté Voršily, to si pamatuju —“

Ruprecht si udělal pohodlí připravený zmobilizovat veškerou svou trpělivost. Belinda vévodu přerušila tichou poznámkou: „Miláčku, jsem ráda, že je ti lépe, ale opatrně — snadno se nastydneš. Ruprechte, mohl byste zavřít okno?“

„Ne,“ řekl vévoda. „Otevřít, otevřít. Čerstvý vzduch dělá dobře. Pravda, trochu se chvěji, má panímí to připomněla… moje dobrá průvodkyně, he he. No, vy mladí caballeros máte svá dobrodružství, ano, ano, to máte, ale řekl bych —“

„A určitě máte hlad,“ řekla Belinda. „Vezměte si bombón.“ Podala mu zvláště lepivý. Polkl naprázdno a odmítl jej. „Ne, můj žaludek… snad sklenici vody nebo sušenku —“

„Ty lodní suchary jsou nejlepší uleželé od pátku, drahý. A Ruprechte, bez ohledu na to, co říká, žádám vás naléhavě, zavřete to okno, ať je tady horko nebo zápach nebo ne. A pokud jde o tebe, můj pane, pokud můžeš vstát (každopádně aspoň z postele,“ dodala Belinda polohlasně jen tak pro sebe), „musím dohlédnout, abys dostal lepší výživu než jen pár lžic vývaru a kaše. Dojdu hned pro kuchaře a on ti něco připraví— počkej —“ Zamyšleně se zamračila, dala si prst ke koutku úst a potom se najednou rozzářila. „Už to mám! Baklažán opečený na cibulce a na česneku navrchu s roztaveným sýrem a pepřem. Navíc za chvíli je půlnoc a to už si můžeš klidně vzít vepřovou kotletu.“

Vévoda změnil barvu ve tváři a několikrát polkl naprázdno. „Ne,“ řekl slabým hlasem.

Belinda jako by ho neslyšela. „Ale, můj pane,“ naléhala, „copak to není lahůdka, tučná kotletka a opečené dobře okořeněné brambory? Nebo radši na studeno, až ztuhne omastek. Ne, výborný lék je prý syrový vaječný bílek. Má se polknout a nechat projet až do žaludku na to tučné vepřové a kašovité brambory.“

Vévoda vyskočil na nohy. Ruprecht mu spěchal pomoci.

„A taky jsem slyšela,“ pokračovala Belinda, „že prý je dobré žvýkat tabák. Můžeme koupit libru ve skladu pro námořníky —“

„Je… mi… zase nevolno,“ dusil se vévoda.

Ruprecht jej vzal pod paží. „Pojďte, já vám pomůžu do vaší kajuty,“ naléhal.

„Ne, ne, zůstaňte, por favor—“ Hernán se pokusil napřímit. „My… dél Monte de Gavilanes… starý válečník —“ Pospíchal, jak nejrychleji mohl, ke dveřím a do uličky.

Ruprecht chvíli zůstal mlčky stát. Belinda upíjela víno.

„Chovala jste se trochu nerozvážně, madam, obávám se,“ řekl Ruprecht, aniž by se na ni podíval.

„Nebylo to zcela s rozmyslem? Věděla jsem dobře, co dělám,“ přiznala bezstarostně. „Přesto o mně nesmýšlejte ve zlém. Vždyť je starší než můj otec, který mě za něho provdal. Nemám se tedy o jeho blaho starat jako řádná dcera? A dobře víte, že starce je nutné hýčkat, rozmazlovat a občas i ošálit, když jim slabost otupí úsudek. Měla jsem strach, aby nepřecenil sílu, která mu zbývá po všech těch stresech z války a z jeho práce i z téhle kruté cesty.“

„Ale -“

Pokynula mu. „Pojďte si sednout. Něco mi dlužíte, cožpak jsme se nedohodli? Pojďte si vzít cukroví,“ — podala mu je — „vypijte pohár a potom jej znovu naplníme a můžeme spočinout vedle sebe s vážností, která — věřím — je brněním pro útlocitné srdce.“

Postupně se podvolil.

„Uvidíte,“ povzbuzovala ho. „Nejdřív vám musíme rozvázat jazyk. Slyšela jsem, že potom, co jste se dostal ze zajetí v Linci, jste se náhodou setkal s panovníkem a jeho lovci, že je ohrožoval divoký kanec a vy že jste popadl kopí a zabil jej. Je to pravda?“

„Ne tak docela.“ Jeho pohár se mezitím plnil až po okraj sherry. „Pravda je,“ řekl, „že podle jejich zákonů by mě nemohli právoplatně propustit, dokud mu nepolíbím ruku. Tak jsem ho hledal, abych tuto ceremonii podstoupil. Ten kanec neohrožoval jeho život, i když to byla velká bestie a lovci s ním měli potíže. Prostě se naskytla příležitost. Kdybych mu já, cizinec, pomohl, jistě mi sám nastaví ruku.“

Belinda poslouchala.

XVI

SILNICE VE FRANCII

Orleanais hýřil tlumenými barvami pod bezmračnou rozpálenou oblohou - žlutohnědá strniště se střídala s hnědými kupkami se na, s vybledlými zelenými sloupy topolů, s jabloňovými sady, které se začínaly červenat, s vinicemi obtěžkanými nachovými hrozny, s roztroušenými statky se stěnami s hnědou omítkou, tmavou doškovou střechou a okrovým obložením. Na polích pracovali rolníci oblečení v modrých pracovních halenách a dřevácích. Měli s sebou povozy s osly a voly, natřené pestrými barvami. Byli to podsaditi robustní lidé. Odhodili srpy i rýče, aby mohli pozdravit kolemjdoucí, zažertovat se sousedem nebo připít vínem z hliněného džbánu.

Vzduch voněl létem a zemí, jeho vůni však pohltil prach zvedající se pod kopyty koní a koly. Směrem k jihu uháněl kočár tažený čtyřmi koňmi. Na střeše měl naložená zavazadla. Na kozlíku seděl muž v černém s vysokým kloboukem na hlavě, druhý muž seděl vzadu. Šest dalších jelo na koních, jejich vůdce jako postilión a ostatní po stranách. I když byli, až na meče, v civilu, v sedle vypadali jako vojenské jezdectvo.

Jennifer se vyklonila z okénka. Na šaty jí stékaly kapky potu a vytvářely potůčky na zaprášené tváři. „Co chcete?“ zeptal se Nobah Barker, který seděl naproti ní. Jeho sužovalo vedro ještě víc než ji a těžko snášel ty ustavičné nárazy a kymácení. Vztekle se na ni podíval červenýma očima.

„Nadýchat se čerstvého vzduchu,“ odsekla za rachotu a skřípění kol. „Je to snad zakázané?“

„Je neslušné, aby se dívka takhle vystavovala na veřejnosti, slečno Alayneová.“

Nepřátelsky se na něho zašklebila. „Tak proto jste stále uvnitř, reverende. No, já odhodím stud. Vezmu si koně, abych se tady neudusila.“

„Ne. Neměl bych nad tebou kontrolu. Ty. Poslouchej, musím tě plísnit jako malé dítě.“

„Tak já s tebou na oplátku budu mluvit jako se psem.“ „Ticho!“ zařval. „Kdybych tě tak mohl přetáhnout důtkami, abych z tebe vyšlehal toho pohrdavého ďábla, který tě posedl! Jak by ses potom mohla vyplakat a prosit mě o odpuštění za tu svou nestoudnost, kterou mě mučíš, jakmile se ocitnu ve tvé přítomnosti!“

„Tak uzavřeme obchod,“ řekla Jennifer. „Vyhýbejte se mé přítomnosti a neuslyšíte ode mne křivého slova.“

„Ne. Tvůj poručník mne pověřil neustálým dohledem nad tvou duší a snahou o její uzdravení. Myslím, že udělal chybu, když mi zakázal tělesné tresty. Jistě by to ulevilo mukám, které na mě tímto uvalil. Nicméně musím vyhovět, podvoluji se. Poddávám se, abych přivedl zpět zatoulanou ovečku. Přestaň se vyklánět. Sedni si a poslouchej. To je příkaz.“

Jennifer ho ignorovala. Vyklonila se, jak nejdále to šlo, a mávala na dívku, která před sebou hnala hejno hus spásajících trávu v příkopu. „Haló, sestro, zdravím tě!“ volala. „Jesuis ta soeur — podívej, naučila jsem se trochu francouzsky od tatínka — sestřičko, sestřičko svobodná, modli se za mě, vězeňkym. Prie pour mot.“ „Prostopášnice! Papeženko! Dovnitř, už jsem řekl!“ zahřměl Barker. Chytil ji kolem pasu a vtáhl dovnitř.

Vzepjala se mu v náruči a zabořila mu nehty do tváře. Pustil ji. Oba si sedli a těžce oddychovali, on si otíral krev ze škrábanců. Po chvíli řekla: „To bylo varování, Barkere. Ještě jednou na mne sáhnete a bude vás to stát aspoň oko.“

„Já… násilnice… divošku… ty jsi opravdu posedlá —“ Na- • přímil se a uklidnil se. „Tvůj strýc mi dal určitou pravomoc nezbytnou ke splnění mého úkolu. Mám za to, že zahrnuje i zkrocení tvého těla,“

„Než byste se mě ještě jednou dotkl, budu raději mlčet.“

Barker se namáhavě usmál. „Lituji tě, dítě. Skutečně, ta bolest, kterou vedle tebe zakouším, mi vydobude místo na nebi. Tak pohledný zevnějšek a tak nečisté nitro — a přece pod vší tou špínou, kterou na tebe seslal čaroděj Ruprecht, možná spočívá duše čistá jako padlý sníh.“

„Ano, a taky tak chladná a hnaná tam, kam nechce.“

„Chladná? V tomto počasí?“ Zvedl láhev. „Podívej se, jak navracím dobro namísto zla, vezmi si vodu.“

„Ne z hrdla, kterého se dotkly vaše rty.“

„Křivdíš mi, Jennifer, ubližuješ mi.“ Dal si ruku na hruď.

Odmlčel se. Zatřásl láhví a řekl: „Nakonec je dobře, že odmítáš. Je skoro prázdná. Po kázání je žízeň. Takže ji s boží pomocí dopiji.“

Dopil láhev, postavil ji na podlahu, zhluboka se nadechl a řekl: „Budu pokračovat ve svém tématu, které bylo nezdvořile přerušeno. Tedy, jak si jistě vzpomeneš, u osmnácté kapitoly z Levitica, která se zabývá nedovolenými chtíči — došli jsme k třiadvacátému verši, který končí slovy: …je to mrzkost. Jako skutečné znamení z nebe přišlo, že právě u této pasáže jsi začala pokřikovat na onu husopasku - to byla ukázka tvé vlastní mrzkosti, byť jiné, než o jaké mluví tato kapitola, předpokládám. A ještě hůře, že jsi žádala papeženskou modlitbu - hrůza, hrůza — ale ty jsi v této oblasti velmi neznalá. Jak jsi nazvala tu osobu svobodnou, když je spoutaná na těle i na duchu, to ukazuje, že se nevyznáš ve věcech politických — ano, v pravé definici pojmu svoboda.“ Jennifer se dívala z okna. „Moment, ještě než začnu vysvětlovat.“ Zakryl jí výhled černým kabátem, sám se přitom vyklonil a volal: „Throckmortone! Nevidíš někde místo k úkrytu?“

„Asi míli před námi je nějaké křoví, pane,“ odpověděl muž na kozlíku.

„Tak popožeň koně a zastav tam. Dílo boží nečeká.“ Barker si sedl a pevně zkřížil nohy. „Kde jsem skončil? Aha. Diskutoval jsem o té situaci týkající se Francie, o vojenském poslovi, kterého jsem potkal na parníku, a o tom anglickém konzulovi v Calais, když jsme vyřizovali trajekt. Technika, Jennifer, technika a otevřená mysl, to jsou dvě Polárky, jimiž řídíme svou cestu za pravdou, totiž za světskou pravdou, protože pravda Boží je vždy věcí zjevení a zvláštní milosti. Hmmm! Tedy, nový král Ludvík je pouhé děcko, pravým vládcem země je italský kardinál. Jak tedy může být Francie svobodná, když je sevřena v římském kněžském kolárku?“

Jennifer si neodpustila poznámku: „I když je to katolická země, protestanty tolerují.“

„Aha! Katolická země. To znamená, že katolíky tolerují také, že? Kde tedy tkví svoboda? Ne, ti, kteří nasazují vlastní

životy, aby napravili bludy své země, jsou nuceni, krutě nuceni žít na jejich doslech. A krom toho, tam, kde je parlament složen z bohabojných lidí odpovědných obyvatelstvu jako v Londýně, nenarušeny jakoukoli neshodou za poslední čtyři roky, vydrží tak dlouho, aby mohl napravit všechny občany? Francie úpí pod feudální monarchií. Ruce a ústa jejích přirozených vůdců svazují archaické zákony. zvyklosti. Důsledkem je, že pokrok skomírá. Vzpamatuj se, dítě. Podívej se, jak tamhle stojí stará chatrč přesně v místě, kde by bylo výhodné postavit železnici. Viděla jsi tu někde jediný tovární komín? Utrácet čas každoročními oslavami a svátky je národní ostuda… Throckmortone, pospěšme si, povídám!“

„Už jsme skoro tam, pane,“ zněla odpověď. „Já vám řeknu tohle,“ odpověděla Jennifer, „soudě podle všech zastávek, které jsme udělali, Francouzi neumějí připravit ani jídlo — nebo pití— které by nebylo v rozporu s vaším anglickým trávením.“

„Mluví z tebe Satan, chce mi klást překážky,“ řekl Barker. „To, že u tebe tyto přirozené tělesné pochody neprobíhají, je zlé znamení.“ Nadějně dodal: „Nebo tentokrát půjdeš také, po mně?“

„Ne, nebesa mi zatím neudělila ani náznak toho, co pokládají za přiměřené pro vás. Ale vystoupím zatím a odpočinu si u vod babylonských.“

Kočár zastavil. Komorník otevřel dveře a natáhl ruku plnou se na. Barker je popadl a pospíchal, jak nejrychleji mohl, do křoví.

Za ním vyšla Jennifer, ztuhlá a rozlámaná po nepohodlné cestě. Málem politovala komorníka - až na to kýchání a posmrkávání vypadal jako sádrová socha. Byl to však Ruprechtův nepřítel. Postavila se do stínu, který vrhal kočár, a napřímila se, protáhla jeden sval po druhém a touženě i divoce se dívala daleko před sebe. Mladší Gerson sesedl z koně. Držel ho pevně u sebe a přiblížil se asi na metr k Jennifer. Tam se zastavil a přešlapoval z nohy na nohu. Když si ho Jennifer všimla, plaše pozdravil. Jeho tváře porostlé chmýřím byly červenější než obvykle za takového teplého dne.

„Jak se daří, slečno Alayneová?“ (Sotva ho slyšela.) „Mohu vám nějak pomoci?“

„Jsem unavená k smrti,“ odpověděla. „A… počkejte… ano mohl byste mi prokázat velkou laskavost.“

„S radostí, má paní.“

„Dost,“ křičel jeho starší bratr ze sedla. „Ta čarodějnice n; tebe snové zradu.“

„Ale ne,“ řekla dívka. „Tohle by bylo dobrodiní nejen pro mě ale pro celou naši výpravu. Popadněte Nobaha Barkera za jazyk a nacpěte mu ho do krku.“

Tři kulaté hlavy se rozesmály. Další voják se poplácal po stehnech a poznamenal: „To je hezká představa, ale neuskutečnitelná. Má ho moc dlouhý na to, aby se mu tam vešel, a moc ohebný na to, aby se dal popadnout.“

Gerson starší se zamračil. „Chovejte se důstojně,“ nařídil. „Je to náš kněz. Kdo jiný by nám sloužil mše v téhle zemi Belzebubové?“

Jennifer ustoupila na kraj cesty, sedla si na paty a prsty přejela po divokých květech, které rostly u příkopu. „Zdravím vás, květy francouzské země,“ řekla tiše. „Pozdravuji vás od vašich anglických bratránků a sestřenek a děkuji za všechny vaše vzkazy — vlčí máky odvážné jako krev svobody a svlačce bílé jako Ruprechtův vztyčený chochol.“

Znovu za sebou zaslechla kroky, vstala a spatřila mladého Gersona. Díval se do země, kousal si ret a řekl nešťastně: „Kdybyste měla… pro mě… konkrétní úkol? Položil bych život za to, abych vás viděl šťastnou, slečno.“ Mile se usmála. „Jsi laskavý,“ řekla tiše. „Kdo by k vám mohl být jiný?“ Oblékl si rukavici. „Víte, já osobně nevěřím, že jste posedlá. Třeba se i zlé síly k vaší duši přiblíží jako noční můry, ale spálí se a zvadnou v její záři.“ (Usmála se nad jeho rozechvělou řečí, napůl dojetím a napůl pobavením.) „Jste věrná a pevná jako skála. Nemohl bych vás nějak potěšit? Hýčkal bych si tu výsadu, těšil se s ní každý den před usnutím.“

„Všimla jsem si, jak mi přeješ, i přes tu zatrpklost, která mi vyvěrá ze srdce,“ odpověděla pomalu. „Tentokrát dávám — a současně žádám — odpuštění.“ Po chvilce dodala. „Ráda bych se napila vody z tvé láhve.“

„Jistě, hned. Kéž by to byl nektar!“ Odepjal koženou láhev od opasku, upustil ji, zvedl ji, třesoucíma se rukama ji otřel do svého šátku na krk, a když ji s poklonou podával Jennifer, málem upadl. Žíznivě polykala doušky. Když mu láhev vrátila, chvíli se na ni díval, jako by byla jiná, a potom se sám rychle napil. Když ji zavíral, tvářil se, jako by odcházel v kostele od svátosti oltářní.

Za křovím se objevil Barker. Sel spokojeně a mnul si ruce. „Nuže, bratři, dáme se na cestu?“ volal. „Nebo si ještě půlhodinku odpočineme? Myslím, že bychom měli, že byste možná i vy rádi slyšeli mou rozpravu se zběhlou ovečkou.“

„Ach, Bože,“ Jennifer obrátila oči k nebi, „jestli's mi odpustil, rozumím.“

Mladý Gerson vyděšeně vzdechl. „Oni vás chtějí dohnat k šílenství, k rouhání?“ Volnou rukou uchopil rukojeť zbraně a postavil se před Barkera. Kůň zůstal stát za ním jako stěna. „Tak dost!“ vykřikl. „Nevidíte, že jí ubližujete?

Už zlé je dost, že musí vězněm být a zradou splácet pomoc přátelskou, vás slyšet kázat, skučet celý den, to peklo úlevou by bylo jen.“

Bratr k němu přiskočil a křičel na něho: „Ty spratku, co si to dovoluješ?“

Mladík trval na svém a se zoufalou tvrdošíjností řekl: „Tak takhle ne. Poslouchej. Je… je tisíc způsobů, jak kázat. Teologie odradí každého prostého člověka, který by rád vyslechl prosté boží slovo lásky, Jozue je spíš pro vojáka a — tato dáma je pevná a hustit do ni náboženství, to ji nezlomí, to ji jen od víry odradí.“ „Co je tohle za řeči,“ ušklíbl se Gerson starší. „Ty snad vykonáváš službu Boží?“

Jennifer došla k chlapci a vzala jej za paži. „Ne, on má jen selský rozum,“ řekla. „Copak to nevidíte? Z čeho ho viníte, z toho, že se na mě dívá jako na člověka a ne jako na věc? Slova vyřčená z takových úst mi sluch nezapečetí.“

Barker plál rozhořčením. „Ty si dovolíš, uličnice nevychovaná —“ křičel a skrápěl okolí sprškami slin.

„Zadržte, pane,“ vložil se do hovoru Gerson starší. „Já znám svého bratra… a trochu i ji. Snad — pohovořme si o tom mezi čtyřma očima.“

Seskočil z koně a odvedl Barkera stranou. Něco si šeptali. Ostatní kulaté hlavy sledovaly mladého Gersona a dívku.

Gerson se uzavřel do sebe přemožený tím, co udělal. Jennifer mu cosi tiše řekla, on se napřímil a stál rozohněný a odhodlaný.

Nobah Barker s Gersonem starším se vrátili k ostatním. Kněz si odkašlal. „Pokusíme se o to tedy jindy," řekl, „až se dostaneme do Marseilles ke své práci. Setkává-li se naše práce s takovým nepochopením, půjdeme na to jinak." Otočil se ke Gersonovi mladšímu: „Chlapče, ty teď budeš jejím mentorem. Oblíbila si tě, jsi jí nejblíž věkem. Necháme ji dokonce jet na koni vedle tebe kousek dál od nás. Ukaž, co umíš. Uvidíme, jestli tvoje mírnost roztaví ledy její duše, které logika nerozbila. Jestli ji dovedeš k pokání, chlapče, bude to pro mne známka toho, že tě Bůh povolal ke své službě a já sám tě naučím kázat. Ale jestli se ti to nepodaří—"

„Horší to přece už být nemůže," řekla Jennifer. „Ach Bože," — po tvářích jí stékaly slzy — „Tvé odpuštění! Ty neodpouštíš." Náhle se rozesmála. Skočila na cestu a začala zpívat:

„Tys starý kmet, jenž záští zhled —"

„Vyvolalo to u tebe záchvat šílenství?" vyštěkl Barker. „Přestaň, nebo tě svážou!"

Okamžitě poslechla. „Moc se omlouvám, pane," řekla, složila ruce a sklopila oči. „Já se polepším, už to víckrát neudělám."

„O-o-ono to funguje," užasl mladý Gerson. „Náprava začala hned."

„Uvidíme, jak bude pokračovat." Barker takové nadšení neprojevoval. „Každý z vás jí na chvíli půjčí koně a sedne si ke mně do kočáru," — rozjasnil tvář — „a budeme diskutovat. Ty první, dobrý seržante Gersone starší, ano? Uslyšíš mé nové kázání."

Jennifer a mladý Gerson si jich nevšímali. Dívali se na sebe.

ZBROJNÍ PALUBA TUNISKÉHO ČLUNU

Kanón byl odvezen a přivázán na levoboku. Dveře na lodní přepážce byly zavřené. Zastená na zádi označovala konec prostoru pro nižší důstojníky. Zapadalo slunce, ale větracími mřížemi dovnitř ještě pronikala sluneční záře, barvila hnědé trámy na fialovo a světélkovala na mosazných hlavních. Bylo bezvětří a loď plula klidně a neslyšně.

Ruprecht přišel ze zádě. Hlavu měl skloněnou a tvář mu zakrývaly vlasy. Střídavě zatínal a rozevíral pěsti. Když byl uprostřed lodi, upřel pohled na jednu ze zbraní. Zastavil se. Jen pro ukrácení chvíle po ní přejel rukama a zvedl těžkou kouli z přihrádky vedle zbraně.

Náhle zaslechl jakési zadunění. Na zem spadlo pár došků ze stříšky. Kdo je to v muničním skladu? pomyslel si a šel se podívat.

Will Fairweather vystrčil hlavu, rozhlédl se kolem a šťastně se usmál na všechny strany. „Nikdo tu není," řekl tiše. „Jak jsem si myslel. Jdeme na to."

Odsunul stříšku, vyšplhal nahoru, postavil se a zapnul si opasek. Nina šla za ním. Šaty měla zmačkané. „Zapni si podvazky, kotě," připomenul jí. Zahihňala se tomu.

Ruprecht vstal a udělal pár kroků. „Buenas tardes," řekl. Nina vyjekla. Will vyskočil a potom se dal do bouřlivého smíchu. „Ale, pane. Ty ztrácíš smysl pro rekognoskaci terénu. A pro potřeby svýho ubohýho vojáka." K vyděšené dívce dodal: „Neboj se. On umí udržet taktický tajemství. Ale ty si taky dej pozor, moje poštovní holubičko, abys nikde nic neupustila. A teď leť a upravši peří, než půjdeš obsloužit svou paní — a rozmysli se na příště."

Plácl ji přes hýždě. Napůl úzkostně a napůl uličnicky se podívala na Ruprechtovu vysokou siluetu a odešla. Will vrátil spadlé došky na místo.

Princ vzdechla zakroutil hlavou. „Jak ty to děláš?" přemítal.

„Normálně, pane," odpověděl dragoun. „Nebo jestli chceš vědět, jak je přemluvím, když nejsem žádnej krasavec - on je velkej omyl, že ženy koukají na krásu u muže jako muži u ženy. Ty chtějí spíš pozornost, nejdřív se stydí a musí se na ně uctivě, ale potom se člověk musí předvýst jako na jevišti." Poklonil se. „Ne že by byly věhlas, urozenost nebo krása k ničemu, pane, vono se to hodí v podstatě v tomhle pořadí — ale samo o sobě to nestačí. Ani kdybyste jako generál dobyl půlku Anglie a rozestavěl všude svý prapory."

„Tak už dost řečnění," řekl Ruprecht příkře. „A jak je to s délkou?"

„Povídala, že jsem lepší než ostatní. Ale vono je taky pověra, že velikost —"

„Já myslím časově, ty hňupe!" Ruprecht vzdechl a zalomil rukama. „No, nic." Zvážněl. „Ale jsem šokovaný, že můj voják páchá tyhle prostopášnosti ve… v muničním skladu."

Will se rozesmál. „Bojíš se, že ho vyhodíme do povětří? Neboj se. Nejdřív jsme hledali nákladní prostory. Ale pane, žádná jiná ženská nezůstane tak vášnivá po tom, co jí přeběhne po břiše tucet švábů. Vono Tunisko má mír a piráti tu nikde nejsou, tak je vokolo muničního skladu klid. A pane, vůně střelnýho prachu na ženský účinkuje jako životabudič."

Ruprecht tento nerovný boj vzdal. Rozmluvu ukončil slovy: „Na moři jsi nabil tuhle jedinou pušku a troufáš si to zobecňovat?"

„Já bych věděl, kdo by se tu rád nechal zvobecnit," řehtal se Will, „a ubytovat, položit na lůžko a prohlídnout —"

Ruprecht ho přetáhl holou rukou. „Kliď se odtud, nebo tě shodím dolů!" křičel.

Will se držel za ucho, v kterém mu ještě zvonilo. „Promiň," řekl tiše, „zapomněl jsem na tvé postavení, pane." Zvedl se a odešel na záď za zástěnu k žebříkům.

Ruprecht zůstal mezi zbraněmi.

Ty promiň, starý kamaráde, proběhlo mu hlavou. Kamenuju neškodného havrana za to, že krákorá, a zní to jako slova, která mi jitří mysl. Začal se procházet. Nejsem přece žádné mládě, to sám cítím. A Mary byla křehký motýlek, jehož odstín si už sotva vybavuji. Zastavil se. Belinda — Jennifer — má cesta jisté skončí tak, že toto tělo bude kdesi

bezvládné ležet, jeho maso se stane potravou pro psy nebo žebra bránou pro ryby… Ano, ještě je nebe, euklidovsky dokonale' nebe. Pěstí bouchal do děla, u něhož se zastavil, nahoru, dolů, nahoru, dolů.

A Jennifer —jak věrná, cudná, vím, mně zasnoubená rituálem tím, tak uspěchaným a tak pohanským, jejž sotva dnes si ještě vybavím — ta dívka jak ze zaprášených knih, jimž Cervantes vzal vážnost, přiřkl smích…

A prsten, který posloužil mi již, kam vést mě chce? Pekelným bránám blíž, či zlatu Faene, jež spálí mráz a vichr nechá pouhé kostry z nás?…

Co je ten prsten a kdo je ta, která jej darovala? Belinda je ryze pozemská. Ale s ní i Hernán — tak zranitelný — který mi poskytl útočiště v těžké chvíli… Ne! Musím skončit s tímhle dětinským skuhráními Což je obyčejná slušnost tak tíživá? Zděšeně se podíval na svou ruku. Heleď, krev! Otloukl jsem si pěst do krve. Měl bych si vymyslet nějakou věrohodnou historku.

XVII

MARSEILLESKÉ NÁBŘEŽÍ

Omámená odpoledním sluncem kráčela Jennifer mezi Nobahem Barkerem a Gersonem mladším. Barker šel po její levici a držel ji za zápěstí tak, aby měl stále na očích prsten na jejím prostředníčku. Mladík na druhé straně jí pouze nabídl rámě. Ve tváři měl ještě trýznivější výraz než ona. Za nimi kráčel v puritánském oblečení zbytek eskorty a najatý tlumočník.

Celou tuto společnost sledovali Francouzi — námořníci, přístavní dělníci, posádky trajektů, pouliční prodavači a hokynáři pobíhající mezi loděmi a vysokými budovami, nikdo z nich si však nedovolil se do ní vmísit. Měli příliš mnoho jiných věcí na práci. Pach soli a dehtu se zde mísil s vůněmi koření, obilí, dřeva, sušených ryb a ovoce, tedy produktů středomořských ostrovů. Vzduch byl žhavý.

Náhle Barker vykřikl a po něm i Jennifer. Pustil její ruku, jako by jej spálila záře jejího prstenu. Třpytil se jako tryskající fontána, jasnější než den. Ani ostatní nezadrželi výkřik.

Dívka se otočila a rozběhla se. Barker vyštěkl nesmyslný rozkaz a pospíchal za ní. Nechala ho daleko za sebou, čtyřem vojákům, kteří se však vzpamatovali a rozběhli se za ní, už neutekla. Lidé kolem nich neskrývali rozhořčení. Jennifer byla dostižena.

Spoutali jí ruce. Křičela a bránila se jako divoká kočka, zmítala se a škubala, až jí na pažích praskala látka. Když se jí nepodařilo vyprostit, začala kopat a kousat. Než ji kulaté hlavy dostaly zpátky na dlažbu, nejedná z nich byla do krve poznamenána.

Davem se k nim prodrali jejich společníci. Vytvořili kruh, aby skryli před zraky lidí stojících poblíž, co se děje uvnitř, a aby oddělili Francouze. Mladý Gerson si klekl vedle Jennifer. Byla přemožená, polomrtvá. Přiklekl i Barker, vychrlil rychlou modlitbu a vzal Jennifer za levou ruku. Kámen prstenu pohasl. Pohyboval její rukou kolem dokola. Prsten znovu začal zářit. Na tomto místě nekotvila žádná loď, jedna však byla nedaleko. Když na ni namířili prsten, kámen znovu jasně zazářil.

Jeho záře byla jasnější než výraz triumfu na Barkerově tváři. Obezřetně však vsunul Jennifer ruku pod záhyb sukně, než se odešel dohodnout se strážemi.

KABINA TUNISKÉ LODI

Kabina byla mnohem větší a luxusnější než ta, kterou dostal Ruprecht. Byla zařízena skoro jako pokoj na pevnině, snad jen krom mosazných řetězů, jimiž byly připoutány židle, a uzavřených vnitřních dveří. Přes závěsy sem dopadalo světlo zapadajícího slunce, které vrhalo dlouhé stíny na místo, kudy procházela vévodkyně Belinda.

Když se otevřely dveře, zastavila se. Vešla Nina Valdes. „La seňora —“ začala.

Belinda ji přerušila. „Ne, mluv anglicky a mluv tiše. Zavři rychle na západku. Pojď sem, až ke mně.“ Nina postoupila do místnosti. „Zavolala jsem tě, protože s tebou chci mluvit důvěrně a nechci riskovat, že nás bude poslouchat nějaký námořník.“

„El duque —“ začala dívka, „je pán, vévoda —“ • „V posteli. Spí.“ Belinda se opovržlivě podívala směrem k sousední místnosti.

„Ach tak.“ Dívka čekala s odevzdaným výrazem ve tváři.

Belinda se opět začala procházet. „I kdyby byl mezi námi sebevětší rozdíl, Niňio, jsme přece dcery Eviny. Vždycky jsem ti důvěřovala a ty jsi ke mně byla vždycky uznalá.“

„Má paní je vždycky hodná a štědrá,“ řekla a bylo vidět, že čeká, co bude dál.

„Na rozdíl od jiných jsem nikdy nevstupovala do soukromého života svých sloužících. To je věc jejich svědomí a jejich zpovědníka. Ale přesto nejsem slepá. Jsi dospělá žena, ale ještě mladá. Máš v sobě maurskou krev, vyhledáváš místa, kam se já neodvážím, a dobrodružství, o nichž si nenechám ani zdát a… ano, není to zrovna korektní chování… ale podezírám tě snad oprávněně… máš krom své zdrženlivosti ještě nějaký prostředek, jak se udržuješ… tak štíhlá?“

Dívka na chviličku zaváhala a potom odpověděla: „Obchodníci na trhu něco prodávají, Vaše Urozenosti.“ „Nápoj lásky?“ zeptala se vévodkyně. Niňu to příliš nevyvedlo z míry. „O tom nevím.“ „Ale neříkej!“ Belinda se postavila až k ní, ale musela sebrat odvahu, aby mohla pokračovat. „Já tě nechci z ničeho obviňovat. Jsi hezká a řekla bych, že už k tomu nic víc nepotřebuješ. Ale přece — nejsem slepá — viděla jsem v Anglii, tam se líbí vysoké ženy, Štíhlé a blondýny, ty jsi byla jen služebná, cizinka a katolička - a sklízela jsi úspěch za úspěchem. Pokaždé sis něco přinesla od svých obdivovatelů, přestože Angličani jsou chladní a lakomí.“ Ve spěchu dodala: „Nemysli si, že tě obviňuji, to ne. Nemám na mysli čarodějnictví ani nic takového, mne by jen zajímalo, jestli… třeba… je něco stejně legálního jako

parfém nebo pudr nebo růž —“
Niňa se usmála a začala tahat za háček, který uvízl v rybě. „Bueno — ale má paní přece byla tak štědře obdařena krásou od přírody.“
„Vévoda je starý,“ řekla Belinda.
„Chápu, Vaše Urozenosti. A byl by to křesťanský čin, kdyby mu jeho poslední manželka dala syna, že?“
„Dobře odměněný čin, za to ručím.“
„Já vím, že má paní je laskavá. Ale žel, nemám žádné kouzlo, které bych jí mohla nabídnout. Když už není síla —“
„Touha dokáže sílu povzbudit.“
Dívka přikývla. „Staré domorodkyně vyrábějí pižmo. Není to kouzlo, ale posiluje.“ Sklopila řasy. „Jak moc posiluje, to nemohu říci. Samo o sobě z muže býka asi neudělá. Ale jestli se začne s — když je únava nebo… zábrany —“
Belinda ji vzala za paže. „A co tedy? Co tedy?“
Nina viděla, že už má rybu na háčku, a rozhodla se, že si s ní pohraje. „Já vám nemůžu nic slíbit. Jeho Urozenost je opravdu velmi starý a unavený.“ Uvážlivě pokračovala: „Mladý a silný muž by jistě, kdyby měl zábrany z přehnaného smyslu pro čest — kdyby u něho touhu vyvolal celibát a… kdyby příroda na to sama nestačila - kdyby takový muž dostal nečekanou pobídku, možná by jeho smysly překonaly i jeho rozum.“ Táhla rybu pevně na háčku. „Ale Jeho Urozenost není takový muž.“
„Já vím,“ odpověděla Belinda. „Ale přesto mi manželská povinnost velí to zkusit.“
Niňa se usmála a znovu zatáhla. „Máte pravdu, má paní. Budu mlčet jako hrob, ať se děje cokoli.“
„Tak máš nápoj lásky?“ naléhala Belinda.
Tentokrát požádala o ticho Nina. „Pižmo s bylinami a šťávou z květů. Možná se u toho říkají i zaklínadla. Je to silný parfém a žena ho má nosit.“ Vzdechla. „Ale žel, je moc, moc drahý. Já ho mám už jen trošku a nevím, jestli někdy seženu nový.“
„Já ti ho zaplatím,“ řekla Belinda šeptem, „zvlášť když se to podaří.“
„Prosím, dejte mi čas na rozmyšlenou. Já nevím, jestli bych to měla dělat, i když vaše přání je mi samozřejmě rozkazem.“
Belinda přikývla. „Dobře, jdi. Už bychom tu neměly déle zůstávat zamčené.“
Dívka se uklonila a odešla. Když se za ní zavřely dveře, vevodkyně dodala jen tak pro sebe: „A já si brzy koupím doušek štěstí.“

POKOJ V PATŘE ZÁJEZDNÍHO HOSTINCE

Oknem beze skel do místnosti přicházel soumrak, v němž čněla střecha protějšího domu jako černá věž na pozadí šeřící se zelenavé oblohy. Místnost potemněla. Byla malá, mezi holými prkny a plesnivými stěnami nebylo nic než postel, židle a stojánek s umyvadlem. Ze dvora sem zaléhal dusot kopyt, rachot kol a mdlé hlasy lidí unavených na sklonku dne.
Otevřely se dveře a čísi ruka postrčila Jennifer dopředu. „Vlez dovnitř, čarodějnice, a přečkej tam noc!“ Nobah Barker se zachvěl. Jennifer zavrávorala a málem upadla.
„Pane, není třeba být hrubý,“ protestoval Gerson mladší. Jeho společníci se v chodbě protahovali a cosi šeptali.
„Není?“ odpověděl Barker. „Viděl jsi, jak se prala, když jí zazářil prsten — ten prsten od ďábla — v přístavu.“ A hlasitěji pokračoval: „Večeři nedostaneš, čarodějnice. Půstem se zbavíš vzdorovitosti, ne-li ďábla.“
Hlavu měla vzpřímenou a otočila se k nim zády. „Pane, prosím, nechtě mě s ní promluvit,“ žádal Gerson mladší. „Třeba ji znovu obměkčím.“
„Chvástal ses, že jsi ji zkrotil — ale jen do dneška,“ vyštěkl Barker. „No, zkus to, jestli chceš. My ostatní si dáme večeři a zasloužený odpočinek.“
„Ty hlídej přede dveřmi, Uriáši,“ nařídil Gersonův starší bratr. „Až se najíme, někdo tě vystřídá. A měli bychom postavit hlídku na dvoře. Kdo ví, jestli by jí někdo nechtěl pomoct! Jashubilém první, pak já… A ty si, bratře, nezapomeň vzít prsten, až budeš zoufalý.“
„A proč ne hned?“ zeptal se Barker.
„Bude se bránit a křičet, pane, dokud jí někdo nepřesvědčí,“ tvrdil Gerson starší. „On ji asi přesvědčit může. Tihle Francouzi od Marseilles jsou zaměření proti protestantům, jak jsem viděl, a mohli by se srotit a obtěžovat nás.“
Barker pokýval hlavou na souhlas. Gerson mladší vstoupil do pokoje. Dveře za ním zapadly. Ostatní odešli.
Jennifer stála u okna. Došel až k ní a řekl soucitně: „Ublížili vám moc, má paní? Proč jste jim chtěla utéci? Jen to v nich vyvolalo krutost a násilí. Snažil jsem se je uklidnit… ale dostali strach, když viděli znamení toho prstenu tam na nábřeží, a úplně zešíleli.“
„A co se stalo potom?“ zeptala se tichým vyprahlým hlasem, aniž by se na něho podívala. V šeru na pozadí roztrhaných a ušpiněných tmavých šatů se světlo odráželo jen v jejích vlasech a v prstenu, i když jeho kámen nijak zvlášť nezářil.
„Vy jste to neviděla? Aha, ne. Já jsem vás viděl na dláždění, dívaly se na vás stovky Francouzů, ale vy jste tam byla sama… jen se mnou… a se svou bolestí a smutkem.“
Přikývla. „Já jsem ani nevnímala, co se dělo dál.“
„Jak je vám?“
„Na těle jsem se už zotavila. Jestli mi chceš ještě víc ulevit, povídej dál.“
„Ano,“ spustil: „Nobah Barker zajásal. Stalo se to, v co doufal, prsten mu ukázal cestu k naší velké kořisti. Proto se vydal k dokům, hledal tam totéž, co asi Ruprecht. Pomoc na moři… Náš vůdce usoudil, že loď, která kotvila poblíž, je nám osudem určená. Nebyla v přístavu, ale kotvila u nábřeží jen tak přivázaná k molu, aby majitel ušetřil na nábřežném.

Ujistili jsme francouzskou policii, že jste měla epileptický záchvat, lidi kolem se rozešli a my jsme prostřednictvím tlumočníka našli kapitána. Vy jste mezitím ležela, kam jsme vás odnesli —“

Když to Jennifer slyšela, přiznala: „Já jsem to celou dobu simulovala, abyste mě už nemohli dále zneužívat. Povídej dál.“ „Neřekl jsem to nahlas, ale doufal jsem v to,“ odpověděl. „Kapitánem lodi byl její majitel, starý ničema, ale loď nám pronajal levně. Bylo to jako znamení, které nás má povzbudit, protože Barker se dověděl od anglických faktorů, kteří mají spojení na sira Malachiho, že tu o Ruprechtovi nikdo neslyšel. To znamená, že asi žádnou jednotku nepostavil, takže ho stačíme dopadnout sami a bez skandálu,“ ukončil spěšně řeč.

„Mluv sám za sebe,“ řekla hořce. „Pro mě to žádné dobré znamení není.“

„Ale Jennifer,“ naléhal, „cožpak jsem vám neříkal, že nejsme žádní lotři, ale obyčejní lidé, kteří mají příliš rádi svou zem, aby ji nechali klesnout?“

„Mluvil jsi rozumněji a lépe než tví společníci, dokonce jsi mě i rozesmál,“ souhlasila. „Byla jsem vděčná i za ten jeden paprsek světla, který mi probleskl nad hlavou, ale nemohla jsem vylézt ze své ulity. A teď ty jasné hvězdy hasnou.“

Opřela se rukama o okenní parapet a zvedla tvář k nebi. Dvůr před nimi zahalovalo šero. „Možná máš v něčem pravdu. Mnoho z lidí na tvé straně, která byla donedávna i mou, jsou mi přátelé. Bolí mě, když jim ubližuji svou neústupností. Jsem hloupá, obyčejná rybářská holka a v těchhle věcech jsem úplně ztracená. Jaká může být vůle Boha? To nedokážu říct.“

Otočila se a dívala se na jeho potemnělou tvář. Potom kajícně , řekla: „Je mi líto, že mi srdce uteklo jinam.“ Vztáhla k němu ruce a prsten prudce zazářil. Uskočil a vykřikl. Zvedl ruku a stínil si oči. Přesto však barevná záře, která k nim dopadala, nebyla ohnivá. Zaplnila celou místnost jako duha zosobňující požehnání.

„Znamení — ach, Ruprechte, jsi nablízku?“ Jennifer šeptala a skryla prsten v záhybech šatů. S obavami se podívala ke vchodu. Jestli někdo stál dole - snad paprsky záře nebyly tak dlouhé a nedosáhly až tam. Pospíchala do druhého rohu místnosti. „Mlč, příteli, drahý příteli, nechoď pro pomoc.“

Vytáhl nůž. „Ta kouzelná věc se probudila,“ řekl divoce. „Co to má znamenat?“

„Nic zlého. Dnes ti přece neublížila, ne?“ Celá se chvěla. Potlačila neklid, zvedla hlavu a kývla. „Pojď sem ke mně, příteli,“ řekla zvláštním tónem. „Neboj se.“

Zasunul nůž a strnule k ní přistoupil. Roztáhla sukni, aby skryla záři. Při pohledu na její kotníky se vzpamatoval z prvního strachu, že je čarodějnice. Pomalu zvedala levou ruku. Když ukázala přímo na něho, kámen zářil jako slunce.

„To moje štěstí jsi ty,“ řekla. „Ten kámen září na tebe. Položím si ho na hruď vedle tvého jména. Opatrně stáhla prsten z prstu a držela jej pod šaty. Látkou procházelo minimum světla. Osvětlovalo jí hruď, hrdlo, oči, rozpuštěné zlatohnědé vlasy a kontrastovalo se soumrakem, který se mezitím změnil ve skutečnou noční tmu, přestože slunce ještě bylo vidět nad střechami domů.

„Já? Vaše štěstí?“ Zbraň mu upadla na zem. „Jak? Zkusil jsem to a neuspěl jsem. Celým svým životem, který má cenu jedné pence, bych vykoupil hodinu štěstí ceny zlata pro Jennifer, ale vy jste příliš vytrvalá ve svém hněvivém smutku.“

„Myslím, že ten prsten je odrazem tvé duše,“ řekla a vzala ho za ruce. Jeho velké dlaně bezmocně spočinuly v jejích. „A teď nastala tvá příležitost.“

„Příležitost k čemu, má paní?“ Hlas mu selhal.

„Abys mě osvobodil.“

„Ne!“ Stálo ho úsilí, aby se uvolnil. Držela ho pevně. „To nejde. Můj slib, má povinnost —“

Pustila ho. „Skutečně.“ Mluvila lítostivě, téměř laskavě. „Měla bych pochopit, co je to slib. Věř mi, že to chápu a rozumím ti a jen si přeji, abychom stáli oba na stejné straně zdi, kterou mezi nás postavili. Dobrou noc, příteli. Vzpomeň si na mě.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se vyděšeně.

„Ty jsi přece loajální, ty víš, co je to loajalita,“ vysvětlovala mu jako milovanému malému děcku. „Však šel bys někdy rád až na sám kraj, svou vírou spoután, slibem, jejž jsi dal? Tam nikdo nejde rád, ty ani já.“

„Co můžeš udělat?“ vyhrkl.

„Svět skrývá pro náš odchod mnoho cest,

jen jeden klíč, pak stačí dát se vést.“

(Vyjekl zděšením.) „Zda do vod skočit či zda vzít si nůž,“

Jennifer se zasmála, „a bodnout, nebo hrdlo zaškrtit, či jazyk utnout a pak čekat už… Když jedna cesta neschůdná se zdá, > je tisíc jiných, po nichž jít se dá.“ Stál jako omráčený. Pohladila ho po tváři.

„Mně ten čin nezazlívej, drahý můj,“ řekla. „Až na zemi tu skončí život tvůj, pak v ráji spolu setkáme se snad, na dnešní noc snad budem vzpomínat, a smutnou duší budem se jí smát.“ „Sebevrazi nekončí v nebi, ale v pekle,“ namítl bojovně. „Myslím, že tohle není ten případ —“ „Mýlíš se, jako ve všem!“

„Ať ty dveře vedou kamkoli, já je zkusím otevřít,“ řekla Jennifer. „Pravda, klíč je studený a těžký. Tak dobrou noc. Jdi. Nech mě tu o samotě s modlitbou.“

„Modlíš se, abys měla sílu k hříchu? Nehnu se.“ „Když mně tu musíš překážet, tak buď aspoň zticha.“ Několika kroky přešla k úzké posteli a klekla si vedle ní. Pod jejím dotekem zašustil slamník.

Chvíli stál, váhal a potom vykřikl: „Ne, přestaňte s tou hrůzou, Jennifer! Já vám pomůžu — ano, pomůžu!“ Padl na kolena, zakryl si tvář rukama a plakal.

Přistoupila k němu, dala si jeho ruce na hruď, pohladila ho po vlasech a konejšila ho. „Věděla jsem, že mi pomůžeš,“ řekla po chvíli, „víc ty než prsten.“

„Je to… menší hřích… zachránit vaši duši,“ vzlykal. „Mluv tiše,“ varovala ho.

Dřepl si před ní a zeptal se nešťastně: „Jak vás můžu provést okolo stráží?“
Mluvila stroze: „Přemýšlela jsem o tom, vězni jsou na to zvyklí. Jdi ven a řekni jim, že lituju a jsem na pokraji pokání— to vysvětlí i tvoje slzy — a vezmi s sebou bibli. Zpátky tajně přines svoje šaty. Jsem skoro stejně velká, to půjde. Ale rychle, než vyjde měsíc! — Uteču tímhle oknem přes dvůr. Stráž tam nestojí u domu, ale u brány. Když bude dost tma, proplížím se kolem. Ale pospěš si!“
Odhodlaně vyskočil. „K vašim službám, má vzácná paní.“ Jeho slova byla bombastická, odhodlání, s nímž se chopil meče a odešel z místnosti, už méně.
Jennifer se za ním dívala ze země. Prsten zářil a odrážel její slzy. „Jak je těžké takhle ho zneužít,“ vzlykala, „volat donkichotství z hrobu.“
Rozezněly se zvony. Vstala. Anděl, pomyslela si. Tady ve tvé zemi francouzské vyslyšíš mé doznání, Matko Maria? Sklonila hlavu nad sepjatýma rukama.
„Já za svého jej vzala. Nevím, proč. Co o mužích vím — rybářů pár znám, pár učňů, občas chodívali k nám, a to je vše — má zkušenost jest nic. Až u Ruprechta postřehla jsem víc, však ostych nedal pomyslit, že princ… A potom tento nebožák, tak mlád — já netušila, jaký vezme spád — když prstenu jas k jeho tváři pád -pár vzdechů, dotek letmý, v tváři růž, jež strojila jsem, aby tento muž sám vstoupiti chtěl do osidel mých, kde zanechán má zůstat — ach, ten hřích! Ač pro Ruprechta, hřích je spáchán, přec můj hřích, ne jeho, má těžká věc.“ Pokřižovala se a na chvilku zmlkla.
Otevřely se dveře. Všimla si stráže na chodbě, potom vstoupil Gerson mladší a dveře zavřel. Těžce oddychoval, ale pohyboval se rychle. Políbil bibli a potom ji položil na postel. Jennifer vyskočila. „Mám na sobě dvoje oblečeni, nelekejte se, vrchní si svléknu,“ řekl. Rozesmála se.
Potom si zul boty, vytáhl z kabely boty pro ni, a svlékl si tuniku, košili, kalhoty a punčochy. Hodil jí je a dal si ruku přes oči, jako by hráli na schovávanou. „Nebudu se dívat, paní, na mou čest,“ řekl, ochraptělý rozpaky.
Tlumeně se zasmála a letmo se dotkla svými rty jeho, až se zapotácel a málem upadl. „V téhle tmě jsem jen temnou skvrnou,“ řekla. Zdrženlivě odstoupil.
Když se převlékala za jeho zády, hovořila dál: „Uvažovala jsem o tvé bezpečnosti —“
„A já vás nebudu doprovázet?“ zeptal se vyděšeně. „Raději ne. Opravdu. Musíme si domluvit schůzku a kdoví, jakých uskoků se budu muset dopustit. A krom toho tvé zmizení — vy muži spíte v jedné místnosti, ne? To by vyvolalo okamžité podezření a pronásledování. Ne, jdi za nimi rozrušen a řekni jim, že jsem tvou pomoc odmítla, jako bych byla znovu ďáblem posedlá. Odejdi na lože a předstírej smutek. Ráno se tě samozřejmě budou vyptávat. Řekni jim, co chceš, nejlepší by byla samozřejmě pravda — ale trvej na tom, že jsem tě očarovala a pomátla. Oni tě mají rádi, jak jsem si všimla, i když si tě dobírají. Nakonec ti uvěří a budou dávat vinu sami sobě za to, že nechali takového chlapce samotného s čarodějnicí.“ „Tomu sám věřím,“ koktal.
Já také, pomyslela si. Nikdy nezapomenu na tohle opojení, na ten střemhlavý let na křídlech větru za bezpečím u Ruprechta, nebo možná ne. Proč se nebojím, nemám na to čas?
„Já vás nemůžu nechat uprchnout samotnou,“ namítl. „Kam půjdete? Kdo vás bude ochraňovat?“
„Uvažovala jsem o anglickém konzulátu. Pravděpodobně je royalistický, zvlášť tady v Marseilles. A když ne, tak tu někde poblíž royalisté určitě budou. Nezapomeň, že umím trochu francouzsky, abych se zeptala na cestu a — aby husa kopla toho, kdo vymyslel mužské šaty. Každý knoflík je jinde, než má. Pomůžeš mi… ? Ne, netřeš se. Já se to naučím… Aha. Tak pospíchej za svou pánskou společností, příteli Gersone.“
Jennifer přistoupila k oknu, kde ještě bylo trochu světla. Na obloze svítily hvězdy. Všiml si, jak jí jsou jeho šaty volné. Pomohlo, to skrýt její ženské křivky. Cosi se mu zalesklo před očima.
„Vlasy,“ málem vykřikl. „Nemohl jsem pronést klobouk a zapomněl jsem —“
„Já ne. Máš meč. Jistě máš aspoň jedno ostří nabroušené.“
„Cože? Ale to ne, prosím!“
„Odstřihni tyhle lokny, tady. Na živé hlavě zase dorostou. To, co se říká o mrtvolách, není pravda. Zvlášť když je usmaží na hranici.“
Škubnutím vytáhl meč, který odložil se svrchním oblečením, a poslechl ji. Potom stál jako oněmělý a držel v ruce svazek kadeří.
Smála se na něho zpod oškubaného sestřihu. „Tak jsi ze mě přece jen udělal kulatou hlavu,“ řekla. „Takhle bych měla projít okolo stráže u brány, pokud se mnou nebude mluvit.“ Podívala se na střechu protějšího domu a na komín, který začínal mít stříbřitý nádech. „Tedy jestli mám zmizet, musí to být do pěti minut. Dnes je úplněk.“
„A dál?“ zachvěl se.
„Jen já. A… ano, tvá láska. Ať netrvá moc dlouho. Máš život před sebou, drahý.“ Dala mu skutečný polibek na ústa. „Sbohem.“
Její ustřižené vlasy mu vypadly z ruky, chytil ji za zápěstí, pomohl jí na parapet a dolů po zdi. Potom ji pustil a zmizela mu ve tmě. Vykláněl se z okna a slyšel její kroky. Vzkázala mu něco zdola? Nebyl si jistý. Byla pryč. Odešel od okna a zůstal osaměle stát.

XVIII

MARSEILLESKÉ NÁBŘEŽÍ

Měsíc nakonec osvítil strmé vrcholky na východě a obarvil střechy domů, věže kostelů i opevnění, stěžně lodí. Na západě se třpytila hladina zálivu. Obloha byla spíše nachová než černá, hvězdy malé a svítilo jich jen pár. Budovy vrhaly k dokům dlouhé neproniknutelné stíny. Ze severu se zvedal vítr a vířil vůně dehtu a ryb. Ozývalo se vrzání a

drhnutí lan, vlnky šplouchaly o boky lodí.
Z jedné strany skladiště vyšla jednotka stráží. Před nimi se pohupovala lucerna a blýskala kopí a zbroj. Světlo lucerny dopadlo i na drobnou postavu v tmavém nepadnoucím oblečení, která se vynořila za rohem.
„Halte-lál“ vykřikl velitel stráže. Postava ztuhla. Vlasy měla tmavě blond a bílou tvář, která ve tmě splývala s límcem. Stráž ji rychle obstoupila.
„Qui va lá?“
„Un anglais,“ odpověděl jí vysoký rozechvělý hlas, „du groupe qui a loné aujourďhui ce bateau lá.“ Ukázala rukou na plavidlo kotvící kus dál. Světlo na palubě prozrazovalo, že tu zůstali hlídat námořníci.
„Ah, oni.“ Velitel pokynul strážím. „Je m'en souviens. Les parpaillots.“ Na jeho netečné tváři probleskl výraz uspokojení. „Ca va, passe, garconl“ Jennifer pokračovala do lodi. Hlídka neměla důvod k podezření, že má nějaký jiný úmysl než vyřídit něco na lodi, kterou mají její lidé najatou. Za chvíli stráž odešla. Jennifer mezitím neslyšně veslovala od přístaviště.
Když byla dostatečně daleko, zastavila a podívala se do brašny. Osvítila ji záře prstenu. Ještě září, zaradovala se. Je to, jak jsem myslela. Tahle loď je mé útočiště…

Hle, stožár k nebi tyčí se a ční a vítr na jih vane, kam chci plout, kde Ruprecht čeká a kde noc se dní, kde světlo blahodárné vládne černou tmou. Schovala prsten a dala se do práce. Ukotvila kormidlo do držáku, spustila boční ploutev, postavila a ukotvila stožár, rozvinula lugovou plachtu a napjala ji na ráhno. Nebyla to pro ni nijak těžká práce, loďka byla malá. Hlavou se jí honily myšlenky. Chudák důvěřivý Gerson! Nebohý chlapče, je mi opravdu líto, že jsem tě tam nechala nést hlavní tíži svého činu, že jsem ti lhala, abych mohla uskutečnit svůj plán. Ty bys mě však nikdy sám nepustil na moře za ním… za mým Ruprechtem… nemohu skrýt svou radost.
Plachta zavlála, vítr ji napjal a opřel se do ní. Loď sviště la kupředu. Chybí tu jídlo i voda — i strach, pomyslela si. Můj prsten mě nezradí a nenechá mne zemřít. A trochu trpět na cestě neuškodí. Už nehladovím po svobodě a opíjet se budu slaným mořským vzduchem!
Zavzlykala radostí. Konečně si mohla bezpečně navléknout prsten. Nepřestal zářit.
Teď září ještě více než kdy dřív, .. . to proto, že své lásce spěchám vstříc a celé věci pomoc zdáme dát jemu a skrz něj sobě též chci přát, ať prsten svítí mi jak maják tmou.
Naklonila hlavu ke straně a usmála se do slunce.
Chceš slyšet, milé slunce, píseň mou?

ZADNÍ PALUBA TUNISKÉ LODI

Loď kotvila. Po pravoboku byl břeh, kopce a město jako ve snách, s minarety, které v měsíčním svitu vypadaly jako zimní krajina s vyčnívajícími špičatými rampouchy. Vzduch byl však teplý, klidný a provoněný kořením. U přístavu se třpytila ebenová hladina moře a nad ní se chvěl most měsíčních paprsků. Měsíc byl veliký a pohltil téměř všechny hvězdy, zaplavil svým svitem palubu a utlumil lampy svítící podél břehu moře.
Ruprecht stál u zábradlí směrem k pevnině. Ve výhledu mu bránil velký záchranný člun, na němž pospávalo několik strážců. Díval se před sebe a stál s nahrbenými rameny a sevřenou pěstí před ústy.
Tak jsme konečně dopluli do Tunisu, pomyslel si. Teď už čekáme jen na ráno, abychom mohli zakotvit. A co bude potom? Proč vydával můj prsten jasnou zář, že musel jsem jej skrývat zrakům všech? Snad naději teď hledím tváří v tvář? Však co mi přichystá tuniský břeh? Zde čarodějem budu navždy zván, když prstenem teď dále vést se dám.
Náhle mu pozornost upoutalo jakési hedvábné zašustění. Přistoupila k němu Belinda. Spustila z ramen šátek a odhalila šaty s hlubokým dekoltem. Kůže a vlasy jí voněly růžemi a ještě něčím, znepokojivým, vzrušujícím — nebo měsíčním kouzlem ještě starším než prsten, který ležel v Ruprechtově brašně, působila tak nadpozemsky, jako víla?
„Ale… vítej,“ řekl do ticha. „Já… myslel jsem, že už dávno spíš. A ty jsi zatím tak slavnostně oblečena.“
„Na počest konce naší cesty. No, svým způsobem ano.“ Očima hledala jeho pohled. „Musím předstírat veselí a musím předstírat… ano, sama sobě, že se vracím domů, že už nebudu pasažérka, ale opět pravá vévodkyně.“
„To já se princem ještě prohlásit nemohu.“ Pokrčil rameny. „Vlastně jsem ještě nikdy nebyl nulou, pouhým jménem.“
Vzala ho za paži. „Ty si zasloužíš postavení, Ruprechte. Ne, zasloužíš si víc. Velké impérium, celý svět.“
I v té kouzelné záři bylo vidět, jak se červená. „Jsi příliš laskavá,“ řekl. „Vždycky jsi byla. Pro mne byla naše cesta nadčasovým okamžikem míru a… radosti… z tvé společnosti.“
„A já - co mohu říci?“ Zavěsila se do něho. „Musíš se vrhat do těch potíží a podstupovat nebezpečí?“ Štíhlou rukou ukázala ke břehu. „Tady máš útočiště, v němž jsi milován.“
Zakroutil hlavou. Černé kadeře se mu rozlétly na všechny strany. „Můj král — mé poslání…“
„Co to vlastně hledáš, Ruprechte?“ Naklonila se k němu. „Querido, řekni to jenom mně, když nechceš jinému.“ Položila si jeho ruku kolem pasu.
Hlas mu zhrubl. „Mohu to říci vůbec někomu?“
„Ani mně ne?“ zeptala se smutně. „To bolí, když mi nedůvěřuješ, když mě odvrhuješ. Vidím tu prázdnotu tvého srdce, které bych ráda naplnila až po okraj.“
Snažil se jí vymanit, ona se však přivinula jako vánek. Téměř ji odstrčil násilím a povolil její objetí. Ona ho však chytila za ruku.
„Moc jsi mi pomohla, Belindo, nade všechna očekávání—“
„Tak na oplátku žádej ještě víc. Nebudu se ti plížit do soukromí, ale přemýšlej: bez malého náznaku vděku vůle povadne a budeš bez pomoci.“

Přitiskla se k němu, nejdřív se mu přitiskla k bokům. Díval se přímo před sebe nad její hlavu a řekl: „Sám není, komu po boku jde čest.“ Na obličeji se mu objevily krůpěje potu. „Nuž, prosím, nezkoušej mne více svést.“
Rozesmála se, jako když se zvedne vánek. „Takže mne můj galantní rytíř tímto zavrhuje? Já jsem tu však vévodkyně a tohle zakazuji.“
„Belindo, nech mě být. Říká se o mně, že jsem prudký, nejsem však náměsíčný.“
„Měsíc, la luna… tohle je opravdu náměsíčná bláznivá noc, naše poslední, kdy můžeme být sami sebou.“ Přitiskla se k němu. „Odhoď všechno, co tě tíží, tahle noc je tak lehká, tak opojně lehká, tak prosáklá lehkostí.“ Rozmáchla ruce.
„Jak zvony zvoní v rose luny zář, jak ozvěna jde mořem tam a zpět, zní z výše hvězd a světu nese klid jak deště jemný proud na jarní květ.“
Projela prsty jeho hustou hřívou. „Naše tělo je spředeno z měsíčního svitu a vzduchu a až na úsvitu smrti ztratí svou křehkost, dnes však ještě tančí pod nebeskou klenbou. Probuď se k veselí, ty pomíjivé kouzlo měsíčního svitu v tmách. Jak dlouho čekal na svůj plný tvar, jak brzy srpkem bude, unaven a stár! Je naše chvíle, nedopřej jí zmar.“
Žádný z nich nevěděl, kdo začal s prvním polibkem. „Měla jsem pocit, že to obležení, které jsem způsobila, bude trvat věčně,“ řekla nakonec nadšeně.
Odpověděl nezřetelně: „Starý Adam se mnou hrál falešnou hru —“
„Žádné výčitky svědomí,“ vytkla mu něžně a dotkla se jeho rtů. „Když už musíš napodobovat puritány, mysli na to, abys z toho získal alespoň přátelství.“
„Raději budu myslet na tvou krásu. A… nu, proč mě má svazovat nějaký pohanský rituál, když král potřebuje mou pomoc? Třeba je to světlo jen bludička —“
Přitiskla se k němu. „Už dost povídání. Půjdeme k tobě do kajuty. Ten pohan, co tě přemohl, je Amor.“ Znovu se rozesmála. „A říká, že mi máš odevzdat meč.“
Slepě ji následoval.

LVÍ ZÁTOKA

Na obzoru nebylo vidět pevninu. Jola se pohupovala na stříbrné vodní hladině pod měsícem, který už prošel vrcholem a začínal zapadat. Jennifer si brzy z plachty vyrobila improvizovaný plášť. Nebyla ospalá, ale bylo jí trochu zima. Držela pevně kormidlo a zpívala:
„Plul námořník na dlouhou pouť, zde děvče zanechal, to denně hledí na obzor, však zří jen racků pár, ta bílá křídla nad vodou jak plachty v nebesích, tak sama slýchá noční tmou jen vítr ve větvích.
Zas slunce, měsíc, za dnem den, rok další pomíjí a život dívčin jako sen se zvolna odvíjí. Již nové jaro nastává a vánek nese zvěst, že milý, jehož čekává, se jednou vrátí zpět.
Až přijde—“
Náhle se však její popěvek změnil ve zděšený výkřik. Porouchalo se ukotvení ráhna. Za chvilku člun začal ztrácet kurz, zmítal se ze strany na stranu a točil se dokola. Nakonec ztratil vítr a skoro se zastavil - bezmocný uprostřed mokré nicoty byl bezcílně nesen neznámo kam.

XIX

KNIHOVNA

Knihovna byla maurská místnost s temnými lomenými okny, zlacenými vlysy, které neostře vystupovaly ze stínů, jež vrhaly plameny v jediném svícnu. Všude bylo vidět přihrádky plné svitků a starých rukopisů. Byly zaprášené a obrostlé pavučinami. Kolem nich se prohánělo krysy. Stejně omšelým dojmem působilo i oblečení a bílá bradka správce, který dřímal na stoličce v rohu.
Svícen stál na stole, za nímž seděl Ruprecht. Byl plný rozpracovaných listin. Ruprecht měl na sobě přezůvky, punčochy, košili s vyhrnutými rukávy rozepnutou až do poloviny hrudi, protože bylo horko. Byl cítit potem a špínou starých knih -neoholený, neučesaný, oči rudé a zapadlé - probíral jednu plesnivou knihu za druhou, občas nějakou dal stranou a vzal další. Tu a tam ho zaujal nějaký řádek - hledal další slova, polohlasně si opakoval věty a potom většinou zakroutil hlavou a zaklel.
Přišoural se Will Fairweather. I jeho vytáhlá postava byla oblečena po evropsku, až na jezdecké boty a šavli. Nesl podnos plný masa, měkký plochý chléb, karafu vína a vody a dva poháry. „To sem já, generále,“ řekl.
Ruprecht si jeho přítomnost neuvědomil, dokud mu Will nestrčil svůj dlouhý nos do lejster. Až v tu chvíli Ruprecht zamžoural očima, opřel se na židli a řekl: „Á, Will. Co se děje?“
„Tohle,“ zněla strohá odpověď a podnos s jídlem putoval na Ovidiovy Metamorfózy, „jídlo. Esli pan generál už zapomněl, tak to se jí. Tak pij a jez. To je rozkaz.“
Ruprecht zakroutil hlavou. „Nemám hlad.“ A dodal nasupeně: „A kdo ty jsi, že mi dáváš rozkazy?“
Will se poskládal na protější židli, opřel si lýtko o druhou nohu a udělal rozmáchlé gesto. „Jo, pane, Bůh a zákony války daly lidem nějaký práva a nějaký povinnosti — jak pánům, tak poddanejm. Já vím, kde je moje místo. Já nemám co mluvit do strategie a taktiky, to jen plním rozkazy, vobyčejnej voják mlčí o těch malejch úpravičkách, co si udělá… hmm… z praktických důvodů, protože by to generála stejně nezajímalo. Ale když můj pán zůstane zaživa pohřbenej v tyhle vévodově knihovně, aby ji čert spral, a bude vrčet na vévodkyni, když za ním přijde, aby si odpočinul, až ji dožene k slzám… tak prosím, i kdyby mě za to měli odsoudit, já musím důrazně pro-tes-to-vat.“

Vžil se do role řečníka. „Tak se hrab v knihách, pane, hrab se, tohle je ale moje právoplatný poslání od Boha, když jde o žaludek, a nikdo nemůže moje práva zpochybnit. Nepochybuju o tom, že Jozue vstoupil se svým vojskem do Zaslíbený země a stěžoval si tam na špatný mlíko a ještě horší med, kterým ho válka obdařila. Tak takhle je to s jídlem a to teda říkám, že pakliže si generál nevěrné tady ten příděl a nestrčí ho do pusy, tak vážně porušuje naše práva a povinnosti.“

Na Ruprechtově tváři se rozhostil váhavý úsměv. „Už je opravdu pozdě.“

„Půlnoc pryč. To jste měl slyšet toho řezníka, když jsem ho vykopal z postele. Ne že bych mu rozuměl, ale huba mu jela jak namydlená. Tak jsem mu vysvětlil rukama nohama, co chci — a tady to je. Tak propánakrále jez,“ naléhal Will.

Ruprecht si mnul oči. „Nápad to byl dobrý, to jistě. Ale moc o tom mluvíš.“

„A potom jdi spát.“

„Ne. I když je moje úsilí marné, budu pokračovat.“

„A co hledáš?“ Will nalil víno a vodu do poháru a strčil jej Ruprechtovi do ruky.

Princ pil, aniž si to uvědomoval. „Náš cíl. Protože jsem hloupě vyhodil kompas, který jsem dostal z ruky, jež mi důvěřuje.“ Mluvil hrubým hlasem.

Will kývl směrem k prstenu s obyčejným kamenem. „Já si to myslel. Včera večer — vévodkyně, co? —No jo, dnes to na ní bylo poznat. A co je teda s tím prstenem, prozraď mi to, prosím tě.“

Ruprecht se díval do tmy. „V tu chvíli jsem si řekl,“ vychrlil, „v náhlém návalu vášně… řekl jsem si, že můj slib věrnosti Jennifer Alayneové byl nesmyslný, že to není žádné skutečné zasnoubení, žádný křesťanský slib, ale nejspíš nějaká pekelná nástraha a já se jí musím vyhnout. Když však před úsvitem Belinda odešla zpět k příteli, jemuž jsem nasadil parohy—“ Zakryl si tvář. „Viděl jsem tu kamennou temnotu a má duše byla mrtvá jako kámen.“

„Ale generále, ty mluvíš nesmysly,“ Will se naklonil nad stůl a poklepal na shrbené rameno. „Třeba jsi udělal chybu. Ale copak jsi tak nekřesťansky pyšný, abys svý lidský poklesky pokládal za tak velký, že otřesou celým nebem ? A krom toho bych se vůbec nedivil, kdyby ti ta vévodkyně byla nalila nápoj-lásky, aby tě nakonec oblbla. Vo tom už jsem něco slyšel— No, ty jsi mladý a horkokrevný. Žil jsi jako mnich, kdovíjak dlouho, než jsme se vydali na sever. A tam jsi vočíhnul mou výzbroj. Žádný kouzla, jen, co je potřeba. Není divu, že jsi podlehl. A ještě k tomu přispělo jedno —jednou jsem slyšel, že po abstinenci sílí touha.“

„Ušetři mě toho,“ řekl Ruprecht. „Nech mě být, abych napravil, co se ještě dá.“ ‚Až se nafutruješ.“

Ruprecht přikývl, dal si plátek masa mezi dva chleby a žvýkal. „Tak je to lepší,“ řekl Will. „No jo, ale když jsme ztratili průvodce, můžeme vůbec ještě pokračovat v cestě?“

Ruprecht se zachvěl. „Zkusím… hledat náš cíl — Prosperův ostrov - vlastními lidskými silami. Není velká šance, že ho najdeme, a i kdybychom ho našli, stejně se tam asi nedostaneme. Ale přece, co víc můžu dělat?“

„Můžeme, oba, můj pane.“

„Děkuji ti za důvěru, příliš velkou, než aby se za ni dalo poděkovat.“

Princi se vrátila jeho pověstná břitkost - snad díky jídlu nebo povzbuzení. „Uvažuji takhle: Před šedesáti lety byl milánský vévoda Prospero se svou malou dcerkou zajat svým diktátorským bratrem. Oba je tajně odvezl k moři — zaprodance, jak říká velký historik, a tam je čekal — shnilý vrak bez plachet, bez lan, stožárů či ráhen — i krysy z něj už dávno utekly.“ Musel tedy mít loď, ne velkou, ale větší než člun. Máme popis a víme, že tam byla schránka na tajné knihy a další věci, které stačil dát vévodovi na cestu dobrý Gonzalo. To všechno však vzalo za své ve větru a v mořských vlnách. Prospero nepochybně využil pár drobných kouzel a šťastně přistál na břehu, nicméně podle místa, odkud vypluli, a podle stavu lodi lokalizoval ostrov, na němž přistáli, někde mezi Itálii a Španělsko.“

„Hmm.“ Will se hladil po strništi na tvářích a škrábavý zvuk, který to vydávalo, málem přehlušil i správcovo chrápání. „Vo tom jsi mi nikdy nevyprávěl. Ale my jsme vlastně na kus řeči nikdy neměli čas, dokud jsme se nevydali na cestu. No, nevadí. A co se stalo pak?“

„Prospero s Mirandou tu žili, dokud se on nestal slavným čarodějem a ona mladou dámou. Nakonec jeho zlý bratr už neměl šanci. Byl se společností, která provdala Claribel, dceru neapolského krále, za krále Tuniska — je tam zámožnou královnou. Svým čarodějnickým mistrovstvím a za pomoci svého služebného ducha Prospero přivedl loď ke břehu a docílil pokání. Když mu nakonec mohlo být odpuštěno, vrátil se jako vladař do Milána a jeho dcera si vzala korunního prince neapolského — no ano, je to král Ferdinand a královna Miranda, vládnou tam dodnes. Až do konce života už Prospero nečaroval a připravoval se na budoucnost. Veškeré pomůcky, které k čarování potřeboval, nechal na ostrově.“ Ruprecht se odmlčel a potom pokračoval: „Oberon si myslel, že je najdeme a použijeme.“

Will se chvěl navzdory horku. „To je vopravdu podivná historie. A to jsem se vždycky toulal o Dušičkách po lese, protože tu noc jsou hajný doma. Tušíš, kde může bejt ten ostrov?“

„Rozhodně ne blíž, než jsem ukazoval. V západním Středomoří mnoho ostrovů není. Oberonovi lidi ho nenašli. Takže si myslím, že je to kouzelný ostrov a může být i neviditelný. Námořníci před sebou vidí jen vodu a potom se zčistajasna objeví pevnina. To se mohlo občas stávat, lidé někde přistáli a potom už nikdy nenašli, kde to bylo, navigace byla tenkrát primitivní. Zajímalo by mě, jestli by to mohl být ostrov Kalypsó nebo Kirké —“ Ruprecht ztichl.

„Prohledáváš záznamy a pátráš v nich po zmínkách třeba vo tomhle?“ zeptal se Will. (Ruprecht přikývl.) „Ale nikam to nevede, co? Jak dlouho nad tím chceš eště sedět?“

„Za týden vyčerpám všechny zdroje tady v knihovně.“ „A sebe taky, zvlášť když nebudeš jíst. Tak bašti. A co chceš vlastně udělat potom?“

„Koupím člun.“ Ruprecht pevně držel okraj stolu, až měl bílé nehty. „Belindiny peníze, mé pokání.“A rozhodně dodal: „Malý člun, který se dá zvládnout ve dvou. Víc nepotřebujeme. Naši nepřátelé se brzy dovědí, že jsme tady, tak nebudeme riskovat. No, tak si zakřížkujeme možná místa, začneme těmi nejpravděpodobnějšími, dokud —“ Hltavě se zakousl do jídla.

„Dokáď nezestárneme, nebo krále neporazí, nebo neskončíme pod vodou," řekl Will. „A jak jsi říkal, šanci máme pramizernou. No jo, Oberon a Titanie hodili kostky ve tvůj prospěch. No, snad na něco přijdeš. A jestli ne —" Pokrčil rameny. „Jiná možnost není, co?"

JOLA

Loďka se pomalu houpala na vlnách pod tmavou oblohou bez mráčku. Voda měla průzračnou modrozelenou barvu. Na západě byla obloha fialovošedá okolo zapadajícího měsíce, na východě probleskovaly paprsky slunce, které se chystalo vycházet. Vzduch byl klidný, bez větru. Plachta byla prověšená, ráhno uvolněné.

Jennifer napůl seděla a napůl ležela na záďové lavici. Ruce měla rozedřené od kormidla a lan, rty na opálené tváři rozpraskané do krve a oči zapadlé pod napuchlými víčky.

První noc na moři, potom den, další noc, pomyslela si, a teď přichází další svítání. Uvidím další soumrak? Jak dlouho mě ještě bude žízeň svírat ve svých osidlech? Hlava jí padala. Když se bradou dotkla hrudi, probrala se. Nesmím usnouti Není možné držet směr, který mi ukázal prsten. …proti větru nebo za bezvětří, v neznámých proudech, za slunce i při měsíci pod hvězdami, liteře jsou tak jiné než hvězdy u nás doma, zmožená únavou… určitě to není možné, když usnu.

Zapřela ráhno klínem a poškrábala se ve vlasech ztvrdlých slanou vodou. Mám prázdnou hlavu, ne, mám scvrklý mozek plný pískli. Zbláznila jsem se? Jsem skutečně posedlá? Tahle pramice se opravdu těžko obrací. Už ani nevím, kde jsem a proč. Měla bych plout k nejbližšímu břehu — ať je to, kde je to, a ne se trmácet za Bludným Holanďanem, který sám ztratil kormidelníka.

Zvedla hlavu, i když jí to dalo práci. Ne, já mám důvod! Jak bych na něj mohla, byť na vteřinu, zapomenout. Jestli kouzlo selhalo, tak je i on třeba zmatený a trápí se. Bůh je všemohoucí, říkají, a může dopustit cokoli, i když jsou to někdy nepravděpodobné věci — tak ho třeba najdu —pomůžu mu — najdu ho — a jestli ne, tak umřu při hledání, jako věrný voják.

Pootočila kormidlo a snažila se využít vánku, který se zvedl.

Náhle její pozornost upoutal vodní vír. To je přece delfín, uvědomila si. A nahlas řekla hrubým hlasem ze ztuhlých útrob:

„Zdravím vás, pane delfíne! Dobré jitro! Pojď sem, já tě vítám. Tvé hrátky čeřící hladiny třpyt, tvá ladnost, krása jako nebes dar mi rozum navrátily i chuť žít. Bůh rád má svět, vždyť delfíny mu dal!" Najednou vykřikla. Delfín se přiblížil k ní, vyklenul se do oblouku a vypustil gejzír vody. Jeho ocelově šedé slabiny zachytily odlesk prvních paprsků slunce.

Jennifer uhnula na stranu. Na příčníku mezi boky lodě seděla postava a smála se. Znělo to jako zvonky, jejichž hlas se rozléhal široko daleko loukami za ranního úsvitu, když byla Jennifer ještě malá. Postava oslovila Jennifer zpěvným hlasem: „Děkuji ti za tvé přivítání, paní, a s radostí přijímám. Odpusť, jestli jsem tě polekal, když jsem si převlékal šat. Mám jich mnoho — třeba tenhle —"

Náhle kolem loďky kroužila vážka oděná do absolutní modři. „Nebo tenhle" — mladý muž, snědý se zlatými kadeřemi v krátké bílé tunice a sandálech hrál na lyru — „nebo tenhle" — zvedla se smršť záře podobná té, která provázela zvuk zvonků, než utichl, ale kroužila stále dokola - „nebo tenhle" - a vrátil se do podoby, kterou měl, když vstoupil na loď, „a mnoho jiných." „Kdo jsi," zeptala se Jennifer váhavě, „a kdo tě posílá, odkud a proč?"

„Vypadám tak hrozně v tvých očích?" poškádlil ji. „Proměním se v obludu, jestli mě tak vidíš raději."

Postupně se uklidnila. Působil svým způsobem půvabně — sedmiletý nebo osmiletý chlapec, štíhlý, oblečený v zástěrce, s věncem lilií ve světlých loknách, velké oči barvy kvetoucích chrp a tvář plná pih — však ne větší než půl metru a s motýlími křídly a v barvě tygří srsti v poli karafiátů.

Přestože byl tak malý, slyšela ho dobře a viděla v jeho tváři zájem. „Počkej, zaplula jsi moc blízko ke kraji. Nevyčerpalo tě děťátko, ale upír — vždyť vypadáš jako sušinka a ne jako maminka. Počkej chvíli."

Zmizel. Zůstala stát, otevřela a zavřela ústa, ale nemohla z nich vydat jediný zvuk. Kormidlo se samo začalo pohybovat, ráhno se narovnalo a plachty napjaly. Před Jennifer se objevil komorník. „Podává se čaj, paní," řekl melodicky, položil podnos na lavici a proměnil se v chlapce, který se vesele šklebil na přídi.

Zalapala po dechu. Na mosazném podnosu se kouřilo z porcelánové konvice vedle šálku tenkého jako skořápka vejce. Byly tu naservírovány plátky sýra, rozinky, pečivo. Vedle džbánku mléka stál džbánek vody, oba orosené, jak byl jejich obsah studený, a poctivý keramický hrnek. „Pij pomalu, ukusuj po malých soustech, jak jsi zvyklá," řekl.

„Já vím," odpověděla, „jen nevím, jak ti poděkovat… Nemáš nic proti modlitbě?"

„Ne, přidám se k tobě."

Na chvíli si klekla. Chlapec klečel na přídi. Mezitím vyšlo slunce a moře se zalesklo.

Jennifer se pomalu dala do jídla. Její zachránce si našel pohodlnou polohu na obrubě lodi, nedočkavě přešlapoval. Po chvíli řekl:

„Jsi jistě zvědavá, co se tu děje. Nu, já jsem Ariel, vzdušný duch, který kdysi sloužil Prosperovi na ostrově, který hledáš, až dokud mě Prospero nepropustil." Její ohromení ho pobavilo. „Vidím ti do duše. Neboj se. Není na tom nic špatného." Zvážněl. „A tak jsem zjistil, že se Faerii nedaří dobře. Byl jsem příliš dlouho izolován, ztratil jsem pojem o čase, na mém ostrově je tak dobře. Teď ti ale musím pomoci, a Oberonovi. Jinak zakrátko nepřítel ovládne i můj břeh, zmocní se ho bezcitné železo, vyplení sedmikrásky a na jejich hrobě si postaví kancelář."

„Jak se to děje v Anglii," řekla Jennifer mezi opatrnými labužnickými doušky. „Ruprecht —"

„Co je to za jméno?" posmíval se Ariel. „No, jména mohou být důležitá. Měli ho pokřtít Filip, aby měli Filipa. Ale to nevadí. On je dobrý, i když to jde ztuha. Já osobně mám radši tebe, Jennifer."

„Nikdy o něm nemluv špatně!" začervenala se. „To bych rád," přikývl Ariel. „Ale… je živ a zdráv?" „Ano."

„Chvála Bohu." Kdyby nebyla tak vyprahlá, byla by se dala do pláče.

Po chvilce, během níž vykouzlil světelný míč, pinkal si s ním na prstech a potom jej nechal zmizet, Ariel pokračoval:

„Víš, že naše Faerie má málo sil — umíme jen iluze, zjevení a pár triků, pronášet věštby, které může vzít čas, a našeptávat vágní rady. Mimo svůj ostrůvek jsem jen zvěd, nic víc. Byl bych se o tobě nedověděl a nemohl bych ti pomoci, kdyby ses nebyla sama přiblížila k mému domovu. Ani nemůžu vzkřísit ty mocné věci, které zachránil vévoda Prospero, než mě propustil. Můžu ti jen ukázat místo, kde je zakopal, a silné lidské svaly, které ti pomohou —“

„Ruprecht?“

Ariel se zašklebil. „Ne, ten sedí mezi knihami a já nemám sílu ho odtud vytáhnout, protože celý ten palác má železnou konstrukci, aby ho chránila před kouzly, kterých se stavitelé tenkrát báli.“ Viděl, jak je sklíčená. „No, on za chvíli vyleze sám. Mezitím ti povím o tom chlapci, co přeťal tvá pouta ve dví. No, není v nebezpečí. Jeho společníci uvěřili, že jsi jej očarovala, a krom toho teď mají jiné starosti.“ Znovu se zašklebil. „Majitel téhle lodi od nich vyžaduje peníze za celou loď, protože stráže tvrdí, že ji ukradl nějaký puritán, a ještě k tomu chce platit nájem, i když je jasné, že oni tu loď nemohou použít. Hrozí jim soudem. Oni navíc neumějí francouzsky.“ Uhodil do lavice a výskl.

„Jak o tom všem víš?“ zajímala se Jennifer.

„Než jsem ti donesl proviant, stačil jsem sledovat, co se stalo.“ Ariel se dal do zpěvu: „Tam, kde kapky kapou, kapky kapou —“ ale potom se začal omlouvat. „Ne, já se ti omlouvám za každou vteřinu, kterou tu trávíš zbytečně a bez užitku na téhle výhni bez hnutí. Já přinesu olej, který hned zchladí všechno spálené.“ Jeho slova zesílila v pokřik. „Větře, přižeň se sem jako vír!“

Zvedl ruku. Vzduch jako by ožil a voda pod ním také. Plachta se náhle napjala a loď vyrazila dopředu.

XX

OSTROV

Nad širokými bílými břehy a útulnými zátokami se tyčily vysoké kopce. Byly zalesněné — rostly tu borovice a jalovce a jinde zase vysoké listnaté lesy nebo louky plné rozkvetlých květin jako obloha hvězd. Prameny vytvořily potoky bublající přes mechem porostlé oblázky a hučící ve vodopádech ve skalách. Vzduch byl prosycený vůní zeleně, květů a sluncem prohřáté pryskyřice. Všechno tu zpívalo, protože na obloze se vznášely tisíce křídel. Ze všech stran se ozývalo cvrlikání, ptačí trylky a popěvky.

Díky Arielově medicíně se Jennifer brzy zotavila. Dala se cestou vzhůru. Mezi větvemi stromů, které jí vytvářely klenbu nad hlavou, bylo chladno jako v katedrále. Sluneční paprsky na listech měnily barvu na zlatozelenou a na zemi tvořily kulaté stíny jako mince. Tu a tam uskočila stranou, aby vyplašila berušku, pohonila červenku nebo vysušila kapku rosy, která se držela v kalichu orchideje.

„Umřela jsem,“ ptala se ospalým hlasem, „že jsem se najednou ocitla v ráji?“

„Ne, tohle je pozemský ráj a ty sis ho zasloužila,“ slétl jí na rameno Ariel. „Cožpak není celý svět jeden veliký ráj a člověk jeho had i nezkrotný strážce? První a největší zázrak, který tu objevíš — stejně jako kdekoli jinde - je tvoje tělo, tvůj vlastní život. Aby dostal, co mu náleží, vedu tě do jeskyně, kterou Prospero vydlabal v útesu, aby získal pro sebe a pro svou dcerku přístřeší. Rychle ji pro tebe poklidíme a nazdobíme a z větví a měkké trávy uděláme postel.“

Zamával křídly a radostně pokračoval. „Strava na ostrově se ti bude zdát složitá. Každý pramen, který vyvrtáme, má jinou ledovou příchuť, každá plástev medu je z jiného pole, každý hrozen je jinou směsicí slunečních paprsků, země a deště, lanýže chutnají po hluboko uložených pokladech, houby mají chuť lesního stínu a vlhka a je z nich cítit rafinovanost bylin a moc uhasit palčivou chuť pórku, jako trpkost jablka hasí sladká chuť hrušky. To jen na ukázku pár rostlin z mnoha. Naši krabi a humři se dost vynachválí sami a ústřice právem cítí, že ony toho nemají zapotřebí. Brzy dozrají lískové oříšky a kdoule a já budu chválit chvalozpěvy vše chvalitebné a chvályhodné. Myslím, že budu —“

„Moment, prosím, pane,“ přerušila ho Jennifer. Zvolna se probírala ze svého omámení. „Říkáš ‚my´ — kdo tu ještě bydlí?“

Ariel zvedl obočí. „Kdo, myslíš… ? Tamhle tě jde přivítat.“

Jennifer vykřikla úlekem.

Bytost, která se šourala ze zatáčky na cestě, vypadala vedle lesů, ptáků i elfů šeredně. Byla to postava spíše mužská, o něco menší než Jennifer - to proto, že měla nohy do O a hrb. Ramena měla široká. Ruce jí sahaly až pod kolena a stejně jako nohy končily neostříhanými nehty lemovanými černou špínou. Rozcuchaná bílá kštice zprvu prozrazovala, jak malou má hlavu — bez obočí a bez brady. Oči byly zapadlé hluboko v lebečních důlcích a hlavním rysem obličeje byl velký plochý nos a široká ústa. Nažloutlou kůži s hnědými skvrnami pokrývala pouze špinavá zástěrka.

„Nebojte se,“ řekl Ariel, „žádný z vás.“

Podivné stvoření spustilo čelist a odhalilo špičáky, které kdysi asi vypadaly hrůzostrašně, z nichž však teď zbývalo jen pár žlutých pahýlů. „Co je to?“ zeptalo se hrubým hlasem. „Co jsi to přivedl —“ a nakonec vyjeklo, „Miranda!“ a složilo se Jennifer k nohám.

Jennifer sebrala odvahu. Monstrum se jí plazilo u nohou a plakalo.

„To je jen Kaliban,“ řekl jí Ariel mezi jeho vzlyky, „už mnoho let neškodný, alespoň ve vztahu ke mně. Přiznávám se, že mě jeho reakce překvapila.“

„Kdo je Kaliban?“ Krčila nos a uhýbala před zvířecím pachem podivného stvoření.

„Prospero ho našel jako mládě zlého čaroděje a naučil ho mluvit jazykem, který ti zní jako tvá mateřština — a vychoval ho jako svého sluhu. Kaliban byl nevraživý, nevlídný a záludný a nakonec svého pána zradil, potom však začal být zmatený a přihlouplý a později naříkal a litoval svého činu. Když mě Prospero propustil a vrátil se domů, tuhle ruinu tady nechal se mnou. K čemu by mu byl Kaliban v Itálii, než dělat někomu kašpara nebo návnadu psům — ještě by to zburcovalo jeho mdlý rozum, někomu by načechral zevnějšek a dostal by šibenici. A tak zestárl v osamění tady na

ostrově - jen já, když jsem hledal kratochvíli, jsem za ním tu a tam zašel a předváděl mu triky pro pobavení.“

„Mirando, ach Mirando,“ kvílelo monstrum a zvedlo vlhkou tvář k Jennifer.

Ariel poodletěl, aby si Jennifer prohlédl. „Ne, nevypadáš jako Miranda,“ usoudil. „Krom oblečení, zastřižených vlasů a toho ostatního jsi světlejší a vyšší — ale, no jo, vždyť Miranda byla jediná dívka, kterou kdy viděl, a za ta mnohá léta, co uplynula, jsem mu ji ani obrázkem nepřipomněl, i když o to žadonil.“ Přemýšlel. „Takže duchové se taky věkem mění jako lidé?“

Kaliban namáhavě vstal. Divoce doširoka roztáhl paže, vypjal hruď a po každých několika slovech se zastavil: „Ty nejsi Miranda? Ale jsi! To musí být Miranda, Arieli. Ty umíš moc kousků, ale nic podobného jsi nikdy nevykouzlil. Podívej ty sladké křivky, ty jemné tvary. Ty neumíš roztavit a vytvarovat paprsek měsíce a vytvořit třeba její ruce. Uměl bys vymyslet tu žílu na jejím hrdle, modrou jako stín sluncem zalitého oblaku? Jakou melodií bys ji podnítil k chůzi? A — ach, je mi tě líto, Arieli — ty nemáš nos jako já, abys cítil jemnou vůni, kterou vyzařuje. Ty znáš jen obyčejné růže, zatímco já bych mohl dřímat milion šťastných let na letní louce jejího dechu. Tváře má hebké jako spánek… Nelži mi! Já jsem nezapomněl, jak vypadají Mirandy, a tahle Miranda je pravá — pravá - pravá!“

Začal poskakovat okolo, brebentil, slintal a odhaloval na Ariela zbytky svých zubů. „Tuhle novou Mirandu mi neodvedeš!“ vykřikl. „Ty veverko, rošťáku, ty zloději jeden — to sis toho málo nahamounil, abys mi nemohl taky něco nechat? Pojď dolů, ty strako! Podívej, mám hubu dokořán a zvu tě dovnitř — ale pak tě vyplivnu, aby masařky měly co žrát!“

„Kalibane,“ řekl Ariel přísně, „už zase začínáš?“ Otočil se k Jennifer, která začala vyděšeně ustupovat: „Já ho uklidním.“

Na cestě se ozvalo zavytí. Ariel se proměnil v hrom a blesk. Kaliban zanaříkal, zvedl ruce jako štít a nahrbil se. Začal ho bičovat déšť s kroupami, blesky ho štípaly do kůže. Byl to trest neškodný, nezůstala mu po něm jediná rána, ale byl bolestivý, soudě podle toho, jak poskakoval a křičel.

„Už mu neubližuj,“ přimlouvala se Jennifer. „Vždyť je to bělovlasý stařec.“

Ariel se vrátil do své obvyklé podoby. Kaliban ležel a těžce oddychoval. „Ale vždyť to nic nebylo,“ poznamenal Ariel. „To mně bylo hůř, když jsem jednou jel na splašené vichřici.“ Když se na něho Kaliban troufl podívat, dodal: „Myslím, že to bylo poprvé, co tě někdo politoval. Za to bys jí měl poděkovat.“

Kaliban se postavil. Jennifer viděla, jak sebou škube, ne díky trestu, který musel vytrpět, ale protože se i na jeho kostech podepsalo stáří. „Jo, jo,“ broukl., Ano, Mirandy jsou sladké.“ Žmoulal si konečky vlasů a poklonil se směrem k Jennifer. „Neboj se. To já se bojím tebe. Když jsem byl mladý a s první Mirandou, tak jsem ji děsil, ale nikdo mě nic lepšího nenaučil. Tahle hlava je moc tvrdá a všechno do ní leze moc pomalu. Ale měl jsem moře času přemýšlet o tom, jak se vlastně s Mirandami zachází. Budu ti každý den uklízet a nosit květiny, nadělám ti dřevo, vydrhnu kotlíky, budu tě hlídat jako pes, a když budeš chtít, ukážu ti místo, kde rostou bobule. Nebo něco jiného, Mirando. Stačí říct.“

„Pojď,“ řekl Ariel. „Připravíme jí příbytek.“

ČLUN NA MOŘI

Byla to tartana se špičatou přídí a čeleném, vybavená malou trojúhelníkovou plachtou na přídi a speciální plachtou, která se užívala jen ve Středomoří. Byla méně praktická než holandské jachty, které Ruprecht znal, ale příčné ráhno by si bylo překáželo s obrovskou bednou uprostřed otevřeného trupu. Vedle beden a sudů se zásobami tu bylo pro dva lidi dost místa, aby si pohodlně rozložili matrace. Bylo poledne, vlny na moři měly nafialovělou barvu a ani silný vítr neubíral slunci na síle. Will Fairweather držel kormidlo. Na levoboku stál Ruprecht, nohy široce rozkročené, a svíral v rukou astroláb. Loď se však náhle prudce vychýlila z kurzu a Ruprecht málem upadl. Plachty se rozhoupaly. „Aby tě čert spral!“ vykřikl. „Po třech dnech nejsi schopen udržet loď v klidu aspoň na chvíli, abych se mohl podívat?“

„Nejdřív je potřeba navigátor,“ odpověděl Will rozmrzele. „Houpe se to jak vožrala. Kde je nějaký to kouzlo z těch tvých tabulek a ročenek a z těch logaritmů - nic z toho nedokáže víc, než nám ukázat, kde jsme právě byli. Ale kam sakra jedeme…“ „Chyba, hloupý kormidelníku, není ve stěžních, ale v tobě.“ Ruprecht vzdychl. „Nicméně uznávám, že zjistit, kde jsme, je skutečně jen údělem mistra. Copak v Tunisku nemají kouska moderního vybavení? Kdybych měl aspoň hodinky nebo ten nový vynález sextant —“

„Cože? Generále, já pochybuju, že tady někdo něco vynalez od dob Sodomy a Gomory.“ Will si otřel z čela pot. „Ze plujeme tři dny? To leda tak tři životy.“

„Já bych je obětoval, kdyby to bylo nutné — a kdybychom je měli. Takhle hledat můžeme třeba měsíc, než nás podzimní bouře donutí přistát.“

„No, to je hezký. A kdy se vrátíme do boje, co? Podle toho, co mi říkal komorník toho vyslance, se králova vláda nedočká příštích Vánoc. A my nožná taky ne. Jak se žije v Holandsku?“

„Pokud jde o náboženství, jsou tolerantní, ovšem pokud jde o obchod, jsou nekompromisní,“ odpověděl Ruprecht, i když byl duchem jinde. Sledoval výšku slunce a zapisoval ji spolu s časem a údaji na kompasu. „Myslím, že i jejich zem brzy pohltí stroje.“

„No, já jsem slyšel, že je tam rovina a ještě větší vlhko než v Anglii. Jednou jsem poslouchal, když si povídali Holanďani. Proč se vlastně říká Francouzům žabáci? Nikdo tak nehuhňá, nechrochtá a nekuňká jako Holanďani, jako kdyby byli pořád nastydlí! No, žádná prohra, tahle země ještě neviděla kouzlo.“

„Ale viděla,“ řekl Ruprecht tiše. „Dívá se na ně dodnes — a ti čarodějové se jmenují třeba Frans Hals nebo Rembrandt van Rijn -“

„Hoj!“ vykřikl Will. Ruprechtovi vypadly nástroje z ruky. Záblesk nad jejich hlavami se proměnil v chlapce, malého, ale jinak dokonalého. Poletoval na motýlích křídlech a hlas měl jako zvonky.

Will pustil kormidlo a sáhl po meči. Ruprecht ho zadržel. „Co jsi zač," zeptal se, „a odkud? Anděl nejsi, toho nezasluhujeme — jestli jsi démon, my jsme křesťané. A jestli jsi posel z Faene" — zvedl ruce — „odpusť mi můj omšelý zevnějšek — je to můj nedostatek. Bojuji za krále, ne za sebe."

„Jsi skutečně Ruprecht, princ rýnský?" škádlil jej. „Ona říkala, že jsi málomluvný, že jsi válečník. Tak takhle bouříš jenom proto, že zrovna nemáš kanón?"

Ruprehtovi klesly prázdné ruce a řekl tázavě do větru: „Ona?"

.Jennfer Alayneová -" postava se zřejmě bavila jejich rozpaky, pokračovala však energicky, „která mě požádala, abych tě vyhledal až budeš bezpečně z dosahu lidí, a přivedl tě na ostrov, kde teď přebývá. Já jsem Ariel, kdysi jsem sloužil Prosperovi."

„Ona:" Ruprecht se málem zalknul, „Jennifer?" Will si stačil celý ten zázrak uvědomit rychleji. „Konečně se na nás u;málo štěstí - no, vona přeci byla vždycky tvý štěstí." Vyskočila poplácal svého pána po zádech ve volné košili. „Vona zvládne úplně všecko - všecky práce na lodi - přivázat stěžeň, hlavni plachtu a vůbec všecko, co tuhle zpropadenou věc uvede do pohybu! Jo, kdyby taková nějaká čekala na mě! To bych se za ní rozletěl jako s větrem o závod, jako kdyby mi za patama hořelo!"

„Ano,"řekl Ruprecht, „ano… ale musíme poděkovat Bohu."

„Nejdřív musíš nabrat kurz a dát se na cestu," řekl Ariel. „Já se vám občas ukážu a povedu vás, máte dobrý vítr a bude ještě lepší. Zítra večer dorazíte na ostrov a k Jennifer." Uštěpačně dodal: „Proč se nikdy neusměješ?"

„Jak se sem dostala? Myslel jsem, že je v bezpečí!" „Než jsem vyrazil po větru, slíbil jsem jí, že ti to neprozradí jiné rty než její." Ariel se na Ruprechta dlouze zamyšleně zadíval: „Upřímným polibkem." Potom se zvedl a jako kometa vystřelil do výše. „Musíte sem," ukázal. „Tentokrát to neminete!"

OSTROV

Zatoká byla situovaná na západ, kde se v moři zrcadlila ohnivá barva a třpyt zapadajícího slunce. Les vzadu za pláží jako by pohlcoval tyto paprsky a přetvářel je na svou vlastní záři. Výšiny v dálce za lesem měly barvu šeříku. Ve vzduchu se mísila vůně divokého vína se solnými výpary moře. Tichem se nesla jen ospalá píseň ptáků. Vysoko na obloze přeletělo hejno divokých labutí.

Ruprechtova loď se nemohla dostat ke břehu tak snadno jako loďka Jennifer. Ruprecht vyhodil kotvu na mělčině, přehoupl se přes bok a brodil se k ní. Měla rozcuchané vlasy, ale už nevypadala vyčerpaně. Chlapecké šaty měla čisté a jejich tmavou barvu oživila věnečkem z blatouchů. Sepjala ruce a po tvářích jí stékaly slzy.

Ani jeden si nevšiml, že kolem krouží Ariel a poblíž šedivé dřepu Kaliban. Ruprecht došel až k Jennifer, tyčil se vysoko nad ní a rozpačitě šeptal: „Proč pláčeš, má nejdražší?"

„Z radosti," řekla měkce. „Tak velká radost mě zmáhá, drtí mě na malé kousíčky a z nich spřádá hvězdnou korunu na tvou hlavu."

„Ne, ty jsi má královna a já pouhý žebrák, který přichází a pokleká před tebou" — sklouzl na koleno - „v hadrech, které zbyly z mého šprýmaření a pýchy. Jestli mne vyléčíš z mé nedokonalosti a jako žebráku mi dáš obyčejnou minci — protože v tvé pokladnici denně přibývá jí vzácnější, označené pečetí Cti - pak snad pochopím, co je královská odměna."

„Ale Ruprechte, hlavu vzhůru!" Hladila ho po vlasech. „Nemáš o nic větší právo se ponižovat než samo slunce. Vstaň."

„Ten prsten, co máš na ruce, mě pálí až do mozku," řekl tiše.

„Prosím, nenuť mě odhodit tvé znamení! To bych si raději utrhla celou ruku." Nuceně se zasmála.

„Však chceš-li zpátky tento prsten mít, mou ruku musíš k němu také vzít."

Sebral odvahu, postavil se a objal ji.

Kaliban zavrčel. „No tak pomalu," varoval ho Ariel. „To není nic pro tebe."

Kaliban klesl na zem. „Já vím." A plaše pokračoval: „Dnes odpoledne se mě dotkla. Tady na ruce. Přinesl jsem jí pomeranče. Usmála se a poděkovala mi a tady se mě dotkla. Sel jsem pryč a půl hodiny jsem řval. Ale… ne. Jsem starý a ošklivý a mrzout. To je na tom to nejhorší, být takhle uvězněn — ne v tom ohavném těle ani v tom stář í— to tolik nevadí — ale v té duši."

Když Will vystupoval z člunu, myslel na něco jiného. „A hele, tak já tu nejsem jediná hříčka přírody!" ozvalo se. „Kdo jsi, že máš tělo hubené jako chřest a nos jako okurku natřenou na červeno?"

„Žádná plesnivá tykev," odpověděl Will. „Myslím, že tě znám z vyprávění svýho pána. No, tak pojď sem, vočmuchej si mě."

Kaliban se toporně přiblížil, celý naježený. „Dej si bacha, ty čokle. Nebo ti vyrvu vnitřnosti a udělám ti z nich obojek na krk."

„No, to je mi teda pohostinství," postěžoval si Will Arieiovi. „Potřebuju pomoct vystěhovat na břeh věci," spiklenecky mrkl, „jako tuhle ten sud s brandy."

„Cože? Brandy?" Kaliban se zastavil a zůstal zírat s otevřenými ústy. „Jako to ohnivý pití? Já si vzpomínám — Stephano — Trmculo… Bud' srdečně vítán, příteli, samozřejmě že pomůžu!" Objal Willa. „Já mám prořízlou, to víš, ale brandy ji otupí. Promiň mi ten vtip s tím nosem. Máš ho krásnej, jako horský vršek při západu slunce!"

Ariel vzdychl. „No, tak si ty chvalozpěvy nech až na břeh, ono ti nic neuteče," poručil. Podíval se na Ruprechta a Jennifer, kteří se vydali ruku v ruce na pevninu. „To bych rád věděl, jestli tihle dva vůbec něco postřehnou."

PROSPEROVA CHÝŠE

Hliněné lampy roztodivných tvarů na policích osvětlovaly hrubé křišťálově lesklé stěny, podlahu posypanou rákosem, prosté dřevěné vybavení a nábytek a dvě postele z jalovcových větví a se na. Ve vchodu visel závěs z lýka a držel

uvnitř teplo. Před vchodem se ozýval Ruprechtův hlas: „No, málem jsme prohovořili celou noc. Velký vůz už odjíždí vítat ráno."

„Snad je to znamení," odpověděla Jennifer, „i když ten chlad —" „Ten vždycky přichází v tuhle hodinu. Pojďme dovnitř. Už jsi měla dávno spát."

„Kroužila jsem v bouřlivých snech. Musím se opravdu probudit?"

Jak procházeli vchodem, zašustil závěs. Ruprecht se musel sehnout, aby nenarážel hlavou do stropu. Jennifer ho vedla na místo, kde bylo z větví připraveno jakési provizorní křeslo. Sedli si těsně vedle sebe. Dal jí ruku kolem ramen, místo aby se však usmíval jako ona, díval se zasmušile před sebe.

„Nevědomky jsi teď řekla kus pravdy," poznamenal. „Vedle tebe sedí jen kus úplatného těla bez duše. Ruprecht z tvých snů povstal jen z tvé obrazotvornosti jako ranní mlha z alpského jezera."

Objala ho. „Mlč! Kolikrát budu muset opakovat, že Ariel na tobě vyzkoušel nějaký nápoj lásky?" „Vedle nápoje však byla touha."

„Nu, a co? Vždyť nejsi socha. Socha nikdy nepadne, ale neudělá jediný krok, po ničem nezatouží, neutrhne na jaře kytičku hlohu, aby ji dala dívce, o kterou stojí." Spěšně připojila: „Už mě netrap s tím svým trápením. Jestli mi vůbec něco dlužíš, tak mi to splať dnes tím, že mi budeš vyprávět o zítřku."

„Zítra - zítra —" Napřímil se a řekl: „Ukázala jsi mi zlomenou Prosperovu hůl, kterou vykopal Kaliban na Arielův rozkaz a na tvé přání kdesi v hlubinách, kde ji Prospero zanechal. Víš, jak ji zase dát dohromady?"

Nepostřehl, jak musela potlačit své zklamání, než odpověděla: „Ariel říká, že je na to kouzlo někde v jeho knihách. Když jako ryba kdys chtěl k břehu plout, tu knihu spatřil ze vzdálených míst, jak listy obrací v ní chladný proud, snad chobotnici, kdyby chtěla číst.

Je příliš těžká, nemůže ji nést, a trním; vede každá z cest a Kaliban zas neumí k ní vlézt."

Ruprecht přikývl. „Své knihy pohřbím v mořských hlubinách, kam olovnice nikdy nedosáhne, hrozil čaroděj, a tak to také udělal. Znám tu kroniku skoří zpaměti. Přemýšlel jsem o ní a možná jsem nalezl klíč, který nám pomůže získat ztracený text."

„Ty teď přemýšlíš jen o své povinnosti?" zeptala se Jennifer smutně. „Nauč mě ji milovat tak, jako miluji tebe."

„A jako já miluji tebe -' Znovu obrátil pozornost k Jennifer. „Ano, Jennifer, miluji tě."

„Dobrý Bože, netroufl! jsem si v to doufat!" řekla šeptem s pěstmi sevřenými na hrudi, aby jí srdce nevyskočilo. „Když jsi řekl, že… máš ke mně ohledy… a nazval jsi mě má milá - celý svět se mi zatočil před ozimá. A přesto jsem si řekla, asi je laskavý, má ke mně přátelský vztah, jako bratr k sestře."

„Já jsem si to sám až dodneška neuvědomil," hledal správná slova, „nebo jsem si to spíš nechtěl přiznat, protože nemám tak odvážného ducha jako ty" Přivinul ji k sobě. „Kdyby sis mě chtěla vzít - uzavřít morganatický sňatek, třeba -" Potom zvedl hlavu do výše. „Ne! Před Bohem ne! Ty budeš matkou králů!" „Co na tom záleží, když to budou naše děti!" odpověděla se slzami v očích.

Políbili se. Plamen lampy poblikával, šero sílilo a vchodem sem pronikal vánek.

Konečně oba vstali, Ruprecht se zachvěl chladem a řekl: „Teď půjdem spát, ať posílí nás sen. Však mně sil dodá každý nový den, jejž po mém baku strávíš - máš tu moc. Však jitřenko má, dnes již dobrou noc." Zamžourala očima. „Ale kam jdeš?" „Ven -"

„Ty máš lože tady," ukázala. Vrátil se rudý ve tváři.

Chvíli se na něho dívala vážně a zároveň něžně a potom řekla: „Jsem tvá navěky, kdykoli si budeš přát."

Zavrtěl hlavou: „Ze všech sil se budu snažit od této chvíle vždy jednat spravedlivě vůči Jennifer. Jistě pochybím, ale nikdy ne vědomě."

Dotkla se ústy jeho rtů a prsty mu zabořila do vlasů. Rozesmála se a řekla: „Dobře, odložíme tvou skromnost. Můžeme zhasnout světlo, než se svlékneme. Tady jsou přikrývky, co tu nechal Prospero, pod nimi můžeme spát a potom se obléknout. A tady je dost místa mezi našimi postelemi, vidíš — celá míle, celý lán, celý kontinent — a přesto dosáhnu na tvou ruku, abych ji mohla vzít do své."

Po chvilce přikývl a také se rozesmál. „Poddávám se tomuto šlechetnému ujednání."

Pustila ho, obešla místnost a jednu po druhé zhasínala svíčky. „Přiznám se, že jsem najednou unavena," řekla, „až k smrti… ke šťastné smrti, která - nehodná — ví, že čekají otevřená nebesa."

Ruprecht ji sledoval očima.

„Je konec představení." Téměř šeptal. „Hráli je, jak jsem už řekl, duchové a teď je z nich jen vzduch, jen pouhopouhý vzduch. Nejvyšší věže, skvostné paláce, vznešené chrámy, ano, celý svět se rozplyne a všechno, co je na něm, zmizí jak tenhle pomíjivý výjev — ani cár mlhy po něm nezbude. Ze stejné látky jsme, z níž spřádají se sny a život je jen ostrůvek, co ze všech stran je obklopený spánkem." Zůstala udiveně stát. „Co to říkáš za divná slova?" „To řekl Prospero."

„Jsou tak vážná a přitom krásná. Nikdy jsem nic podobného neslyšela."

„Ani neuslyšíš, jedině když si přečteš kroniky velkého historika. Narodila ses do smutného a chudého věku, jehož mluva se potácí a klopýtá. Umíme jen krákorat jako havrani na pustých polích v zimě, které opustili skřivani." Ruprecht zaváhal. „To mluvím jen o sobě. Ty jsi sokol, jak jsem si jednou myslel, který píše své poselství větru. Obdivuji tvůj letící stín." „Máš-li ty černé peří, Ruprechte, mám je i já!" Jeho rozladěnost přešla postupně v tichý smích a potom v hluboké zívnutí. „Uložme se ke spánku, drahá. I havranů je světu třeba."

U POBŘEŽÍ

Byl tichý den. Ostrov vypadal jako veliký smaragd vsazený ve skle a stříbře a proti němu Laris nazuli. Jedinou živou

bytostí tu byl Ariel, který kroužil na svých křídlech. Ostatní pracovali, ovšem pomalu a důkladně, až se jim na těle perlil pot.

Tartana stála u břehu, plachty svinuté, ani nepotřebovala kotvu. Stožár byl podepřen masivním sloupem. Z jeho volného konce se táhla lana ke kladkostroji s navíjecím zařízením nahoře a odtud dolů vedly napínací a ovládací provazy. Toto zařízení sloužilo jako nakládací výložník. Z něho visel podivný předmět - obrovský sud bez dna, celý od dehtu, dole měl háky a na nich visely pytle písku. Člun se pod jeho váhou nakláněl ke straně.

„Stůj!“ vykřikl Ariel. „Stůj! Vylož tu věc hned tady. Ne, to už je moc. Zpátky… zpátky… o kousíček - ták, stůj. Teď je to přesně. Můj šestý smysl mi říká, že nás to donese k cíli.“ Otočil se k sedátku na příčníku, Náhle měl ve tváři ustaraný výraz. „Bohužel ale do budoucnosti nedohlédnu, příteli. Nedokážu říci, jestli víc vydrží tyhle obruče a prkna nebo tvá vlastní žebra a útroby a jestli neskončíš pět sáhů hluboko v zemi.“

Ruprecht vzrušeně odpověděl: „Mým společníkem na cestě bude Bůh a modlitby mé paní - čeho bych se bál?“

Byl prostě oblečený do krátkých kalhot, u pasu měl nůž. Při-vinul k sobě Jennifer a políbil ji. „Vrátím se brzy i s knihou,“ řekl, „a třeba ještě s perlou pro tebe.“

„Já nechci nic víc než tebe — sbohem — šťastnou cestu,“ nezmohla se na delší odpověď.

Ruprecht se naklonil k zábradlí. „Dolů.“

„Pane, když tě tak prosím, nech mě jet taky,“ řekl Will. „Král tě přeci potřebuje.“

„Ten potřebuje hlavně velitele, kteří nenechají mužstvo dělat to, co by nedělali sami.“ Ruprecht stál na místě a mluvil přísným tónem. „Dolů, to byl rozkaz.“

Will se kousl do rtu a poslechl. S Karbanovou pomocí přitáhl sud na vrzajících provazech dolů. Ruprecht k němu doplaval. Na chvilku se zastavil, zamával Jennifer a potom zmizel v sudu.

„Vyhoď lana,“ křikl Will, „uvidíme, jak pojede.“

Loďka se zakymácela. Provazy prorvi kladkami, uvolnily se a zmizely za černým válcem, který se pohupoval už daleko z dohledu.

Jennifer se vyklonila z lodi a dlouze se za ním dívala, dokud neutichla poslední vlnka. „Teď už můžu plakat,“ řekla a sklouzla na dno loďky.

Ariel ji spěchal utěšit. „On by to měl zvládnout,“ řekl. „Vévoda Prospero tu knihu ve skutečnosti neodnesl až doprostřed moře do té největší hloubky. Bál se ji vézt daleko, aby o ni nepřišel. Náš přítel tuhle hloubku zvládne.“

„Přísaháš?“

„No, to ne,“ připustil.

Také Kaliban se pokoušel Jennifer utěšit a hladil ji po hlavě. Will ho však popadl za ruku a vyštěkl: „Kliď se, troubo. Ona má už tak dost, a ještě aby tě čuchala.“

„Jo. Já jí pomoct neumím, že jo?“ Kaliban se skrčil na zádi a sedl si u kormidla vedle dragouna. „Kéž bych mohl, kéž bych mohl!“

„Jo, kéž bych já moh pomoct princi —“ Will se zachvěl. „No jo, tak do smrti dobrý, moulo, jsme na jedny lodi. Tak ať nám to čekání aspoň uteče.“

Kalibánovi se rozjasnila tvář. „Dáme si brandy?“ „Ne, teď ne. Ještě musíme zůstat při smyslech. Ale večír, až se vrátí, tak Bob soudek, jako pohani! A když se nevrátí —“ Díval se upřeně do nemilosrdné modři. „Tak budeme pít.“

Kaliban se poškrábal v hřívě a vyhostil z ní několik blech. „Já stejně ale nerozumím tomu, k čemu to všecko je. Ty té věci říkáš potápěčský zvon. Ale vždyť to nezvoní.“

Will ho klepl po hlavě. „To jen podle vzhledu, jako kdybych tebe přirovnal k hnojišti. A srdce zvonu, to bude sám Ruprecht, taky tam bude lítat ze strany na stranu. Ach jo!“ Přerušovaně se nadechl. „Poslouchej,“ řekl rychle. „Mu] princ v Tunisu nastudoval, jak čaroděj tu knihu potopil, ale že ji voda nezničila. Kdyby ji byla zničila, tak by se jí neuval Prospero zbavil nějak jednoduše a ne takhle. No, a tak si můj generál nechal v Tunisku udělat tenhle sud, to je nějakej kovej vynález. Doufal, že to místo najde a že bude potřebovat něco, aby se dostal dolů. Já ti to vysvětlím. Ty pytle s pískem ho stáhnou dolů a tím dehtem se tam zapečetí vzduch. Von teda zhoustne, říkal generál, ale trochu na kejchání mu tam zbyde. No, a až tam na dně najde, co hledá, tak odřízne ty zátěže a zavěsí se dovnitř a sud vyskočí nahoru na světlo boží.“

„A k Mirandě,“ zamračil se Kaliban. S nadějí dodal: „Bude mu to trvat dlouho, že jo?“

„Kdoví! Nemůže říct, jak je to hluboko, jaká je tam dole zima a tma — von tam nemá než ten sud a jednu svíčku —“ Jennifer vykřikla. Ariel vyskočil a Will se vyhoupl na nohy. Kaliban vyjekl. S mohutným rachotem po zčeřené vodě připlaval potápěčský zvon.

Chvíli plul po hladině a potom zmizel pod ní. Potom nastalo ticho.

„Ruprechte! Ruprechte!“ křičela Jennifer. „Proč nevyplouvá? Jdu za ním —“ Strhala ze sebe šaty.

„Ne, počkejte. Počkejte,“ řekl Will. „Podívejte!“ (Zpod sudu vyplula Ruprechtova hlava.) V náhlém úleku zvolal: „Je bílej jako nebožtík… Hejbe se? Pane, můžeš se chytit?“ Popadl lodní hák a podával ho do vody.

Ruprecht se ho z posledních sil chytil volnou rukou. Druhou rukou k sobě tiskl obrovskou knihu v mosazném pouzdře zabalenou do šupinaté kůže. Will ho přitáhl, naklonil se, pustil hák a chytil Ruprechta za vlasy.

„Vezmi tu knihu, než ji pustí,“ volala Jennifer.

„Tak po tomhle tak toužil.“ A s ním i ona. Mezitím Will a na jeho rozkaz i Kaliban vytáhli Ruprechta na břeh. Princ ležel opřený o sud. „Už nemůžu. Celé tělo mě bolí,“ vzdychl. „Nemůžu se ani pohnout.“

Ariel si sedl vedle něho a přejel jeho pokroucené tělo hbitými prsty. „Nabral moc vzduchu,“ řekl elf. „Stoupl moc rychle. Ze mě to nenapadlo! Mohl jsem udělat kouzlo, aby měl víc síly. Mohl se zachránit. No, to je osud.“

Náhle se usmál na Jennifer, která klečela pološílená vedle Ruprechta. „Ne, buď klidná. Jsem přece vzdušný elf, já si poradím, já ho vyléčím. Potom už bude stačit jen pár dní klidu a zdraví zas přijde jako bouře. A teď ustupte a nechtě mě

provést kouzlo.“
Jennifer i ostatní bázlivě ustoupili dozadu. Will ji vzal za pravou ruku, Kaliban za levou a všichni tři čekali.

XXI

PŘED PROSPEROVOU CHÝŠI

Měsíc těsně před úplňkem visel vysoko nad srázem a barvil koruny stromů stříbřitě bílým svitem. Všichni stáli jako černé stíny proti obloze poseté malými řídkými mráčky a blikajícími hvězdami. Země pod ní vypadala jako velká černá studna, krom jediného místa u vchodu do jeskyně, kde hořel oheň. Kolem hučel studený vítr. Tu a tam zahoukala sova.
Plameny poskakovaly, plápolaly a vířily rudými a žlutými jazyky. Když v ohni zapraskala suchá větev, vytryskla z něho fontána jisker. Oheň ozařoval pět postav vystupujících ze stínu. Ruprecht stál s mečem po boku a v ruce držel knihu. Kolem úst a na čele se mu rýsovaly vrásky. Vedle něho stála Jennifer a držela hůl větší než ona sama, rozlomenou a svázanou vrbovými proutky se složitými uzly. Odlesk písmen vyrytých do lotosového dřeva se odrážel v jejích široce otevřených očích, na pootevřených ústech, na bílých zubech i v bledé tváři. Ariel balancoval na kameni s prsty zabořenými do mechu, křídla měl složená, jen jejich konci povíval vítr. Kaliban seděl v podřepu jako velká hrouda. Nad ním se tyčil Will Fairweather jako šibenice. Nikdo nebyl schopen skrýt posvátné napětí.
Ruprecht pomalu promluvil: „Tak jsme se pomodlili a poprosili Pána, aby požehnal našim činům a posvětil naši moc, kterou jsme získali přečtením knihy kouzel.“
- „A, prosím, ať ji hned neztratíme,“ dodal Will. „Princi, ses si jistý, že děláme dobře? Měl jsi na prostudování těch slov jen pár dní — tejden, dva. Ve starejch knihách se píše, že kouzlo je jako hřebec, co rád shazuje, když si jezdec není jistej, co dělá.“ „Ze sedla, hu, hu,“ zašklebil se Kaliban. Ruprecht se na svého dragouna zamračil. „Kolikrát ti mám opakovat, že dobře vím, jak málo jsem za ten krátký čas zjistil. Je to tajemný složitý text, samá stará slova a tajné znaky. Ze stejného důvodu nemohu udělat nic moc ani s těmi několika kouzly, která jsem rozluštil — snad]en vyvolat jasnovidnost, svolat prosté duchy země, přenést nás rychle z místa na místo — to je všechno, co umím, pokud to vůbec umím. No, kdo může říci, jestli četl správně, dokud to nezkusí? Dnes máme první pokus, jen takový malý, když se nezdaří, aspoň nemůže nic zkazit. Zeptej se Ariela. Ten mi pomáhal, Jennifer mi byla posilou a ty jsi popíjel.“
„Má pravdu,“ řekl elf. „Ale pospěšme si. Potřebujeme měsíční svit.“
Ruprecht otevřel knihu. Jennifer se zachvěla. „Miláčku, máš strach?“ zeptal se Ruprecht. Zvedla hlavu. „Vedle tebe ne.“
„Tak drž tu hůl vzhůru, až budu číst, a podej mi ji, až ji budu potřebovat.“
Ruprecht začal monotónně odříkávat:
„Vy neviditelní, jimž záře jasné duch — , tak jasné jako ohně z dřeva svit — , dal vůni bylin, hub, jíž voní luh: vás k sobě volám, ke mně máte jít. Vás pentagramem mocným, rytým v prach, v němž naše tělo zrod svůj má i krach, zvu k poslušnosti. Budiž se mnou Bůh.“ Jennifer mu podala hůl. Jejím bronzovým kováním psal a současně odříkával: „Adam Te Dageram, Amrtet Algar Algastna —“ Rituál trval několik minut. Potom Ruprecht zavřel knihu, podal ji Jennifer a zvolal: „Dávám vám tento úkol: žádám tři vize jasné našemu zraku i sluchu. Za prvé, ukažte nám místo v Anglii, odkud se vrátil Anel se zprávou, že tam začala bitva. Aleph.“
Oheň zaburácel, plameny se zvedly do výše koruny stromu, rozevřely se do kruhu a divoce se roztančily hýřivými odstíny červené a modré. Uvnitř kruhu, který mezi nimi vznikl, se objevila jakási scéna.
Byla na ní tatáž noc pod tímtéž měsícem. Snad i vítr byl stejný a stejně hnal mraky a hvízdal po polích. Na temné zemi se zrcadlila vodní hladina — kanály, rybníky a řeka, zurčící v korytu, kterou příroda korunovala mnoha zákruty a člověk hradem — nyní však zborceným. Kolem se tyčily domy, zdi, střechy, věže malého města. Bylo vidět několik opuštěných oken. Veseleji působily vojenské tábory asi dvě nebo tři míle za městem. Bylo vidět zbraně, vozy, zvířata, důstojnické stany, odlesk bodáků a brnění stráží.
„To je Glastonbury!“ křičel Will. „No jo, Glastonbury! Koukejte — strašidelné] hrad, opatství — a tamhle ten kopec se jmenuje Wearyall — a tamhletím směrem je můj dům — moje Nell - moje Nell a všecky naše děti, chudinky moje drahý, tak vona tam přišla válka a já nikde.“ Klesl na kolena, obličej zabořil do kloubnatých rukou a rozplakal se.
Pohled se náhle přiblížil, jako by pozorovatelé jedním skokem přilétli až k onomu místu. Přejížděl po zdecimovaných vojenských jednotkách, tu a tam se zastavil na detailu.
Jennifer se kousala do sevřené pěsti, aby se nedala do pláče nad tím, co viděla, a tiskla se k Ruprechtově volné paži. Kaliban seděl ve dřepu s otevřenými ústy, jen občas zvedl tlapu, jako by chtěl někam sáhnout, toho se však neodvážil. Ariel se vznesl a jako netopýr visel uprostřed té vřavy.
Halda sinalých mrtvých těl za jasné měsíční noci. Mezi nimi chlapec s bubnem uprostřed svých vyhřezlých útrob. Vítr mu čechrá světlé lokny a po obličeji se mu procházejí mravenci. Vedle naříká kůň a jakýsi pozůstatek člověka tiše prosí o vodu, kterou mu nemá kdo podat. Nemohou zemřít. Poblíž se povaluje dělo - mezi koulemi, které nikdy nevystřelilo, leží lidská hlava a vedle ní zablácená bible, otevřená a pošpiněná krví a zvratky. Opodál se plazí mrzák a vleče za sebou roztříštěnou nohu svázanou do hadrů. Zuby mu drkotají zimou a vousy má ojíněné od mrazu. Vítr spolu s raněnými tiše zpívá Miserere.
„Čím se provinil člověk,“ ptá se Ariel směrem k nebi, „že si zaslouží být takový?“
„Ta válka je tak krutá,“ řekl Ruprecht k Jennifer, „i když by mohl člověk umírat ještě hůř nebo žít hůř, třeba otrok — počkej! Co je to? Teď se to zastavilo na vojenském táboře —“
Několik mužů sedí kolem ohně — možná jsou na stráži, možná jen únavou nemohou spát. Jsou špinaví, zarostlí, někteří v obvazech, hřejí si dlaně nad ohněm a tiše hovoří. Na sobě mají žlutohnědé kabátce a vlasy mají ostříhané na krátko.

„To jsou parlamentaristé," řekl Ruprecht odměřeně. „Pole má tedy v rukou nepřítel."
Kruh se zúžil do pruhu a ten postupně zmizel v plamenech. Jennifer vykřikla, Kaliban zavrčel úlekem, Will zvedl mokrou tvář a Ariel slétl dolů.
Ruprecht stál nehnutě. „Tak tento obraz skončil stejně chmurně jako naše naděje," řekl. „Nu, máme ještě dva. Tak tedy do toho."
Poletující Ariel si ho prohlížel mezi rudou září a pohybujícími se stíny. „Jsi vytrvalý," řekl pomalu.
„Jsem voják." Ruprecht zvedl hůl. „Teď nám ukaž naše nepřátele na poradě," rozkázal. „Na té poslední. Beth."
Opět se podívali do ohnivého kruhu. Objevil se tábor puritánů - bylo to dříve ten den, protože ještě probleskovaly jantarové sluneční paprsky a měsíc byl nízko. Obraz přejel kolem stráží k hlavnímu stanu a projel plátnem. Tam se zastavil.
Dva muži sedí u lampy a hovoří nad malým stolkem pokrytým mapami, hlášeními a poznámkami. Jeden z nich je — soudě podle chování a červenohnědého kabátu — důstojník kulatých hlav. Je to zavalitější muž prostých rysů, s knírem, chmýřím na bradě a bradavicemi. Druhý je v civilu, v černém, na klíně má klobouk, je upravený a vypadá starší. Má holou hlavu, šedé oči a ostré rysy.
Jennifer znovu vykřikla. „Strýc - můj poručník —"
„Shelgrave!" vyštěkl Ruprecht. Potom se vzpamatoval. „Neboj se! Je daleko; a ty už nakonec nepatříš jemu, ale mně." Pokynul na ostatní, aby utichli. „Psst. O něčem mluví."
Důstojník - vypadal jako obyčejný zeman - řekl: „Samozřejmě, sire Malachi. Služba, kterou nám udělala vaše továrna a železnice, má větší cenu než uprchlý vězeň." Stroze se usmál. „V každém případě o něm není vidu ani slechu, takže mám podezření, že horkokrevný Ruprecht leží někde studený v příkopě s prořízntutým hrdlem, čímž mu posloužil nějaký jeho kolega šprýmař - což, upřímně řečeno, nás ušetří značných potíží… Nu, co vás sem přivádí, tak daleko a v den bitvy?"
Shelgrave musel mít svou řeč naučenou, protože ji vychrlil jedním dechem. „Co vám povím, generále Cromwelle, bude možná znít trochu zvláštně, ano, na pokraji kacířství. Nicméně, prosím, vzpomeňte na chvíle, kdy jsme společně seděli v parlamentu." Naklonil se blíž. „Vysvětlím vám všechno do podrobností a ještě to potvrdí kněz bezúhonné pověsti, který sám byl té věci také účasten. On mne osobně doprovázel, ale zrovna je mu bohužel nevolno. Společně ovšem dosvědčíme, že Ruprecht je čaroděj. Víte, že se to o něm říkalo, a také to, že drží s duchy - no, a to je všechno pravda, víc než pravda."
„Pokračujte," řekl tiše Cromwell, když se Shelgrave odmlčel.
„Předložíme vám nepřímé důkazy, generále, toho, že Ruprecht očaroval mou neteř, mou schovanku, a donutil ji, aby ho osvobodila, i toho, že měli čarovné prsteny od lesních démonů, jak Ruprecht se svým komplicem přejeli celý ostrov, ošálili psy a zmizeli, jak se potom objevili v Tunisu jako hosté u papeženské šlechty, jak znovu zmizeli, ale předtím si nechali zhotovit podivné věci jistě k neblahému účelu."
Cromwell se dotkl bible, která ležela mezi jeho listinami. Jinak zůstával nehybný. „Pokračujte," opakoval.
„Ještě vám budeme vyprávět, jak jsem chytil svou šílenou neteř s tou prostopášnou věcí na prstě, jak jsme z ní vymohli doznání, jak jsme ji poslali pod dohledem onoho kněze a v doprovodu vojáků na jih v naději, že Ruprechta dostihneme, jak ona očarovala a odzbrojila jednoho nešťastného nevinného mladíka a nepochybně se vrátila ke svému ďábelskému milenci. Je to dlouhá historie a čas nás tlačí - i vás, generále. Vezmete tedy toto za závaznou výpověď a důvěryhodnou informaci, kterou vám chci sdělit?" „Vyslechnu vás."
„Tyhle zprávy jsem dostal, až když se strážci té dívky vrátili a mí agenti přinesli zprávu z Afriky. Naše armády mezitím -zbaveny Ruprechtovy prokleté přítomnosti — šly od vítězství k vítězství nad Satanovými přisluhovači."
„O tom nemluvte," vyhrkl Cromwell. „Karel je stále můj král."
Shelgrave se zarazil. „Ale… promiňte, generále… copak nevelel sám Karel Stuart té hordě, s níž jste se dnes utkal a kterou jste porazil ? Což se nestáhl tam za ty zdi, na které chcete uhodit zítra ráno?"
Cromwell držel sevřenou pěst na mapě. „Ti jeho zloduši jsou jedna věc," řekl. „Králova osoba -" Po chvíli připojil: „O tom musí rozhodnout parlament. Mým bezprostředním úkolem je rozprášit tenhle poslední zbytek royalistického vojska. Je to banda sebranců, co zbyli ze všech těch prohraných bitev. Poslední úder a Anglie bude mít mír." Přestal se tvářit jako prorok a řekl: „Pokračujte, sire Malachi."
„Nepřipadá vám divné, generále, že si na tohle své poslední vzepětí vybrali zrovna tuhle rovinu, kde je jedině Tor a ještě pár kopců a jinak otevřená pláň, na které se nedá ubránit? Proč si nevybrali Mendipy nebo ještě spíš Wales?"
„Vyslýchali jsme zajaté důstojníky. Také to nevědí. Bylo to prý královo výslovné přání." Cromwell si přejížděl po výrazných lícních kostech. „Myslím, že asi uvažoval tak, že je tu starobylé město uprostřed silně royalistického kraje s konexemi na jih. To je samozřejmě mylná úvaha, on není vojenský expert."
„No, to bych rád věděl, co mu tuhle myšlenku vnuklo." Shelgrave mluvil tiše. „Glastonbury, srdce staré Británie… sem přišlo křesťanství jako první, podle starých legend, vlastně maskované, když Josef z Arimatie přinesl grál a trnovou hůl, která každé Vánoce rozkvétá… Tady v rozvalinách starého opatství prý lidé vídají za měsíčních nocí přízraky mnichů, jak slouží mši. Glastonbury bylo město druidů a potom až křesťanů - a to ještě nejdřív keltských křesťanů a potom teprve římských - svým způsobem to byl Artušův Avalon… jeho zázemí plné bytostí z Faerie, kterým se stále ještě potají obětuje… Ono není tak divné, že si král vybral tohle místo za své poslední bojiště zrovna dva dny před rovnodenností."
Cromwell vykřikl: „Vysvětlete to!"
„O to se snažím, pane." Shelgrave odpověděl stroze. „Říkám vám z vlastní zkušenosti, že princ Ruprecht je ďáblův přívrženec, který je poslán, aby nám zabránil v naší snaze očistit tuto zemi od rituálů, uctívání idolů a spojenectví s peklem. Teď jsem se dověděl, že Ruprecht je naživu. Jaké temné síly na nás asi chystá?" Chytil Cromwella za manžetu. „Tohle jsem vám přišel říci. Udeřte! Vyšlete Jehovovy hromy ze svých zbraní -rozbijte je, rozdrťte je, smeťte ty Filištíny

z povrchu zemského. Nenechte v téhle zemi trollů jediného krále, jediného kněze, jediného vojáka, čaroděje, čarodějnici, nenechte kámen na kameni, aby tu čekal na Ruprechta a dovolil mu pomoci. Ten musí zpátky do své odporné nory," - Shelgraveovi selhal hlas a tvář se mu zkřivila — „on i s tou svou běhnou, která bývala mou čistou dívenkou -" Opět se ovládl. „A Anglie bude v bezpečí. Ovšem máme naspěch."

Cromwell nehnul brvou. „Tohle si nepřeji. Nechci uštvat své muže. Dnes to byla tvrdá bitva a potřebují si odpočinout. Zítra zaútočíme na město. A pokud jde o nepřátele a čaroděje, proti počestnosti nic nezmohou."

Obraz skončil.

Will Fairweather se rozchechtal. „Naše potemnělý legie, co?" volal. „Něco pro Kalibana! Ne, ten musí s Arielem zůstat tady. Myslím, že můj pán nemá tak mocný kouzlo, aby je dostal tady z toho místa, kam pátrej. Tak do čela vojska, můj pane, a za vítězstvím! Máš tady jednoho jezdce bez koně a jednu holku v ošuntělých mužských šatech!"

„Bez řečí," okřikl ho Ruprecht, který stál jako vytesaný z bronzu. „Máme ještě jeden obraz." Hůl šíleným letem vyrostla jako obrovský maják nad slábnoucími rudými plameny až ke hvězdám, k bíle lemovaným hradbám mraků a k měsíci. „Ukaž mi mého krále. To je mé poslední přání. Gimel."

Plameny jako by z posledních sil utvořily kruh. Uvnitř se objevila místnost kdesi v horním poschodí, dobře zařízená, v příšeří, aby nebylo vidět otevřeným oknem dovnitř, s výhledem přes střechy na Glastonbury Tor. Okolo stolu sedělo několik mužů, někteří v omšelém honosném oblečení, někteří v ušpiněném vojenském oděvu, všichni však vyprahlí a vyčerpaní.

Ruprecht se podíval na největšího muže. „To je můj bratr… ach, Maurici!" řekl šeptem. Potom se podíval na nejmenšího. „Jeho Veličenstvo." Král Karel byl drobný, i když se držel zpříma a i v tuto chvíli byl dokonale upraven. Ruprecht poznával i ostatní. Ten ničema Goring, intrikán Digby, blesklo mu hlavou, nenasyta Eythin - samí lepší kavalíři. To bych měl raději poctivého Cromwella. Nezáleží na tom, na jaké straně člověk stojí, někteří spojenci by byli lepší jako nepřátelé… A tady je můj drahý Maurice a dobrý Will Legge a můj milovaný příbuzný — „To je tvůj bratr?" zeptala se Jennifer. „Vypadá dobře."

Gestem jí naznačil, aby nemluvila. Poslouchali.

„Věřte mi, že zítra zaútočí," řekl Maurice sklesle. „Prorazí naši zuboženou obranu, jako to udělali všude jinde. Glastonbury za chvíli lehne popelem jako každá loď se stuartovskou vlajkou, když na ni zaútočí námořnictvo, které ještě nedávno bylo vaše. Mají dělostřelectvo. A naše děla."

„Proč Vaše Veličenstvo trvá na tom, abychom se utkali zrovna tady na té rovině — je hladká jako naše porážka," lamentoval Eythin.

Karel tuto troufalou poznámku přešel mlčky, protože pramenila ze zoufalství. „Nevím," odpověděl.

Dívali se na něho. Pousmál se.

„Měl jsem takový nápad… sen… pocit… jako by mi něco našeptávalo… že je to tak správně, že tady je naše poslední naděje," řekl.

„Ten sen vám nakukala nějaká čarodějnice, Vaše Veličenstvo," mumlal Digby.

Karel zakroutil hlavou.

„Ne, puritáni si oškliví sebemenší kouzlo, a proto se jim kouzla vyhýbají, když nejsou ochotni přijmout, že Bůh stvořil i elfy. Copak mi to nenašeptával ve snu nějaký dobrý duch? Netroufám si pomyslit, že by to mohl být přímo nějaký svatý."

„Ať to byl kdokoli, zpečetil tím náš osud," řekl Goring.

„Počkejte, tohle není fér," namítal Legge. „Vzpomeňte, pánové, jak jsme spolu nejednou rokovali o tom, že Somerset asi nebude ideální místo, ale jinde že by to po Marstonské pláni nebylo lepší. O co jsme přišli tím, že jsme se dostali až sem?"

„O vítězství," vyštěkl Eythin.

Goring se zasmál. „To nám stejně nepatřilo. Strašíme tu jak duchové před svítáním — před zimním svítáním, to už je snad útulněji v hrobě."

„Co uděláme?" zeptal se král. „Nerad skládám zbraně, ale ještě horší by bylo vidět nepřátele tohle město zbytečně ostřelovat, pálit a pustošit."

„Ještě horší by bylo vydat vaši osobu," řekl Maurice.

Král sebou trhl. „Jakou cenu má tahle mrtvola?"

„Dokud jste živ a volný, žije i naše věc," řekl Maurice. „Já moc dobře vím, čí matka je vaše sestra."

„Nejste živý stojan na královskou korunu," dodal Legge, „jste ztělesnění nekonečných nadějí."

Maurice se rozhlédl kolem stolu. „Když ztratíme Anglii, neztratíme svět," řekl. „Dostaneme krále přes kanál. To ale nesmíme zůstávat v téhle krysí díře. Musíme se pohnout, než se nepřítel odhodlá k akci" — ukázal ven do tmy — „tamhle na ten kopec. Když se zakopeme pod hřebenem, můžeme odrazit spoustu útoků."

„A zůstaneme v obležení," vzdechl Eythin. „Až pojdeme hladem a žízní."

Maurice přikývl. „Ano. Ale taky získáme čas — třeba ho dostaneme ven v převlečení, třeba se vzbouří rolníci a přijdou nám na pomoc a odříznou cestu k moři jako Xenofon. Snad — nevím. Spíš budeme poraženi. Ale když nepodnikneme nic, budeme poraženi určitě."

Upřeli oči na krále. Chvíli si prohlížel své ruce sevřené na stole. Potom řekl s povzdechem. „Princ má pravdu. Je to k smíchu. Ale přesto jménem těch, kteří nám dali důvěru, dá-li Bůh, pozvedneme naše zástavy a budeme doufat, že i porážka má svůj konec."

Vstal, došel k oknu, stál u něho a díval se ven s rukama složenýma za zády. Tiše řekl. „Přijdou lepší časy, přátelé. Jednou budou trubky troubit do útoku. Musíme doufat. Ač průvod k moři v praporu má smrt, v břeh hořící ční vyvržená loď a vichr s tmou tká přelud, šedý stín za oknem, za nímž zmrzačený syn svou matkou běhnou krmen čeká

smrt, čas běží dál a zbývá nám jej víc, než sebehorší nepřítel nám vzal. A selže-li nám železo a zbroj, pak zbude ještě kov a zlata zdroj, jimž naše města dají nový břit - kdo tuší rez a cítí v sobě mdlo, ten tiše únavu svou musí skrýt.“ Obraz se vytratil a oheň pohasl.

Ruprecht vykřikl do noci: „Musíme do Anglie, než bude pozdě!“

„Pozdě na co?“ ozval se Arielův vysoký hlas. „Pomoci, nebo zemřít pro krále.“

XXII

OSTROV

Opět byla noc, ovšem klidnější a teplejší než ta předchozí. Měsíc se právě vyhoupl na oblohu — měl žlutou barvu a jeho obrysy se ztrácely ve tmě, která zahalovala celou zem. Zátoka a hladina moře se třpytily v jeho svitu. Pětice stála u člunu, kterým připlula Jennifer. Byl ještě na břehu, ale stožár už měl vztyčený a plachtu napnutou.

„Nadešel čas, abychom se vydali na cestu,“ řekl Ruprecht. „Pojďme. Dnešní den byl už tak dlouhý k nepřečkání.“

„Pro mě byl příliš krátký, dýchal mírem, snad naší minulostí, tou krásnou minulostí v krásném domově,“ odpověděla dívka.

„Zůstaneš zde v bezpečí, jak bych si přál?“ Mluvila z něho naděje.

„A tebe nechám jít?“ Nucené se zasmála. „Ty má hlavičko.“

„Obávám se, že s tebou musí,“ řekl Ariel. „Těch pár kouzel, co ses naučil, sotva stačí, když člun, v němž připlula, mají nést jen měsíční paprsky, byť je malý. Nedostal by ses daleko do svítání, kdyby přítomnost panny neposílila všechna kouzla.“

„Ano. Já vím,“ odsekl Ruprecht. „Už mlč —“ Mluvil náhle jiným tónem. „Ne, odpusť, Arieli.“

„Udělal bych cokoli, abych ti pomohl, princi.“ Arielovi se zachvěla křídla a zatřpytila se na pozadí černého lesa. „Ale daleko od domova, obklopen chladným železem —“

„Už jsi nám pomohl tolik, že ti nikdy nebudeme moci dost poděkovat.“ Ruprecht se velmi opatrně sklonil a sevřel titěrnou ručku ve své velké dlani.

„Protože jsi pozvedl meč za staré mravy — za to, aby svět zůstal pohromadě. Sbohem.“

„Sbohem.“ — „Sbohem.“ — „Bůh ti žehnej.“

Slova je hýčkala jako pohlazení. Ariel vzlétl, dotkl se Willova čela a letmo políbil Jennifer.

„Neshledanou,“ řekl dragoun drsným hlasem Kalibanovi. „Pochutnej si na ty brandy, co jsem tu nechal.“

Kaliban neslyšel. Nehnul střapatou hlavou, kterou měl otočenou k Jennifer, a celý se chvěl smutkem. „Ty už se nikdy nevrátíš?“ zeptal se chraplavě.

„Jenom jako sen,“ odpověděla. V měsíčním svitu se jí na tváři zaleskly slzy. „Ale budu na tebe stále vzpomínat, můj milý Kalibane.“

Popoběhla k němu, políbila jej a pospíchala do člunu. Ruprecht a Will už v něm seděli. Princ vstal, zvedl vysoko Prosperovu hůl a podíval se do otevřené knihy, kterou držel Will. Jakmile Jennifer skočila do člunu, zvolal: „Kouzlo je vyřčeno. Neviditelné proudy, vzedměte se a odneste nás. Zain.. Zaklínám tě, vznes se!“

Plavidlo se tiše a hladce vzneslo. Will se podíval dolů, polkl naprázdno, usilovně zavřel oči a schoulil se na podlaze. Jennifer se zatajil dech, ale potom se vyklonila a mávala, dokud jí ostrov nezmizel z dohledu. Ruprecht stál před stožárem a hůl měl namířenou na Severku.

Chvilku je provázel Ariel. Když se vrátil, Kaliban stál bez hnutí. „Copak jsi zkameněl?“ zeptal se elf. Nebylo mu však do smíchu.

„Ona mě políbila,“ řekl Kaliban šeptem. „Ano. Její láska pojme celý svět.“

„Ty mi nerozumíš. Ona políbila mě. Mě.“ Kaliban zatřepal hlavou a rameny. „Ona to udělala. Ona to dělá. Udělá. Ten polibek zemře až se mnou. Co víc ještě mohu chtít? Svět je krásný, Arieli.“

„To mám sám radost, i za tebe.“ Poplácal ho po zádech. „Jdi si odpočinout. Budu ti za Jennifer zpívat ukolébavku.“

Ariel poletoval, Kaliban se namáhavě vlekl a oba zmizeli v lese.

ČLUN

Uháněl po větru, který se vzedmul po vyřčení kouzla. Jinak byla obloha klidná, jen tu a tam se ozval tlumený hluboký hukot. Vzduch tady nahoře byl tak silný, že šla od úst bílá pára podobná těm několika bloudícím mrakům. Pod nimi se míhala země. Vpředu, vzadu, nad nimi a vpravo se rozprostíral purpurový a černý oceán hvězd. Vlevo kráčel k západu měsíc. Na plachtě se odrážela záře.

Jennifer měla na hlavě helmu. Ruprecht stál u zábradlí a díval se dolů. Will seděl uprostřed středové lavičky a pevně se držel. Princ ukázal na paprsek, který se míhal a zářil dole. „Tam je Dordogne,“ řekl. Jeho hlas v té vesmírné nezměrnosti ztrácel na síle. „Do svítání budeme na místě.“

„Jak to víš?“ zeptal se Will.

„Díval jsem se do mnoha map. Je to zvláštní, takhle vidět země — nemají žádné hranice…“

„Já, já bych zulíbal pevnou zem pod nohama, i kdyby to byla třeba stodola.“ Will se nejistě rozhlédl. „Ne že bych se chtěl rouhat, to ne. Ale moře nebo obloha, tohle plahočení ve člunu, to není nic pro mě. To dovopravdy není. Ale děkuju Pánu Bohu, amen.“

„Až budeme dole a nebudeme mít žádné zbraně — kouzlo neunese víc než naše meče — možná ti bude připadat, že to

tady nahoře zas tak špatné nebylo.“ Ruprecht se sarkasticky zasmál. „Ale my tady brebentíme a zatím se dějí zázraky. Svatí možná udělují věčnost v hávu posvátného blaha, ale my jsme smrtelníci.“

Ustoupil stranou a sklonil se k Jennifer. „Smím u tebe držet stráž?“ zeptal se. „Jak ti je?“

„Báječně, když jsem s tebou.“ Na tváři vykouzlila úsměv, kterým mu při své subtilnosti a velkých modrých očích pod vlasy ozářenými stříbrnými paprsky měsíce připomínala Ariela. Gestem ukázala ven. „A mám tu i své dávné přátele — Malý a Velký vůz, které míří domů stejně jako my, zvonící Lyru, Labuť, která rozpíná křídlo nad řeku hlaholící světlem, Pegasa, Princeznu, která čeká na svého hrdinu, a z východního kvadrantu přichází Orion, který bude plout nebesy — jsi to ty?“

Ruprecht stál mlčky a potom odpověděl hrubým hlasem: „Ne, já jsem Štír. Na mě nevidíš, já jsem rozhodil sítě. Jak tě mohu lapit — svému králi?“

„Už opravdu nechci poslouchat, jaká jsem dokonalá,“ rozohnila se. Potom se zasmála. „Pravda je, že jsi mě dostal mezi mlýnské kameny své povinnosti a svého svědomí. Až budeme oddáni - dopřej mi, prosím, tento poslední let, protože potom pro mne zbude modř nových moří jen v dětských očích a melodie z Faerie jen v jejich veselí a dobrodružství v jejich růstu. — Až budeme oddáni, mou první povinností bude zbavovat tě mrzutosti.“

Přitiskl ji k sobě. Hlas se mu chvěl. „Ty jsi pro mne příliš dobrá. Ale takové je i slunce. Bůh rozdává štědrou rukou. Budiž jeho vůle.“

Loďka plula na vlnách měsíčního svitu.

LOUKA

Tráva byla pod hradbou mraků, které se přihnaly jako předzvěst blížící se bouře, stejně tmavá jako stromy. Vítr hučel, z nebe se jako sršni snášely první pichlavé kapky deště. Hvězdy pohltila mračna, posledních pár paprsků měsíční záře však dopadlo na loď. Zakymácela se a spadla dolů. Jen plachta se jí divoce třepetala.

Burácení větru přehlušil Ruprechtův hlas: „Jsi zraněná, Jennifer?“

„Ne, jsem v pořádku… jen mi drkotají zuby,“ odpověděla roztřeseně.

„Musel jsem přistát rychle.“ Přiskočil, aby jí pomohl z lodě. Šero houstlo každou vteřinou. „Jinak bychom zůstali uvězněni nad mraky. Měsíc, který nás nese, už zapadá.“

„Kde jsme?“ ozval se Willův hlas.

„Jižně od Glastonbury,“ odpověděl nejistě Ruprecht. „Nevím přesně.“

„Kdo v tomhle božím dopuštění něco ví! Je tu černo jak u ďábla v břiše. Měsíc je v trapu a leje. Kouzlo domova.“

„Dá se tu najít přístřeší?“ zeptala se Jennifer, kterou bičovaly proudy vody.

„Takhle naslepo těžko,“ odpověděl Ruprecht skrz kanonádu dešťových kapek. Sotva viděli jeho siluetu, jak kamsi ukazuje. „Tamhle severně, to je náš směr. Musíme jít přes louku, až dojdeme k silnici, která tam vede. Měly by tam stát domy, ale musíme si dát pozor, kdo v nich je.“

„Přátelé, jestli znám své somersetské dobře,“ ujišťoval Will.

„To ano, ale nepřátelé u nich ubytovávají své vojáky. Tak pojďte, honem.“

„Máš pravdu, jako vždycky. To je zatracené) zlozvyk, pane, mít pořád pravdu. To bych teda rád viděl, jak se bude tvářit ten hospodář, až tu najde uprostřed louky loď!“

CESTA

Brzy po úsvitu bouře ustala. Zůstal jen ostrý, pronikavý severní vítr a těžký vlhký bouřkový vzduch pod nízkými, kovově modrými mračny. Ruprecht, Jennifer a Will se jím probíjeli, hlavy měly skloněné, ruce modré a nohama se bořili do bahna. Z oblečení jim stékala voda do louží. Procházeli mezi živými ploty, za nimiž se po obou stranách táhla pole, rovná, v hnědých a šedých odstínech podzimu, větve stromů, které tu a tam osamoceně rostly, byly povadlé a ztrácely poslední lístky. Za hlasitého lamentování kolem prolétlo hejno havranů.

„Ošklivej podzim,“ utrousil Will. Jediným jasným místem celé scenérie byl jeho nos. I z něho však kapalo. „Horší jsem snad nezažil.“

„Což byl někdy podivnější rok než letos?“ odpověděla Jennifer. Pokusila se o úsměv. „Podívej, Prosperova kouzelná hůl, jak se o ni dá dobře opřít v takovémhle nečase.“

„To mě zas tíží jeho kniha a na ní ještě jídlo z toho ostrova.“ Will sáhl na vak, který mu visel na rameni. „Nechcete někdo něco zakousnout? Ne? No, já bych taky hned vyměnil tyhle hrušky a granátový jabka za mísu ovesný kaše se smetanou a s medem. A tou šavlí bych radši krájel čedar, než klestil cestu ke slávě.“

„Nebo ke svobodě a bezpečí tvého domova?“ odsekl Ruprecht.

Will sevřel rty. „Prosím, takhle nemluv, pane. Jako bych už tak neměl trápení dost. Já si pořád říkám, neboj se o ženu ani o děti, ale vono to není moc platný. Říkám si, strachuj se jen vo vlastní kůži a vo všechny kulatý hlavy, který by mohly Nell dopálit. Vona Nell je statná, pane. Když dojí, tak se celá kráva třese. A když jde vo fortel - to kdyby Guy Fawkes místo toho přihlouplýho střelnýho prachu měl mou Nell —“

„Zadrž!“ Ruprecht zvedl ruku. „Tam za tou zatáčkou před námi - jezdectvo - nepřítel!“ Jeho meč vyletěl obloukem z pochvy.

Přijelo jich pět. Jeden byl zavalitý rolník středního věku v hnědém kabátě, volných kalhotách, špinavých botách, na pomalém valachovi. Ostatní byli bezpochyby z Cromwellovy jednotky. Když viděli Ruprechtovu společnost, rozkřikli se: „Toulaví kavalíři — a mají puritánského chlapce jako zajatce — osvobodíme ho! Na ně!“

„Zády k tomu plotu,“ přikázal Ruprecht. „Stůjte pevně. Za mě, Jennifer.“

Země se zachvěla, vystříklo bláto a koně se dali do klusu. Will nevytáhl zbraň. Odložil svůj plný vak a obtočil jej řemínkem. Ruprecht se na něj udiveně podíval, nic však nestačil říci. Měl před sebou první z kulatých hlav.

„Kryj se, nebo tě probodnu!“ Vyštěkl na něho muž.

Ruprecht stál jako skála. Kůň se před ním zastavil. Shora vyletěla šavle a setkala se s Ruprechtovou. Ozvalo se zaskřípění kovu a odletělo pár jisker. Ruprecht silou vyrazil jezdci zbraň z ruky, až vyletěla a několikrát se otočila ve vzduchu. Než mohl uskočit, držel jej Ruprecht levou rukou za jezdeckou holinku a dalším pohybem jej vyhodil ze sedla. Zůstal však zachycený v jednom třmenu. Jeho kůň zaržál, splašil se a táhl jezdce za sebou bahnem.

Will vyhodil svůj vak. Zasáhl druhého jezdce. Ten zavrávoral a přepadl přes rozsochu sedla. Teď teprve Will vytasil meč.

S Ruprechtem skočili každý z jedné strany ke třetímu jezdci. Čtvrtý vytáhl z opasku pistoli. Jennifer se k němu rozběhla.

„No, za mnou, mladíku!“ povzbuzoval ji.

„Jdu za tebou,“ řekla. „Vezmi mou hůl.“ Jak mu ji podávala, zkroutila mu zápěstí. Vyjekl a upustil zbraň. Udeřila ho do nosu. Vykřikl a chytil se za krvavý obličej.

Ruprecht s Willem svou oběť odzbrojili a zabrali jejího koně. Princ se vyšvihl do sedla. Vydal se za prvním koněm, který mezitím zpomalil, chytil ho za uzdu, vyprostil jeho bývalého jezdce a odvedl zvíře k Willovi. Společně se vrhli na zbývající dva nepřátele. Puritán, kterého omráčila Jennifer, nekladl žádný odpor, když mu Ruprecht odebral zbraně a přikázal mu lehnout na zem. Muž, který dostal zásah knihou, se vzpamatoval natolik, aby pobídl svého koně a vydal se tryskem k jihu. Nikdo se neobtěžoval jet za ním.

„Jennifer!“ vykřikl Ruprecht. Zatímco kroužil kolem zajatců, neustále ji líbal. Svírala v ruce Prosperův emblém a celá zářila.

„Jeden uprchl, ale tři máme,“ řekl Will. „To není špatný úlovek.“

Rolník zůstal sedět s otevřenými ústy. Will k němu přiběhl, že ho ohlídá, ale vykřikl: „Vždyť to je Robin Sledge, můj soused!“

Sledge musel několikrát naprázdno polknout, než se zmohl na slovo: „Will Fairweather… vstal z mrtvých?“

„To ještě ne. Ale honem povídej — jak to vypadá u nás doma?“

„Co jsem viděl naposled, tak všecko dobrý. Máš štěstí, že bydlíš bokem.“

Will si otřel čelo, ale řekl pouze: „Já to tušil, Robině, já to tušil. Když jsem sháněl střechu nad hlavou a viděl jsem tuhlectu chajdu tak pěkně v dolíku —no, a jak ses dostal k tyhle bandě mizerů?!“ Ukázal palcem na zablácené, zkrvavené a zdrcené parlamentaristy.

„Špehové — chtěli tu průvodce — ne že by se tu teda měl Cromwell čeho bát, než jste přišli vy tři.“

„A tys jim pomoh, těm všivákům, Robině, ty?“

„Copak jsem měl na vybranou, když mi řekli?“ odpověděl Sledge trpce. „Dva syny mám u královskýho vojska — Torna a Nedá - tak musím dělat, co se dá, abych jim aspoň pomoh k milosti, jestli vůbec žijou.“

Přistoupil k nim Ruprecht a poslouchal. „Jak postupuje válka?“ zeptal se.

„Chýlí se ke konci,“ vzdychl Sledge. „Poslední věrní jsou tady v Glastonbury a na hradě. Mají tam přej lepší obranu — ale ten Cromwell — no, já se už něco navojančil, ještě zamlada, a vypil nějakou tu pintu s veteránama, který zažili všechno možný, ale vo něčem takovým, jako je tenhlecten Cromwell, jsem jaktěživ neslyšel. Ten musí mít teda spadýno na krále, protože povolal všecko, co má, nenechá nic na pokoji — a usadili se tam na tom kopci. No, z toho, co jsem viděl, pane, králi nedávám víc jak tři dni, nemá jedinou šanci.“

Ruprecht a Will si vyměnili pohled ještě ponuřejší než vítr, který jim skučel kolem uší.

Nakonec princ spěšně řekl: „Děkujeme ti za zprávy, dobrý muži. Vezmi si ty chlapíky a dělej jim dál průvodce, až je ale vyzpovídáme a vyptáme se na jejich pozice a tak dále. To není tvoje chyba, že jsme je přemohli.“ Zasmál se, ale ne vesele. „Ovšem budou muset pěšky. Potřebujeme tři koně a taky žluté kabáty z buvolí kůže a všechno ostatní. Oni budou muset odejít ve své kůži. Nepochybně to přijmou s povděkem jako metodu, jak potlačit tělo a pokořit hříšnou pýchu.“

Otočil se zpátky k Jennifer.

Sledge se na něho díval. „Co je tohle za osobu?“

„Akrobat,“ řekl Will.

„Cože?“

„No, ten co chodí po provaze nad peklem. Pojď, jdem si popovídat.“

XXIII

GLASTONBURY TOR

Cromwellova armáda vyrazila na ohromeného nepřítele. Na žádné straně zatím nebylo vidět mnoho mužů. Ukrývali se, kde jen to bylo možné — v zákopech, za stromy, keři, velkými kameny, útesy — a čekali na rozkaz k dalšímu útoku či k odporu. Muškety pálily jen výjimečně. Nastal čas pro děla.

Ta hřměla z pozic kulatých hlav nepřetržitě. Z hlavní jim blýskalo, kulky svištěly vzduchem, koule rachotily a kartáčové střely se se skřípěním trhaly na tisíce kousků — stále znovu a znovu a znovu. Kouř vytvářel štiplavou modrou clonu, protože vítr odpoledne ustal. Občas mezi mraky problesklo bledé slunce, potom zašlo a znovu se na okamžik objevilo za zvolna se rozpouštějící studenou šedí. Protože nebyl vítr, použili útočníci nový vynález — horkovzdušné balony. Dva přivázali lany a pustili je až nad vrcholek věže. V koších seděli pozorovatelé s dalekohledy a dalšími pomůckami, jimiž sledovali dělostřelectvo a dávali jim signály. Balony groteskně visely nad městem jako přízrak budoucnosti.

Z royalistických pozic nepřicházela žádná výrazná odezva. Ruprecht řekl Willovi a Jennifer: „Naši lidé nemohli na ten kopec dostat mnoho zbraní. Munice bezpochyby také nemají dost. Už by byli dávno poraženi, kdyby nestálo tolik námahy dostat arzenál nahoru proti palbě."

„Tohle je cena," kývl Will. (Na povadlé trávě ležel mrtvý voják). „Proč je jen neobléhají?"

„Kvůli nám." Ruprechtovi povadl úsměv ve tváři. „Je to nepřiměřené a brzy to uvidí."

„Je pozdě, myslím, že bysme si měli vostříhat vlasy, ty a já."

„Břitvou? Ne, nejsou všichni parlamentaristé holohlaví, zvlášť teď, po týdnech rozepří. Myslím, že je nejlepší, když mě hned každý pozná. A mimochodem, vezmi si to Cromwellovo vybavení, jako by ti patřilo."

„Tobě zjevně nepatří," podotkla Jennifer.

„No, nemám rád, když mají vojáci ledabylý a neupravený zevnějšek jako teď já," přiznal Ruprecht. „Ale nesmíme vystupovat neprůbojně nebo bojácně nebo jakkoli nejistě. To by znamenalo smrt— nebo zajetí, a to by bylo ještě horší. Chovejte se, jako by nám to tu patřilo." Narovnal šíji. „Jdeme."

Jennifer pevně sevřela Prosperovu hůl. „Bylo by kruté, kdyby tě… kdyby kohokoli z nás zabil nějaký loajální ostrostřelec."

„Ano, musíme si najít skulinu, jak projít jejich palbou — využijeme k tomu všech prostředků. - Pozor!" Ruprecht zatáhl za otěže. „Budu je sledovat… Následujte mě, nic neříkejte a okamžitě plňte moje rozkazy."

Když jezdci takto projížděli houštinou, objevili trojici polních děl - jedno těžké a dvě lehčí. Poblíž ležely na hromádce koule a balíčky prachu — vozy s koňmi zřejmě odjely, protože na dohled byli jen dělostřelci. U každého děla byli dva muži — vyčistili je, nabili, přiblížili doutnák k zápalné šňůře, vyčistili, nabili… Podporučík se podíval dalekohledem na balon, který byl odtud na dohled, v ruce držel zápisník, připravený kalkulovat, jak nejlépe nasměrovat další palbu.

Ruprecht přicválal až k nim. Palba rachotila, až ho bolely uši, kouř ho štípal do nosu, ze všech stran se rozléhala ozvěna. Někteří vojáci se navzdory počasí svlékli do půl těla. Na špinavých zádech se jim třpytily krůpěje potu. Tihle muži, láteří obsluhují tyto zbraně, koketují s hluchotou, pomyslel si.Jen rudé oči, v tvářích černý prach a na smrt znaveni, již mají na dosah, dál proti králi míří, ani strach]e neodradí—usilovné, houževnatě, systematicky, anglicky.

„Stůj!" křikl podporučík. „Kdo jste? K mušketám, chlapci!"

„Bože, vždyť je to dítě, má hlásek jako pískle."

Ruprecht se zastavil. I když nebyl upravený, naprímil se v sedle a všechny převyšoval. „Jsme tři zvědi, jdeme to tu prozkoumat — aerostaty hlásí, že by tu někde mohl být nepřítel. Přestaňte pálit, nechtě nás projít - buďte ve střehu a kryjte nám záda —"

„Ano, pane." Mladík zasalutoval. „Jste stateční, vydáváte se do nebezpečí."

Jennifer. Ruprecht uhodil pěstí do dlaně. „Povedu vás, Will bude vzadu," řekl. „Jedeme!"

Pobídl koně ostruhami.

Vydal se nahoru po vyprahlé zemi zběsilým tryskem, při němž podkovy koně křesaly jiskry na kamenech a v jeho oddechování rezonovalo hřmění děl a válečná vřava. Kdo to tam tak hrozí? Dobrý Bože, prosil, má-li mé srazit k zemi olovo z royalistova děla, ať srazí skutečně jen mne, její, ne ji!… Vím, doufám, že naši přátelé zastaví palbu, překvapeni a zvědavi na tu osamělou trojici… a poklid ne — ach, Bože, ochraňuj ji.

„Nestřílejte na nás, jsme vojáci krále Karla!" křičel z plných plic. „Zastavte palbu! Vrací se Ruprecht, princ rýnský!"

Odepjal morion, který mu stejně na velké hlavě neseděl, a odhodil jej. Pod košilí měl přivázanou bílou kokardu, svůj znak ze starých dob. Po ramenou mu splývaly černé lokny podél tváře, kterou mnozí poznali.

Kolem prolétla koule. Dělostřelci zpozorovali, že se něco děje, ovšem měli velký dostřel a netrénované mušketýry. Ruprecht vjel do houští. Větve bičovaly koně i jezdce až do krve.

Tu jej obklíčili muži, které nebylo na první pohled rozeznat od nepřítele, avšak hlasitě volali: „To je princ Ruprecht! Ruprecht se vrátil! Chraňte ho těly, a tyhle taky! Hned prince doveďte ke králi!" .

VE VĚŽI

Z kaple svatého Michala víc nezbylo. Střecha byla pryč a díry byly širší než okna, jimiž sem létaly střely. Slunce zpola schované za mraky sem přicházelo opatrněji než rachot střel. Přesto však byly tyto holé zdi jediným přístřeším pro anglického panovníka.

Při pohledu dalekohledem stál buď jako miniatura, nebo jako obr - podle toho, kterou stranou se pozorovatel díval, před svými kapitány a rádci. Byli zasmušilí a zašpinění, záda měli shrbená, šaty nasáklé potem a přilepené k tělu. I král byl pohublý a oči měl zapadlé. Jeho malá postava však stála vzpřímeně. Na učesaných vlasech a upravené bradce měl ornamenty z prachu, čelo ovázané bandáží, jako by měl korunu.

Stráže u vchodu kleply pažbou kopí o kamennou podlahu. Ruprecht vstoupil a Jennifer s Willem jej pokorně následovali do zmateného davu vykřikujících mužů a žen. Když Ruprecht poklekl před strýcem na jedno koleno, stále ho téměř převyšoval.

„Vaše Veličenstvo, vrátil jsem se do vašich služeb," řekl.

Králova vyrovnanost náhle vzala za své. Když Ruprechta objímal, celý se třásl. „Buď vítán, vítán, třikrát vítán, Ruprechte! Vstaň! Máš pravdu, tady jsi doma." K ostatním pravil: „Bavte se, jeho přátelé, radujte se, dokud ještě můžeme."

Někteří se drželi stranou a chovali se formálně. I dnes, kdy se zdálo, že je krom porážky už nic nečeká, necítili žádnou náklonnost k meteoru, který otřásl jejich vojenským nebem. Lord Eythin vtrhl do dveří a křičel: „Ven, ven, vy sebranko. Necpěte se sem. Vraťte se, kam patříte, do palebné linie," a s několika seržanty se snažil vynutit splnění rozkazu silou. Ostatní se mezitím shlukli kolem Ruprechta. Maurice se vrhl bratrovi do náruče. Poklepávali se po zádech, společně

kleli a přísahali v jadrné holandštině a také německy, francouzsky, česky, takže málem neslyšeli Wilhama Leggea, když říkal: „Mysleli jsme, že jste mrtví. Estli si v nebi schovávají modlitby, kterými jsme na tebe vzpomínali, tak už jsi svatý.“

„Ty žvaníš jako nějaký papeženec, Legge,“ zabručel Eythin. Pokynul rukama k Ruprechtovým společníkům. „Pryč odtud! Ven!“

„Tihle ne, to jsou mí milovaní společníci,“ Ruprecht odstrčil loktem Skota, který stál mlčky v tichém odhodlání, obrátil se ke králi a v utichajícím hluku a zmatku řekl:

„Vaše Veličenstvo, bez těch dvou bych teď ležel někde v řetězech nebo v rakvi o hlavu kratší.

Vždyť s kvítkem svobody mi přišli vstříc jen z věrnosti a lásky, a co víc — na cestě dlouhé oporou mi jsou a všechny nesnáze mi unést pomohou. .

Byť zbraně, které přinesli vám dnes, snad v tomto světě mají malou moc, však vítěze z vás činí jenom tím, že takovým vládnete poddaným.“

Jennifer se přivinula k jeho paži. „Ale to ne, Ruprechte,“ řekla šeptem. „My jsme nanejvýš dvě jiskry, které jsi vykřesal svou zbraní.“

Přišoural se Will. „Nenafukuj to,“ řekl. „Vždyť se rozprskneme jako měchuřinka, když do ní píchneš mečem.“

Maurice se poškrábal na hlavě. „Co je tohleto za metaforu?“ Rozhostilo se ticho. Palba na jeho pozadí jako by ani nebyla skutečná. Karel natáhl ruku. „Je-li to tak,“ řekl synovci, „rád bych měl tu čest dovědět se jejich jméno a hodnost.“

Opět zaváhal ve své zdvořilé zdrženlivosti, když se menší z Ruprechtových společníků uklonil. Ruprecht se neubránil úsměvu. „Před vámi nestojí chlapec, pane,“ řekl na vysvětlenou. „Je to dívka jménem Jennifer Alayneová a bude mou nevěstou, dá-li Bůh, že přežijeme tuto válku.“ Neústupně dodal: „Je prostého rodu, pravda, ale zasloužila by být princeznou. Stejně tak Will Fairweather, skromný malý sedlák, má srdce na pravém místě“ - přejel pohledem své protivníky - „na rozdíl od padesáti tisíc vévodů.“

Král na chvilku zůstal zamyšlený, potom se usmál, vážně, a oslovil Ruprechtovy společníky. „Je-li to tak - a Ruprecht vždycky mluví pravdu, strohou a věcnou jako válečná sekera — potom buďte vítáni, ovšem raději v korunovačním sále než v těchto neutěšených prostorách. Políbil Jennifer ruku. „Má paní, nemáš-li bližší přízně mužského rodu, smím tě odvést k oltáři, až přijde tvůj svatební den?“ (Hořela ostychem a současně nadšením.) K Willovi pronesl: „A ty… jsi Will zvaný Fairweather, že? Teď není čas hovořit o šlechtických titulech, majetku či jiných pozemských statcích — chceš-li však vstoupit do služeb královské koruny —]e to pouhá forma, jistě rozumíš-“

Stejně zmatený jako Jennifer, Will koktal: „Ve jménu Boha a Ježíše Krista vždycky sloužím svému králi.“

„Tedy poklekni.“ Will poslechl. Král se dotkl mečem jeho ramen a hlavy. „Je nám větší ctí než tobě prohlásit tě na tomto posvátném místě rytířem. Povstaň a budiž sir William Fairweather.“

Will se namáhavě postavil na nohy a celý se třásl. „Já? Rytíř? To jako třeba Lancelot? To nejde!“ Hlas mu přeskakoval. „No, co tomuhle řekne Nell, až to uslyší?! Pane, vždyť já breptám jako batole.“

Přišel mu blahopřát Ruprecht, Maurice, Legge a další. Nemohli se však dlouho zdržovat. Jennifer ho odvedla stranou a opatrovala ho jako sestra. Ruprecht zatím hovořil s králem.

„Pane, musím vám v pár minutách vysvětlit, co se udalo za celé týdny. Rád bych je s vámi a s některými členy vašeho poradního sboru, umějí-li mlčet, probral o samotě - ne, raději mezi čtyřma očima, abychom nevyvolávali rozbroje. Věřím, že mi budete důvěřovat a nezaleknete se a s chladnou hlavou rozhodnete o dalším postupu.“

„Nicméně, pánové,“ řekl ke všem shromážděným, „alespoň krátce: my tři jsme se sem nevrátili zemřít, ale z výzvědné cesty do zámoří jsme přivezli mocné zbraně. Nechci předstírat, že s nimi vyhrajeme. Možná nám nebudou nic platné. Přesto však, když je nezkusíme využít, zříkáme se boží milosti.“

Jeho hlas přerušila rána z děla. „Ať se stane cokoli, nesehneme šíji jako poražení, dokud nás ti psi kolem neroztrhají na kusy. Jsme lidé, nejsme jezevci, kteří se zahrabávají do děr. Napněme každý sval a dejme se do boje. Třeba prorazíme a dostaneme se k moři a lodí zachráníme krále. Třeba nepříteli zasadíme ránu a on nás nechá odejít živé a volné do exilu nebo nám udělí amnestii. Nebo možná nedocílíme vůbec ničeho. Co z toho tedy pro nás plyne? Když nepodnikneme nic, jsme poraženi. Když budeme bojovat a padneme, padneme společně — a co je víc než bratrství v boji?“

Maurice začal provolávat slávu. Přidalo se několik dalších mužů. Mladší princ přiskočil k bratrovi a řekl:

„Ať máš jakoukoli zbraň, jsi náš, Ruprechte. Nás zničilo jen to, že jsi tu s námi nebyl. Ty bys nás nikdy nenechal zalézt do díry - s tebou bychom na to ani nepomysleli. Podívej, jak dole pod věží volají vojáci! Tvé jediné slovo je hodno Caesara. A pomysli, jak se ponese dolů mezi nepřátele! Stane se pro ně peklem, ochromí je. Na úsvitu, králi, až utichne palba, vezmu pár přátel na pláň. Těch schopných, kteří umí vést koně tiše a proklouznou kolem stráží. Za lstivého svítání, kdy z nich budou jen pohůnci a učedníci ve vestách. Ruprecht si vzpomene, jak jsme spolu tenkrát v Bredě — no, to teď nemá význam.

Dům od domu se rozjedeme dál a řekneme tu novou zprávu všem, že Ruprechta sám Cromwell nezdolal, Zelený muž na pomoc přišel sem.

Máš-li kdo ruce, vezmi s sebou zbroj — srp, cep i ptačnici a jinou zbraň, či s kuší k Toru pospěš si, kde boj teď zuří, a svá práva chraň. Tam, kde Ruprechtův bílý chochol vlá, nepřítel krále těžko udolá.“

Sám král se zachvěl v rozpacích. Jeho muži však náhle zahořeli nadšením a on se jím nechal unést s nimi.

PŘED VĚŽÍ SVATÉHO MICHALA

Zřícenina věže připomínala skalní útes nad bledým trávníkem, tmavými ostružiníky, křovinami a stromy. Měsíc ještě nebyl nahoře, aby pokryl ledovým stříbrem řeku, pláň a příkopy, které ji protínají a kterým se říká rýny, vzdálené šedomodré vrcholky Mendipů, které jako by byly podivně blízko, a nízkou hradbu kopců, kterým se říká ostrov

Avalon, tvořících hřeben u Glastonbury Tor. Město pod nimi bylo zahalené tmou. Na kopcích kolem plály strážné ohně nepřátel a ozařovaly je rudou barvou. Tu a tam se mezi hvězdami potulovaly útlé mráčky, které blikaly tlumeným světlem stejně chladným, jako byl vítr. Chladné byly i zbraně, jediný hluk pocházel od bukačů ukrytých opodál v bažinách.

Vyšlehl plamen, rozhořel se do červenomodrožlutého ohně a začal zpívat svou tajemnou píseň. Mezi ohněm a zničenou kaplí stály čtyři postavy a dívaly se na měsíc. Tři byly ve starém úboru. Ruprecht držel Prosperovu knihu, Jennifer — v improvizované suknici z pláště — držela jeho hůl a král Karel držel bibli. Will stál poblíž jako strašák s prázdnýma rukama.

„Tedy jsme se sešli," promluvil Ruprecht do tmy, „sami, jen s Bohem a s nižšími silami, které snad vyvoláme těmi drobnými kouzly, která známe a na něž si troufáme. Obávám se, že to bude jen několik málo skřítků. Přesto se musím pokusit, už pro své bližní—"

Kdesi dole bylo cítit pohyb.

„— než se se sirem Williamem připojíme k ostatním v nočním útoku."

„Pomodlím se," řekla Jennifer plná hrůzy.

Ruprecht přikývl a podíval se na krále. „Můj pane," řekl, „veďte naše modlitby, až vezmeme do ruky kouzelnou hůl nebo meč."

XXIV

PŘED VĚŽÍ SVATÉHO MICHALA

Ruprecht ukončil svůj projev, zavřel knihu, podržel hůl vysoko a zavolal po větru: „Jste tedy voláni, duchové země. Volá vás váš král na pomoc. Má-li význam svaté pouto mezi králem, lidem a zemí, je-li posvátná úcta ke všemu starému a dobrému a tradičně milovanému, povstaňte pro něho v dnešní soudnou noc!"

Jeho slova však zanikla v poryvu ohně, který náhle vzplál a potom opět pohasl a celou společnost ozařoval pouze červenavý-mi odlesky na pozadí černé tmy. Hvězdy mizely v mlze. Pouze vítr hovořil a vkrádal se svým chladem pod kůži.

Po dlouhé odmlce řekl král: „Nic?"

„Nic se nehne, nikde ani náznak pomoci," odpověděl Ruprecht tiše.

„Nu, ale byl to statečný pokus. Musím přiznat, že mi dělaly těžkou hlavu některé pohanské prvky."

„My jistě zemřeme jako křesťané." Ruprecht se napřímil. „Teď půjdu pro koně a výzbroj pro naše svěřence, v nichž vidíme východisko ze své bezvýchodnosti, které snad rozetne ten kruh." K Jennifer velmi tiše dodal: „Kdybych se nevrátil, nezapomeň, že má poslední myšlenka byla na tebe. Nezapomeň, co jsem měl v plánu, co bys měla udělat pro svou bezpečnost —"

„K čemu by to bylo bez tebe?" Její slova zanikla v sevření, jak se k němu přitiskla.

„Ušetři mě obav, že budeš stále truchlit."

„Ne, počkej," ozvalo se.

Král, princ i Jennifer se rozhlédli kolem sebe. Ozval se podivný zvuk. „Myslím, že jsme ještě neskončili," pokračoval Will Fairweather a šinul se dopředu, dokud jeho toporné pohyby neosvítila záře plamenů.

„Co se děje?" ptal se Ruprecht.

Will zakroutil hlavou. „To bych vopravdu rád věděl." Mluvil hlasem jako ze sna. „Ale najednou se mi udělalo divně… no, jako bych byl měch vod dud a vítr si na mně hrál taneček pro strašidla."

Jennifer si dala dlaň k ústům a volnou ruku natáhla k Ruprechtovi. Král Karel, hlava protestantské církve v Anglii, se pokřižoval. Trvalo snad minutu, než se Ruprecht znovu nadechl… „On se převtělil. Podívejte. On není jen člověk — nebo je nejen člověk, je nějak víc pozemský, než nám naše duše dovolí chápat… Wille, co jsem to s tebou udělal, příteli?"

„To tvoje kouzlo, to byla pouhá jiskřička, která tu něco vznítila," řekl král, podíval se Willovi do tváře a poklekl. „Ale v něm musela čekat připravená pochodeň. Protože je to jeho země?"

Will zvedl ruce. Plameny vyskočily vysoko za nimi, vyšší, jasnější, až se ocitl uprostřed světla, které připomínalo maják. Mrak se vzdálil od měsíce a hvězdy svítily jasně a blízko.

Will pronesl do noci: „Já jsem země."

Najednou se v něm na okamžik probudila jeho lidská podstata. „Vy jste na to šel špatně, generále. Co je zemi po králích a šlechticích nebo knězích nebo lordech — a takovýhle sebrance, pokud do ní nepatří? Tvůj bratr do toho víc viděl, když tě nazval Zeleným mužem. Buď Zelenej muž a nic víc. Bylo štěstí, jak povídal tuhle Kája, že tu byl někdo, koho se to kouzlo mohlo chytit."

Potom však zase přestal být Willem a zadeklamoval:

„Mám právo pozvednout zemi, jíž jsem. Ve mně samotném tkví moc, než ji přenesu na své posly, aby roznesli můj hněv po světě. Mé je rozhořčení, kde dřív mou bývala láska.

Já jsem země díky kostem mých předků, které ji posílily. Vracejí nám maso v úrodě, ve staleté trpělivosti orby, v době květů, na podzim, kdy myslivcům měsíc osvětluje les, a v každé zimě každou lítost, kterou museli prožít, než pokorně klesli v bezejmennost. Povstal jsem z jejich pokroucených starých prstů -nejsem divočina ani železná poušť - jsem domov, na němž pracuje má obloha a má roční období. Jejich písně a příběhy vyprávěné u krbu, můj vítr a déšť - ti všichni mluví hlasem naší jednoty a jedinečnosti. Ačkoli lidé a stromy umírají a umírají a umírají, krev, domov, pole a lesy přetrvávají a každé nové mládě či dítě nebo ratolest nese poselství nesmrtelnosti, která je nám společná.

Nespoutáte mě cihlami a ocelí a neučiníte z mých lidí uctívače bezvýznamných zběsilých vůdců a jejich projevů. Je-li tajemství bok po boku s radostí lidským právem, žádám toto právo pro svůj lid.

Mí jsou mrtví, živí i nenarození. Mimo tento čas k sobě volám jejich životy a ty dostávají nové ztělesnění, jemuž dává zrod zázrak lidu.

Přijďte v lásce i v ohavnosti. Vy ověnčené bílé panny pramenů, vy tanečníci svatojánských nocí, vy skřítci domácího štěstí — vy nebeští lovci, vy šedé horské přízraky, vy strážci hlubin řek, vy válečníci, kteří spíte u rezavých mečů, jež kdysi jasně zvonily - tato země patří nám - povstaňte! Čas hrůzyplně pokročil. Povstaňte.

Já jsem země. Já váš žádám, ožijte.“

Plameny se zvedly až ke hvězdám. Skřeti je krmili dřevem, kterému po staletí bouře dávaly tvar. Odkudsi se ozvala sova -dva havrani — orel.

Hora Tor se se skřípěním otevřela. Ozval se zvuk rohů. Nad zemí se vznášely velké stíny a vyli psi trollů. „Tu jde pravý Divoký lovec, Gwyn ap Nudd, a vede mrtvé pohany z Annwnu,“ ozvalo se z Willova hrdla. „Jejich je neklid země i hluboký mír.“

Když vycházeli další, Ruprecht se s údivem zeptal: „Co je to za nádheru tam vzadu — jezdecký oddíl s křížem — brnění a kopí jim hoří studeným měsíčním světlem?“

„Král Artuš se svými rytíři z Avalonu.“

„Ve jménu Božím je musím následovat. Sbohem.“

Stiskl Jennifer. Mezitím z kaple, která vlastně již neexistovala, stále vycházel průvod mužů v pláštích a kapucích. První nesl kříž, další kalich a všichni zpívali: „Dies irae, dies illa, Solvet saeclum in favilla —“

Venku zatroubil jelen, zabučel býk a proběhl velký bílý hřebec.

Ruprecht byl pryč. Jennifer s králem stáli vedle sebe a dívali se do obrovského ohně a na postavu Willa Fairweathera. „Podívejte,“ vyhrkl král, „co to vidím přes popel a kouř — to nejsou vidiny, to je určitě pravda — naši vyčerpaní skvělí muži jdou jako bouře — to není jen shromáždění duchů, to jsou lidi, vesničané — to si ani nezasloužím.“

Bylo to jako obraz: Princ Ruprecht jede na kom, ozbrojený a s bílým chocholem na helmě. Volá na jezdectvo, které shromáždil, prudce zvedá šavli a vede je do útoku. Jako zářivý odliv proudí dolů k táboru nepřítele.

A další obraz: Princ Maurice vede zemany, rolníky, řemeslníky, pastevce, kopáče a uhlíře, jednoho nebo dva správce, tkalce, koželuhy, rybáře, dělníky, povozníky, pytláky, tuláky a všechny, kdo si chtějí zachovat svobodu zůstat sami sebou - a spěchá, aby se připojil ke králově armádě.

Obraz: Puritánská trubka troubí na poplach. Muži vyskakují a utíkají ke koním, které nechali osedlané. Na obloze se honí přízraky. Muži křičí a prchají před vidinou pekla.

Obraz: Vysoký důstojník parlamentaristů ubytovaný v domě v Glastonbury slyší rozruch a sahá po zbrani. Paní domu se zjevuje malé hnědé stvoření, strká do ni, šťouchá ji palcem. Paní přikývne, vezme váleček na těsto a udeří důstojníka po hlavě.

Obraz: Ruprechtovi kavalíři uhánějí tryskem přímo proti hlavni děla v táboře kulatých hlav. Jeden z dělostřelců dostane prince na mušku a chystá se zapálit doutnák. Náhle před Ruprechtem stane panna. Na hlavě má věnec a jinak je nahá. Tančí jako vánek či potůček. Voják lapá po dechu, zakrývá si oči a roztřesený se vrhá na zem. Královské jezdectvo cválá kolem něho. Obraz: Četa puritánských mušketýrů zaujímá pozici, aby mohla bočně ostřelovat útočníky. Kolem procházejí mniši. Tváře mají ukryté pod kápěmi, svíce, které nesou, však jasně svítí. Jejich všudypřítomný zpěv všechno přehlušuje a vším proniká. Muži sténají, zahazují zbraně a dávají se na útěk. Velitel je nutí k poslušnosti a přikazuje jim zpívat hymnu, která přehluší tuto strašidelnou mši. Drží se statečně, za okamžik však už nejsou v boji, ale jsou zajatci.

Obraz: Ruprechtovi svěřenci útočí na nepřítele. Ten s rachotem a křikem couvá ze skály. Proti kopím a pistolím má příliš málo zbraní. S pokřikem se nepřítel znovu formuje a přes mrtvé se vrací zpět. Jezdci však proti němu vyrážejí jako ocelová hradba, jejíž konec nese královskou korunu. Nad hlavami jim plápolá zlatý prapor. Vzbouřenci, kteří poznávají krále Artuše, utíkají z boje. Cítí ve svých žilách anglickou krev. Jejich vůdce zahazuje jejich standartu a dává se do pláče. Královo jezdectvo' prolamuje jejich frontu.

Obraz: Mauricovi lidé jsou blízko. Zdá se, že jejich neuspořádanou masu dělostřelectvo kulatých hlav rozseká na kousky. Nad hlavami jim však houstne vzduch. Objeví se mrak, spustí se déšť a rozmočí střelný prach. O šest stop dále jasně svítí hvězdy. Jezdectvo se valí dál.

Obraz: Kurýři pospíchají ke vzdáleným jednotkám parlamentaristických vojsk požádat o pomoc. Po vzdáleném břehu řeky se blíží posily. Když jsou téměř u mostu, zvedne se voda. Vzedme se divoká vlna, v šeru vypadá bílá, bere s sebou most a unáší ho pryč. Vojáci jsou odtrženi od své základny a čekají na porážku — přijde později, až se živel rozhodne nechat lidi projít. Obraz: Ruprecht uprostřed nepřátel seká kolem sebe mečem, bije se jako lev. Nepřítel však má početní převahu. Málokdo zpozoroval rytíře, kteří odešli. Mauricovi lidé se k nim dostali z druhé strany. Skupina těžkého jezdectva se odděluje od křídla a pohrdavě cválá doprostřed davu, aby jej rozprášila. Ozývá se křik a vytí — lesknou se šelmí oči a svítí tesáky; mezi jezdectvem se objevují vlci a divoké kočky, které tu po celé generace nikdo nespatřil. Jezdci se vyděšeně dávají na útěk, sedláci se dávají do boje. Obraz: Nebe září meteory. Země se chvěje pod nohama. Obraz: Cromwell objíždí jednu jednotku za druhou. Ve jménu Boha a z čisté vůle je znovu sjednocuje. Jako železná modla se tyčí v sedle před svou pěchotou, která se drží a odráží jeden útok za druhým. Jejích zeď nelze prolomit. Nyní se dává do pohybu. Postupuje jako jeden muž a jde si tentokrát pro vítězství. Ozývá se však zvuk, který proniká až do morku kostí. Když se muži podívají na sever, vidí, co kráčí proti nim — pomalu, nezadržitelně a nelidsky. Je to les.

Duby kráčejí na svých mohutných kořenech, jasany se pohupují ze strany na stranu, trny se škrábou s divokými větvemi — a vzadu pochodují jedle, poskakují vavříny, plazí se víno, s rachotem se valí kameny — a jako zatmění kráčí prales, z každého lístku čiší hrůza.

A to je konec. Ačkoliv Cromwell křičí, že jsou to opět jen přízraky, jeho vojáci nemohou dál. Jejich duši uchvátil bůh Pan a oni úprkem mizí. I Ruprechtovi dá práci udržet své lidi pohromadě.
Obraz: O několik hodin později, poté co odzbrojil a zajal vzbouřence, kteří se již slepě nevrhají do boje, se Ruprecht setkává s Cromwellem. Oba sedí na koni. Vzájemně si prokazují zdvořilost. Přijímá meč poražených ve jménu krále.
Za chladného svítání, rudého a zeleného v náhle obyčejném a všedním světě, princ vyrazil na koni nahoru na Glastonbury Tor, pozdravil krále a řekl: „Vaše Veličenstvo, jste vítěz."
Will Fairweather, který stál jako přikovaný u ohně, se pohnul nad ohořelými uhlíky, které z ohně zůstaly. „Co se stalo?" zeptal se a mžoural očima. „Já jsem si asi trošičku zdřímnul," zívl.

XXV

LONDÝN

Všechny zvony zvonily a na všech stožárech vlály vlajky, když král vstoupil do města. Ulice lemovaly stovky lidí a nemálo z nich tvořili ti, kteří bojovali za parlament. Přesto se skoro každý upřímně radoval, protože skončila válka a vrátí se k nim bratři. Nad pestrou směsicí barev zářilo slunce na modré obloze. V parcích a na zahradách si vítr pohrával s jasně zelenými lístky.
Po králově pravici jel princ Ruprecht a po jeho levici princ Maurice. Hned za nimi vezl zlacený kočár, kolem něhož jeli šlechtici na koních, královu rodinu. V dalším kočáru seděla Jennifer Alayneová a sir William Fairweather. Jennifer byla z celé té slávy jako omámená. Will za ni obstarával úsměvy i mávání, zvláště na krásné dívky. V průvodu šli duchovní, šlechtici, starostové, vyslanci a jiní hodnostáři. Členové královské rodiny postavili čestnou stráž v nablýskaných brněních, s vlajícími chocholy, s koňmi ve vysokém kroku a slavnostně vztyčenými kopími. Nebylo tu však žádné vojsko a žádná zbraň. „Nevrátíme se domů jako dobyvatelé," řekl král. „Snad to vyléčí svět."

WHITEHALL

Uprostřed paví pýchy lordů a vysokých kapitánů stáli před trůnem v prostším oděvu angličtí měšťané a mezi nimi bezpochyby i někteří jejich skotští a irští kolegové. Vysokými obloukovými okny sem dopadaly sluneční paprsky a odrážely se na drahých kamenech, jak král Karel zvedl ruku.
„Víme už z větší části, co zítra prohlásíme lidu a celému světu," řekl. „Předložme to však v krátkosti a se vší úctou zde k zamyšlení.
Společně jsme prošli, koruna i prostý lid, ostrou školou, kde nám náš Pán dal za vyučenou tam nahoře na vrcholku. Můžeme tedy účtovat!
Že zrada za odplatu žádá trest, pryč musí ti, kdo vzpouru chtěli vést — tak Cromwell, Fairfax, Shelgrave musí jít, majetek po nich rozdělí si lid.
Však volni odejdou, kam budou chtít, i loď i pomoc se jim dostane.
Když v Nové Anglii loď přistane, tam jejich houževnatost možná ocení.
A všichni ostatní ať mají milost mou, to bez podmínek. Nastat musí smír, ať domy opraví, jež silou zlou zničila válka jako zhoubný vír.
Ať vládne všude láska, dobro, mír.
I koruna však nese viny díl, a s ní i církev, šlechta, a to tím, že mnohdy krutost byla její cíl, a staromilství jejím prokletím, že hloupost leckdy proměnila v čin, pokroku nedbajíc — však dosti našich vin. A v parlamentu zášť, nevole, spěch . občanské války zahájily běh.
Nuž, o nápravu pojďme všichni dbát, parlament nový v čele bude stát a zákony psát nové lidským rozumem. Ať prosperita vede naši zem."

CHÝŠE V SOMERSETU

Bylo to malé útulné stavení zachumlané pod došky, jako by se tetelilo zimou. Vítr unášel kouř z nahrubo postaveného hliněného komína skrz holé koruny stromů nad holou zemí. Obloha byla zatažená a nikde ani stín.
Do tohoto šedého pochmurného dne vletěl sir William Fairweather jako oheň. Před jeho válečným koněm se rozprchlo těch několik vepřů a kuřat, co se tu potloukali po dvorku mezi domem a přístavbami. Will seskočil do zmrzlého bláta, otěže hodil přes vyčnívající sloupek a halekal: „Halóóó, děťátka! Tatínek vám přijel!"
Za chvíli se kolem něho hemžilo několik malých postav. Objímal je, zvedal je na ramena a pyšně si vykračoval ke dveřím.
Ty se otevřely. Objevila se v nich robustní žena v šedých záplatovaných šatech. Na chvilku zalapala po dechu. Z očí jí vytryskly slzy. Potom si najednou dala ruce v bok a přeměřila si ho pohledem. „No ták, dobrej den, Nell," pronesl Will s úsměvem.
„A co má jako na něm bejt dobrýho?" zeptala se.
„Podívej. Jsem doma. Ne jen na skok, abych ti řek, že jsem živ a zdráv, ale doma z Londýna, vůbec. Nastálo."
„Dokáď zas někam nevezmeš roha!" vyhrkla manželka. „Kdy to bude? Dnes v noci na králíky? Nebo si vymyslíš něco lepšího? Ne, to už ne, Wille Fairweathere! Už sis nacpával břicho ve městě dost dlouho. A vsadím se, že to je taky všecko, cos tam dělal. A tady zatím teče střechou do baráku, je potřeba vybrat o odvízt rašelinu, já musím prodat kobylu, abych mohla zaplatit za orání- a vedeš mi domů jinou? Ne, krom tyhle vyhublý potvory. Tak ji koukej

zapřáhnout, nebo ti rozštípu ojnici a hodím ji na oheň a pak to budeš tahat sám. Já ti dám zábavu! Dej sem ten nůž, voblíkni se do pracovního, vem vidle a jdi vyčistit stodolu. Jinak nedostaneš ani tu šlichtu, co si teď můžeme dovolit k večeři, díky tobě!“

„Ale — ale — ale, drahoušku,“ koktal Will, „koukej, tady na můj vopasek, mám tam měšec plnej zlata. Dnes bude k večeři pečeně —“

„Ty pro to na trh nepojedeš.“

„A pokud jde vo tu střechu — tak dostaneme statek, až se ten titul vyřídí. Rozumíš? Já jsem teď rytíř. Jsem tvůj novej hrabě. Ať se mají pytláci na pozoru!“

„Jóóó! Vopravdu? No, to abych se naučila chodit po pansku — to budu zvát vikářovu ženu na čaj a nosit na Vánoce balíčky chudejm? No, to aby sis začal kroutit ten knír, co sis nechal narůst, jo, jo. Ale ženská, ta má pořád plný ruce práce.“

„No jo,“ řekla Nell po chvíli a roztáhla náruč, „nestálo to tu za nic bez tebe, ty starej tuláku, a radši se ani neptám, jak ses měl ty. Pojď se krápět vohřát dovnitř. Schovala jsem ti trochu piva, tak jdi a povídej vo těch svejch kumpánech… Stůj! Vočistit boty, dobytku!“

KDESI NA VÝŠINÁCH

Všude kolem byl černý les, jen tu a tam zasvítil rampouch nebo oko sovy. Vpředu se však rýsoval kopec, jehož sněhová pokrývka se třpytila v jasném svitu měsíce v úplňku a tolika hvězd, až zaháněly noční tmu na ústup. Vzduch byl křišťálově čistý a chladný.

Ruprecht a Jennifer přivázali koně a vystoupali až na vrchol kopce. Jennifer se zachvěla. Ruprecht jí ovinul kolem ramen ruku a část svého pláště. „Je ti zima, nejdražší?“ zeptal se.

Schoulila se k němu. „Vedle tebe ne.“

„Mně je také zima. Vykonáme tu poslední povinnost co nejrychleji a rychle se půjdeme ohřát za lidmi. Zvláštních zážitků už máme dost. Když jsme teď manželé, rád se přidržím sladké reality, příliš dobré pro snění.“

Ruprecht zvedl hůl, kterou nesl v ruce. Na rukou se jim zalesklo stříbro. „Králi Oberone a královno Titanic,“ řekl hlasitěji, „naposled vás k sobě voláme. Kouzelnou mocí měsíce v tomto vánočním čase, jehož radostnost je předzvěstí zrození nového roku, přijďte k nám a vezměte, co vám patří.“

Objevila se záře a vládci Faerie stáli před nimi. Před novými vladaři, či starými, kteří se vrátili na trůn, se oba lidé poklonili co nejhlouběji.

Královna však hovořila velmi přívětivě: „Buďte pozdraveni, dobrý Ruprechte a laskavá Jennifer. Jak rádi vás opět vítáme.“ „Ještě více než váš lidský rod vám polosvět dluží poděkování,“ řekl Oberon. „Zapálili jste mnoho světel ve stínu. Ať najdete v našem daru co nejvíce štěstí za svého života zde na zemi. A až vás váš Otec povolá domů, ať zůstanete věčně živi v písních elfů, ať jarní květy věnčí vaše hroby, ať vaše děti a jejich děti vždy provází štěstí, dokud bude trvat toto laskavé kouzlo. Ať nevyprchá jeho moc dříve, než přijde soudný den.“

„Děkujeme vám a upřímně doufáme,“ — Ruprecht zaváhal, zakroutil hlavou — „i když nevím - nevím - a nemohu vědět —“ Napřímil se:

„Loučení bolí, však jen lidé jsme, nás čeká lidský svět a práce v něm.

Náš zrak je slepý v svitu měsíce, sluch těžkopádný blaží ptáků sněm, však netopýří zpěv mu uniká.

A prsty hrubé pro pavouci síť i kapky rosy, co ji postříká, a lidské nosy neumějí pít tu vůni kamene, chuť bodláčí náš lidský jazyk vnímat nestačí. Buď tedy sbohem, Faerie, světe snů, buď zdráva, země našich všedních dnů.“

Jennifer vzala královnu za ruku. „Vy budete přece s námi i na zemi,“ řekla. Titanic se usmála.

„Vezměte zpět prsteny, které jste nám dal,“ řekl Ruprecht Oberonovi. „Možná jednou najdete muže, který bude mít sílu oživit jejich zář —“

„A nebude tak horkokrevný jako ty,“ přerušila ho Jennifer. „Já už si ohlídám, abys nikdy netoužil po jiné než po mně.“

Královský pár se letmo pousmál. Ruprecht však tvrdošíjně pokračoval. „Vezměte si od nás i Prosperovu knihu a hůl, abyste je uložili, kde je to podle vás nejlepší. A pozdravujte od nás Ariela.“

„A Kalibana,“ dodala Jennifer. „A… je tu jeden chlapec — žádný důvod k žárlivosti — Vaše Veličenstvo jistě ví, koho mám na mysli — až na ztemnělé cestě večer bude dlít, ať potká děvče, jež chce pro něho žít… a ještě znám tolik dalších —“

„Milá dívenko, my nemůžeme dohlížet na lidi a život na zemi,“ odpověděl Oberon opět vážně — „nemáme nad nimi větší moc než řeky, hory nebo obloha. Tvá lidská rasa dostala do vínku toto osamění. „Vzali si s královnou kouzelné rekvizity. „Buďte navždy sbohem.“ Zvedl hůl. „Titanic, pojďme!“

Zmizeli v oslnivé záři zimní noci.

Ruprecht po chvíli vzal Jennifer za paži a řekl: „Pojď, miláčku, ať jsme doma před svítáním.“

Epilog

VÝČEP U STARÉHO FÉNIXE

Dnes večer se zde sešlo mnoho lidí, seděli s hostinským u krbu, pochutnávali si na jeho jídle a pití a zasypávali jej svými historkami. Valerie Matuchek se opírala o barový pult a půllitr držela v ruce, aby na všechny lépe viděla. Několik lidí poznala, alespoň o tom byla přesvědčená - mnicha v hnědém hábitu, kterému ležel u nohou vlk, nádherně opilého

Číňana z dávné minulosti, který kaligrafickým štětečkem maloval báseň, dlouhého chlapíka, jehož bylo podle oděvu těžko zařadit, který však nosil harfu, velkého vlídného blondýna ve vysokých botách a šedé kůži se zářivým drahokamem na zápěstí, hubeného viktoriánského muže s poněkud neohrabanou společnicí, pihatého chlapce s velikýma očima a černocha v otrhaném farmářském oděvu, válečníka bronzové pleti s čelenkou z ptačích per s kalumetem v ruce a ozdobou z kukuřice - u ostatních si však nebyla jistá. Někteří z nich nebyli lidé.

Protože byla netrpělivá, aby stačila vyslechnout co nejvíce, co lze říci a přeložit, než budou muset odejít, ukončila poněkud spěšně svůj příběh:

„Ano, vrátila jsem se tím univerzem a chvíli jsem se v něm zdržela, abych se poučila, jak to tam chodí. Předtím jsem studovala historii, abych měla zázemí. Zjevně jde o časovou linii, v níž se daří konzervativnímu romantismu. A… tento Karel I. byl buď od počátku rozumný člověk, nebo ho poučila zkušenost."

Pokrčila rameny. „Nevím, jaký to bude mít v dlouhodobé perspektivě dopad. V mé historii Ruprecht - no, neměl podíl na objevení mezzotintové rytiny, ale stal se vědcem, mecenášem badatelů a zakladatelem Královské společnosti… Myslím, že v žádném univerzu neusne na vavřínech. A tady se taky rodí nový svět, stroje, technika - sama věda, triumf rozumu — to se nedá zastavit, protože to s sebou nese i spoustu dobrého, nadějného, výzvu, svobodu… Tak." Dopila a podala korbel k dolití. „Nakonec, nikdy nic netrvalo věčně. Mír nikdy nepřišel sám od sebe. Jde o to, že někdy se dá na čas vydobýt a v tom čase se dá žít.

Dost. Doufám, že vás můj příběh pobavil."

Poznámka překladatelů

Pro překlad citací ze Shakespearových her a z bible byly použity následující texty:

W. Shakespeare: Sen noci svatojánské. Souborné dílo Williama Shakespeara v překladu Martina Hilského, 2. svazek, Evropský literární klub a Euromedia — Knižní klub, Praha 1999.

W. Shakespeare: Bouře. Souborné dílo Williama Shakespeara v překladu Martina Hilského, 12. svazek, Evropský literární klub a Euromedia — Knižní klub, Praha 2001.

W. Shakespeare: Král Lear. Světová četba, sv. 169, SNKLHU, Praha 1958. Přel. E. A. Saudek.

Biblí svatá aneb všecka Svatá písma Starého i Nového zákona podle posledního vydání kralického z roku 1613, Bible in Czech, CEPF 1971.

KARAVANA Svazek 010